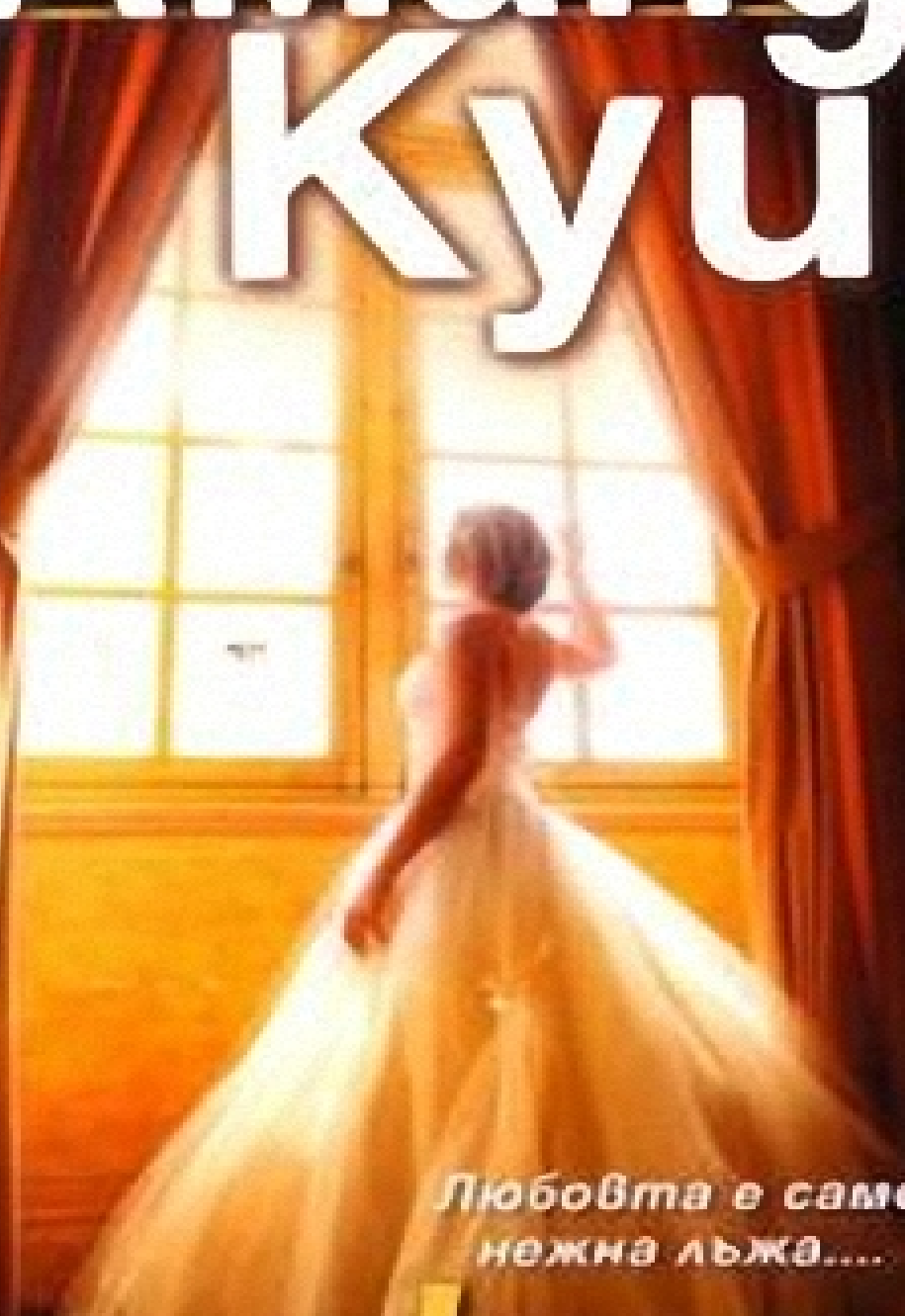

Аманда Кууик

*Любовта е само
нежна лъжа....*

**Излъжи ме
нежно**

АМАНДА КУИК
ИЗЛЪЖИ МЕ НЕЖНО

Превод: Светлана Павлова

chitanka.info

Любовта е само нежна лъжа...

Тя видя топлината и надеждата в очите му. Доскоро в душата ѝ царяха студ и самота, а сега сякаш беше разцъфтяла, стоплена от слънчевите лъчи. Беше намерила човека, когото да обича. Нямахше да отхвърли този дар.

След като неочаквано е уволнена от девическото училище, Конкордия Глейд приема предложението да преподава на четири осиротели момичета в усамотения замък Олдуик. Много скоро забелязва нещо странно: частното училище повече прилича на затвор. Подозренията ѝ се задълбочават, след като научава, че предишната учителка мистериозно е изчезнала. От случайно подслушан разговор Конкордия разбира, че животът на ученичките ѝ е в опасност, и решава да организира бягството им.

Амброуз Уелс е частен детектив. Едно убийство го отвежда в Олдуик, където заварва пълен хаос — сградата е в пламъци, загинали са хора. А една млада жена и четири девойки се опитват да се изплъзнат от разрухата. Амброуз ги приютява в дома си в Лондон и продължава да разнища престъплението, ала онова, което открива, е доста стряскащо. Замъкът принадлежи на прочут лондонски престъпник, който е отвлякъл четирите девойки. Защо обаче роднините им не ги издирват?

Конкордия настоява да помогне на Амброуз. И докато се лутат из лабиринта от лъжи, двамата ще открият, че само любовта не е лъжа.

ПЪРВА ГЛАВА

В края на царуването на кралица Виктория

Полунощ в едно забулено в мъгла гробище. „Сигурно няма потъмно място на земята“ — помисли си Ани Петри. Тя потръпна и загърна още по-добре пелерината си. Никога през живота си не се бе чувствала по-уплашена. Но слуховете, които се носеха за мъжа, с когото бе дошла да се срещне, бяха доста грозни и неприятни. Срещите с него винаги се състояха, където и когато той кажеше, или въобще не се състояха.

Поне хиляда пъти промени решението си да дойде тук. Направо бе изпаднала в паника тази сутрин, когато се събуди и намери бележка на нощното си шкафче.

Бе взела листа хартия с треперещи пръсти. Направо изпадна в шок, щом осъзна, че той е влязъл в жилището ѝ посред нощ. Бе минал покрай заключените врати и затворените прозорци. Не бе чула абсолютно никакъв шум, не бе усетила присъствието му. Сякаш в стаята ѝ бе влязъл призрак.

Когато най-после се съвзе дотолкова, че да може да прочете краткото съобщение, откри, че то представлява списък с прости инструкции. В крайна сметка, знаейки, че няма да намери покой, докато не намери отговори на въпросите си, тя се подчини на всяка една от тях с изключителна прецизност.

Напътствията гласяха да намали светлината на фенера, щом влезе в гробището. Сега лампата хвърляше съвсем слаба светлина, която се отразяваше от злокобната мъгла. Тъмните очертания на камъните, криптите и паметниците изникваха в мъглата.

С огромно усилие на волята продължи напред. Бе стигнала чак дотук, каза си тя. Нямаше да се откаже точно сега. Това бе най-малкото, което можеше да направи за горката Нели.

— Добър вечер, госпожо Петри.

Гласът бе загадъчен и зловещ като самото гробище. Идваше откъм входа на близката крипта. Тя замръзна на място. Бе прекалено

ужасена, за да изпищи, още по-малко да избяга.

„Мъжки глас“ — помисли си. Това я притесни и уплаши още повече. Тя успя да се обърне бавно, напрягайки се да го види в тъмнината. Но слабата светлина на фенера не можеше да стигне чак до входа на старата крипта.

— Изпълних всичките ви инструкции — каза тя, осъзнавайки, че собственият ѝ глас трепери неконтролируемо.

— Отлично. Ще се изненадате ли, ако ви кажа, че повечето хора, които си уговарят среща с мен, никога не идват?

— Не, сър, не би ме учудило ни най-малко. — Тя се изненада, че все пак ѝ е останал малко кураж. — Не са много хората, които биха се срещнали с непознат с вашата репутация по това време на нощта, и то на подобно място.

— Права сте — рече развеселен. — Но смятам, че подобно необичайно време и място помага да елиминирам онези, които не са напълно решени на действията, които са предприели. — Той замълча. — Работя само за клиенти, които са твърдо убедени, че искат да получат отговори, независимо от цената, нали разбирате?

— Взела съм решение, сър.

— Вярвам ви. Тогава да минем направо на работата? Предполагам, че става дума за смъртта на сестра ви преди два дена?

Думите му я стреснаха.

— Знаете за Нели?

— Когато чух, че искате да се срещнете с мен, естествено любопитствах каква е целта ви. Поразпитах тук-там и научих, че наскоро сте загубили сестра си при нещастен случай.

— Точно така, сър, само дето не бе нещастен случай — дръзко рече тя. — Знам, че това е заключението на полицията, но не е истина.

— Нели Тейлър била намерена в една от студените вани в минералните бани в Донкастър. Всички улики сочели, че се е подхлъзнала на плочките, ударила си е главата на ръба на басейна, паднала е във водата и се е удавила.

Равният тон, с който изложи фактите, възпламени гнева и раздражението ѝ, които бе таяла в себе си, откакто Нели бе загинала.

— Не вярвам в това, сър — решително заяви тя. — Сестра ми работеше в минералните бани повече от десет години, откакто навърши тринайсет. Започна по времето, когато доктор Донкастър все

още предлагаше на хората лечение с минерална вода. Познаваше всяко кътче на баните като петте си пръста на ръката и винаги внимаваше с плочките.

— Случват се нещастни случаи, госпожо Петри.

— Нели не е жертва на нещастен случай, казвам ви. — Тя стисна здраво фенера. — Някой я уби.

— Какво ви кара да твърдите това с такава сигурност? — любезно попита той.

— Както вече казах, сър, нямам никакви конкретни доказателства. — Тя преглътна тежко. — Искам да намерите отговорите вместо мен. Нали това ви е работата?

Настъпи продължителна тишина.

— Да, госпожо Петри, това ми е работата — рече той. — Разкажете ми малко повече за сестра си.

Тя отново си пое дълбоко въздух, за да се успокои, и си напомни да бъде много внимателна какво ще каже.

— Нели работеше в женското отделение на баните.

— Тялото ѝ бе открито в студения басейн на мъжкото отделение.

— Да, сър, знам. Това е едно от нещата, които ме накараха да се усъмня, че има нещо нередно.

— Тя работила ли е някога в мъжкото отделение?

— Ами, да, от време на време. — Това бе неудобната част, помисли си тя — частта, която се надяваше да успее да избегне. — Имало мъже, които били готови да платят допълнително, за да бъдат обслужени от жена, която да измие косите им или да им изтърка гърба в една от частните стаи.

— Сигурен съм, че се предлагат подобни услуги — безизразно отбеляза той.

Стомахът ѝ се сви от ужас. Ако вярва, че Нели е била проститутка, по всяка вероятност щеше да сметне, че случаят не си заслужава труда и времето му.

— Не бе това, което си мислите, сър. Нели бе уважавана, трудолюбива жена. Не бе блудница.

— Извинете. Не исках да кажа, че е била такава.

„Толкова е любезен“ — помисли си тя, малко объркана. Той всъщност ѝ се стори искрен. Малцина мъже от неговото обкръжение

биха си направили труда да се извинят на една собственичка на магазин като нея.

— Нямам представа какво точно се е случвало в тези частни стаи в мъжкото отделение на баните — призна тя. — Знам само, че Нели е работила там рядко. Казваше, че някои клиенти питали за нея и давали големи бакшиши за услугите ѝ.

Мъжът, застанал на входа на криптата, не бе казал нищо от толкова дълго време, че тя започна да се пита дали все още е там. Над гробището бе настъпила странна, загадъчна тишина.

Според слуховете, които бе дочула, той можеше да се появи и да изчезне, когато си поиска. Когато за първи път чу тези истории, сметна, че са пълна глупост. Но сега, застанала тук в обгърнатото в мъгла гробище посред нощ, беше съвсем естествено да се запита дали не разговаря с призрак от отвъдното.

Може би през деня спеше в ковчег в онази крипта, пред която стоеше преди минутка.

Потръпна от ужас при тази мисъл.

— Смятате ли, че някой от специалните клиенти я е убил? — попита той.

— Това е единственото логично обяснение според мен, сър.

Отново настъпи ужасяваща тишина. Мъглата се сгъстяваше, скривайки слабата лунна светлина. Тя вече не виждаше очертанията на криптата.

— Добре, ще разследвам случая — обеща той. — Разбира се, сте сигурна, че искате да откриете истината.

— Какво имате предвид, сър? Защо да не искам да науча какво се е случило?

— Не е никак необичайно в случай като този клиентите да научават за загиналите си близки неща, които биха предпочели да не знаят.

Тя се поколеба.

— Разбирам, сър. Но Нели беше моя сестра. Като всички нас, и тя се опитваше да свърже двата края. По душа бе добър човек. Няма да мога да се погледна в огледалото, ако поне не опитам да разбера кой стори това ужасно нещо с нея.

— Разбирам, госпожо Петри. Ще се свържа с вас, щом науча нещо.

— Благодаря ви, сър. Много съм ви благодарна. — Тя се прокашля, за да прочисти гърлото си. — Чух, че услугите ви имат цена.

— Всичко си има цена, госпожо Петри.

От думите му отново я побиха тръпки, но смело продължи:

— Да, ами, надявам се да обсъдим колко очаквате да ви платя.

Печеля добре от продажбата на слънчобраните си, но не съм богата.

— Не вземам пари за работата си, госпожо Петри. Хонорарите ми са по-скоро под формата на услуги.

Ужаси се.

— Моля ви, сър, не разбирам какво точно искате да кажете.

— Може някога да имам нужда от един-два слънчобрана. Ако това стане, ще ви уведомя. Съгласна ли сте на тези условия?

— Да, сър — прошепна тя объркана. — Но не мога да си представя, че някога ще имате нужда от дамски слънчобран, сър.

— Човек никога не знае. Важното е, че се споразумяхме. Не казвайте на никого, че сте се срещали с мен тази нощ.

— Не, сър, няма. Обещавам.

— Лека нощ, госпожо Петри.

— Лека нощ, сър. — Не знаеше какво да прави сега. —
Благодаря.

Тя се обърна и тръгна към портите. Щом стигна до изхода на гробището, увеличи светлината на фенера и побърза да се прибере в домашния уют на квартирата си над магазина.

Беше направила всичко по силите си. Каквито и слухове да се носеха за непознатия в гробището, истината бе една: можеше да му се вярва, че ще удържи дадената дума.

ВТОРА ГЛАВА

Вторият взрив отекна в старите каменни стени, които ограждаха тайното стълбище. Фенерът, който Конкордия Глейд стискаше в ръка, леко се поклати от детонацията. Ярки светлинки се разпръскваха из студената тъмнина около нея и около четирите млади жени зад нея по стълбите.

Всички, включително Конкордия, трепнаха и затаиха дъх.

— Стените няма да се срутят — рече тя с малко повече увереност, отколкото изпитваше. Стисна здраво фенера и намести очилата си. — Не забравяйте, че изучихме подробно сградата на замъка Олдуик, преди да решим къде да поставим взривните устройства. Тази част е построена преди неколкостотин години. Тя е най-старата и най-стабилната част от сградата. Построена е така, че да устои на ударите на катапулти. Няма да се срути точно тази вечер.

„Поне се надявам и се моля на Бог да не се срути“ — добави мислено тя.

Истината бе, че силата на двете експлозии надмина очакванията ѝ. Първата бе изпотрошила прозорците в новото крило близо до стаята, в която двамата мъже от Лондон се наслаждаваха на пурите и портото след вечеря. От класната стая в старото крило на замъка бе наблюдавала как пламъците се издигат с плашеща скорост и сила.

Второто взривно устройство, нагласено да избухне няколко минути по-късно, прозвуча така, сякаш бе причинило много повече щети.

— Вторият взрив бе много мощен, нали, госпожице Глейд? — притеснено каза Фийби Лейланд. — Чудя се дали няма някаква грешка във формулата, която намерихме в онази стара книга.

— Инструкциите точно как да смесим химическите вещества бяха много ясни — рече Конкордия. — Следвахме ги съвсем точно. Просто устройствата не са конструирани да избухнат в затворено пространство. Нормално е, че предизвикаха такива големи разрушения. Точно това целяхме.

Тя продължи да говори уверено и успокоително. Можеше да се окаже фатално за всички тях, ако покажеше страха си. Животът на четирите момичета зад нея беше в ръцете ѝ. За да успеят да избягат и да оцелеят след това, трябваше да запазят спокойствие и да слушат инструкциите ѝ. Истерията и паниката щяха да се окажат пагубни за тях.

Чу тревожни викове откъм двора. Малобройният персонал на замъка се опитваше да потуши пожара. С малко късмет пламъците щяха да ангажират вниманието на всички достатъчно дълго, за да успеят тя и момичетата да стигнат до конюшните.

Трябваше да избягат тази вечер, иначе всичко беше загубено.

От разговора между двамата мъже от Лондон, който бе подслушала, това ѝ бе станало пределно ясно. Бе жизненоважно да запазят плана си за бягство в пълна тайна. Бе абсолютно сигурна, че грубите, всяващи страх стражи, маскирани като градинари и работници в земите на замъка, не биха се поколебали да прережат нечие гърло или да застрелят невинен човек по заповед на който и да било от двамата добре облечени престъпници от града.

— Тук е много тъмно — прошепна Хана.

Конкордия вдигна лампата малко по-високо. Стълбището бе не само тъмно, но и доста тясно. Слизането по него бе затруднило всички, но Хана изпитваше ужас от затворени, тъмни пространства.

— Почти слязохме, Хана — окуражи я тя.

— Надушвам дим — заяви шестнайсетгодишната Теодора Купър. Нейната сестра-близначка Едуина зяпна от изненада.

— Може би и това крило гори.

Слабият, но безпогрешен мирис се носеше заплашително над стълбището.

Конкордия отново бе обзета от страх, но си наложи да говори с обичайния си спокоен тон, с който говореше по време на уроците в класната стая.

— Тази част от замъка е напълно безопасна — каза тя. — Усецаме дима, защото тази вечер вятърът духа насам. Димът минава под вратите.

— Може би е по-добре да се върнем, госпожице Глейд — прошепна Едуина.

— Не бъди глупава, Едуина — решително каза Фийби. — Много добре знаеш, че вече няма връщане назад. Освен ако не искаш онези ужасни мъже да те отведат отгук.

Едуина замълча. Останалите момичета също не казаха нищо.

Конкордия погледна през рамо и се усмихна на Фийби.

И момичето носеше очила, също като нея. Зад стъклата на очилата изключително умните ѝ сини очи бяха изпълнени с решителност и смелост, които не подхождаха на нейните петнайсет години.

През месеца, прекаран в замъка Олдуик, Конкордия бе забелязала подобни искри на смущаващо зрели схващания за живота у нейните ученички. В един момент някое от момичетата се наслаждаваше на детските си удоволствия и младежки ентузиазъм, присъщи на едно младо момиче, на което съвсем скоро му предстои да стане жена. В следващия миг обаче ставаше тъжно и меланхолично, изпълнено със страх, който открадваше блясъка на младостта и надеждата от погледа му.

Постоянната тревога, която не даваше покой на ученичките ѝ, си имаше съвсем логично обяснение, помисли си Конкордия. Всички те бяха осиротели през последните няколко месеца и бяха попаднали в безмилостното и жестоко море на живота без подкрепата на семейството, без финансови средства.

Ужасната загуба и страхът от несигурното бъдеще разяждаха младите им души.

Конкордия ги разбираше прекрасно. Тя също бе загубила родителите си и общността с необичайни разбирания за живота, в която бе отрасла и която представляваше целият ѝ свят. Бе едва шестнайсетгодишна. Това се случи преди десет години. Мъката и страхът често спохождаха сънищата ѝ.

— Ами ако и конюшната е в пламъци? — попита Едуина.

— Тя е в другия край на двора — напомни ѝ Конкордия. — Ще мине много време, ако изобщо се случи, преди пожара да стигне чак дотам.

— Госпожица Глейд е права — рече Теодора с подновен ентузиазъм. — Спомни си, че много внимателно преценихме точно къде да поставим взривните устройства, така че да не бъдат засегнати конюшните.

— Зарът вече е хвърлен — заяви Хана. — Всичко е в ръцете на съдбата.

Когато умът ѝ не бе заангажиран с безконечните тревоги и страхове, тя проявяваше артистичен талант.

Беше най-малката в групичката, съвсем наскоро бе навършила петнайсет години, но често изненадваше Конкордия с таланта си да влиза в роля или да имитира хората.

— Не, не сме в ръцете на съдбата — бързо каза Конкордия. Тя погледна през рамо. — Не забравяйте, че имаме план. Трябва само да го следваме и точно това ще направим.

Теодора, Едуина, Хана и Фийби черпеха сили от увереността, която демонстрираше пред тях. Дни наред ги убеждаваше колко важен е планът им. Това бе техният талисман в този труден момент. Бе научила, че щом човек има план, може да преодолее и най-големите препятствия.

— Да, госпожице Глейд. — Сега Хана изглеждаше доста оптимистично настроена. Изразителните ѝ черни очи все още бяха широко отворени, но гласът ѝ беше по-спокоен. — Изучихме плана до най-малките подробности.

— Бъдете сигурни, че ще проработи. — Тя стигна до последното стъпало на стълбището и се обърна да ги погледне още веднъж. — Стъпка номер едно вече е осъществена успешно. Готови сме за стъпка номер две. Ще отворя вратата и ще огледам, за да се уверя, че пътят е чист. Спомняте ли си всички какво трябва да правите след това?

— Ще отидем до конюшните, като се крием в сянката на стария склад покрай южната стена — послушно изрецитира Фийби.

Останалите кимнаха в знак на съгласие. Качулките на пелерините им бяха отметнати назад. По младите им лица бе изписана смесица от безпокойство, мъка и решителност, която късаше сърцето ѝ.

— Всички ли си взехте торбите? — попита Конкордия.

— Да, госпожице Глейд — отвърна Фийби. Тя стисна здраво брезентовата си чанта. Тя бе странно издута на едно-две места, издавайки, че вътре бе сложила научни инструменти.

Те бяха част от книгите и уредите, които Конкордия бе донесла в замъка миналия месец.

По-рано същия следобед за последен път се бе опитала да убеди всяко едно от момичетата, че за това пътуване трябва да вземат само

най-необходимото. Но много добре знаеше, че представата на младите за най-необходимото се различава от нейната.

Торбата на Хана Радбърн изглеждаше по-тежка, отколкото би трябвало да бъде. Конкордия подозираше, че не се е подчинила и е взела един от скъпоценните си романи.

Чантата на Теодора бе пълна с част от нещата ѝ за рисуване, които ѝ бе казано да остави в училището.

Едуина бе взела една от модерните нови рокли, доставени от Лондон в началото на седмицата.

Именно тези скъпи рокли бяха уплашили и притеснили Конкордия и я бяха накарали да осъзнае, че положението наистина е критично.

— И не забравяйте — тихо каза тя, — ако нещо се обърка, ще ви дам сигнал за опасност. Ако това се случи, трябва да ми обещаете, че ще захвърлите торбите си и ще тичате с всички сили към конюшните. Ясно ли е?

Четирите момичета веднага стиснаха здраво торбите си, сякаш за да ги предпазят. И четирите покорно отвърнаха:

— Да, госпожице Глейд.

Конкордия обаче имаше лошо предчувствие. Ако ги сполетеше беда, щеше да ѝ е много трудно да убеди момичетата да зарежат вещите си. Когато човек е останал сам-самичък на този свят, е склонен да се вкопчи здраво във всичко, което има сантиментална стойност за него.

Не можеше да се сърди на ученичките си. В нейния багаж също нямаше вещи само от първа необходимост. Беше готова да се изправи и срещу дявола дори, за да защити торбата с личните си вещи. В нея имаше медальон със снимки на покойните ѝ родители и философската книга, която баща ѝ бе написал и публикувал малко преди смъртта си.

Тя изгаси фенера. Хана нададе тих писък, когато стълбището потъна в пълен мрак.

— Успокой се, скъпа — промърмори Конкордия. — Само след няколко секунди сме навън.

Тя плъзна старото резе и дръпна желязната дръжка. Трябваша ѝ повече усилия, отколкото бе очаквала, за да отвори старата дъбова врата. Проблесна искрица светлина от пожара. В стълбището нахлу студен въздух, примесен с дим. Виковете на уплашените мъже, които

се бореха с пламъците и се опитваха да ограничат пожара, ставаха все по-силни. Не видя никого между вратата и първата от няколкото стари бараки.

— Пътят е чист — заяви тя. — Да се махаме оттук.

Взе изгасения фенер и първа излезе навън. Момичетата се скупчиха зад нея като ято малки гъсета.

Пред тях се виеха адски жълти пламъци. В големия двор цареше пълен хаос. Конкордия видя няколко човека да тичат като обезумели насам-натам, чу, че викат нещо на останалите, но никой не се подчиняваше на заповедите. Двама мъже вадеха вода от кладенеца, но бе ясно, че малобройният персонал на замъка не е подготвен да се справи с подобно бедствие.

Конкордия бе поразена от това колко са големи щетите, причинени от пожара. Само преди няколко минути пламъците бяха високи — големи горящи езици, които се подаваха и лизваха зейналите дупки на изпотрошените прозорци.

Докато слязат по стълбите, огънят се превърна в истински ад, който бързо поглъщаше цялото ново крило на замъка.

— О, мили боже! — прошепна Теодора. — Никога няма да успеят да изгасят тези пламъци. Нищо чудно целият замък да изгори до основи.

— Не си представях, че формулата ще предизвика пожар с такива размери — рече Фийби със страхопочитание.

— Постигнахме целта си — да отвлечем вниманието на мъжете — заяви Конкордия. — Побързайте, момичета. Нямаме нито минута за губене.

Тя бързо тръгна напред. Пелерината и роклята ѝ тежаха. Не само дългите поли и тежката материя ѝ пречеха да тича. През последните седмици бе пришила специално направени джобове, в които беше скрила няколко малки предмета. Идеята ѝ бе с откраднатите неща да се издържат, когато се скрият. Но в момента всеки един от тези предмети ѝ тежеше като олово.

Момичетата вървяха плътно зад нея. Движеха се леко и свободно. Бяха с поли, защити по средата, за да се получи нещо като панталон с много широки крачоли.

Минаха покрай редица хлътнали, заковани с дъски постройки в двора, в които някога бяха съхранявали зърното и провизиите на

замъка.

След това завиха зад ъгъла покрай ковачницата. Конюшните се открииха пред тях в тъмното.

Конкордия се бе съсредоточила върху следващия етап от плана, когато един едър мъж изникна от тъмните сенки на останките на много стара мелница и застана пред нея.

Имаше достатъчно светлина от пожара и луната, за да види едрото му лице. Разпозна Римптън, един от двамата мъже, пристигнали от Лондон по-рано през деня. Палтото му бе скъсано и прогорено. В едната си ръка държеше пистолет. Тя замръзна на място. Момичетата направиха същото, вероятно подсъзнателно повтаряха нейните действия.

— Я виж ти! Това не е ли учителката и красивите ѝ ученички — рече Римптън. — Къде си мислите, че отивате?

Конкордия стисна здраво дръжката на фенера.

— Бягаме от пожара, тъпак такъв. Дръпни се от пътя ни, ако обичаш.

Той продължи да се взира в нея.

— Тръгнали сте към конюшните, нали?

— Те са най-отдалечената сграда от пожара. — Конкордия вложи в тона си цялата ненавист, която изпитваше към грубиянина.

Тя не хареса Римптън още щом го видя тази сутрин. Не можеше да не забележи похотливите му погледи към момичетата.

— Нещо ме будалкаш — каза той.

— Хана? — извика Конкордия, без да откъсва поглед от Римптън.

— Д-да, госпожице Глейд?

— Би ли рецитирала отговора на Араминта на изненадващото откровение на Локхарт от „Прекосяването на Шерууд“.

Грубото лице на Римптън се сгърчи от изненада и объркване.

— Какво, за бога...

Но Хана вече се бе „качила“ на въображаемата сцена. С цялото си сърце влезе в ролята на Араминта, героинята от любовния роман, който бе дочела миналата седмица.

Издаде сподавен вик на мъка и безнадеждност и се свлече на земята, изобразявайки припадък.

Удивен, Римптън завъртя голямата си глава и впери поглед в „припадналото“ момиче.

— Какво си мисли, че прави тази глупава малка кучка? До гуша ми дойде от тези глупости. Стига вече, достатъчно!

— Не съвсем — промърмори Конкордия.

Тя завъртя загасения фенер с всички сили. Тежката основа се стовари върху тила на Римптън. Стъклото изпука и се счупи.

Зашеметен, той падна на колене, но все още стискаше револвера в ръка.

„Само е зашеметен — каза си Конкордия, — не е в безсъзнание.“ С ужас видя, че той се опитва да се изправи на крака. Обезумяла от ужас, тя вдигна фенера и за втори път го стовари върху мъжа.

Римптън изстена и падна по лице. Повече не помръдна. Пистолетът изтрака на камъните. Имаше достатъчно светлина и Конкордия видя кръвта, която течеше от раната и образуваше локва около главата му.

Настъпи тишина. След това Хана неочаквано бързо скочи на крака и грабна торбата си. Тя и останалите момичета впериха поглед в Римптън, потресени от насилието, на което току-що станаха свидетели.

— Елате насам. — Конкордия се опитваше гласът ѝ да е спокоен и уверен. Ръцете ѝ трепереха, когато се наведе да вземе пистолета, който Римптън бе изпуснал. — Близо сме до конюшните. Хана, изпълнението ти бе направо впечатляващо.

— Благодаря, госпожице Глейд — механично отговори тя. Изглеждаше неспособна да откъсне поглед от падналия на земята Римптън. — Той... той мъртъв ли е?

— Изглежда мъртъв — прошепна Фийби.

— Така му се пада — рече Едуина с изненадваща злоба. — С приятелчето си, господин Бонър, отведоха госпожица Бартлет. Казахме ви, че са ѝ сторили нещо ужасно. Всички твърдят, че се е върнала в Лондон с влак, но тя не би оставила новите си ръкавици.

— Насам, дами — извика ги Конкордия. Тя вече не се съмняваше в думите на момичетата за изчезването на предшественичката ѝ в замъка. — Не се отдалечавайте от мен.

Строгите ѝ нареждания сякаш изтръгнаха момичетата от шока при вида на притихналия Римптън. Те бързо се скупчиха зад нея.

Поведе ги през мрака. Много добре знаеше, че най-трудната част от плана тепърва им предстои. Нямахше да им бъде никак лесно да оседлаят конете в тази тъмница, въпреки че бе карала момичетата да упражняват това действие.

Крокър, мъжът, който отговаряше за конюшните, бе свил рамене и не бе обърнал почти никакво внимание, когато му каза, че трябва да позволи на момичетата да яздят редовно, защото ездата е част от часовете им по физическо възпитание. Нямахше подходящи дамски седла, но Крокър се поразтърси и успя да намери три изтъркани фермерски седла и юзди.

Единствените коне в земите на замъка бяха яките, търпеливи животни, които се използваха за транспорт до селото и за превозване на провизиите.

За щастие Едуина и Теодора бяха отгледани в богато имение. Бяха се научили да яздят от съвсем малки и бяха доста опитни.

Те служеха за инструкторки по езда на Фийби, Хана и Конкордия. Фийби и Хана бяха много млади и бързо схванаха основните умения.

Конкордия обаче се бе сблъскала с доста повече трудности. Съмняваше се, че някога ще се почувства добре на гърба на кон.

За нейно огромно облекчение не срещнаха никого по пътя към конюшните. Както се бе надявала, всички бяха заети да потушават пожара. Конете бяха уплашени. Конкордия чу, че тракат нетърпеливо с копита и цвилят неспокойно. Пожарът осветяваше главите на трите коня, които се обърнаха притеснени към входа. Ушите им бяха наострени. Въпреки че сградата не бе в непосредствена опасност от пожара, животните бяха усетили дима и бяха чули виковете на мъжете.

Конкордия отвори вратата на склада с конските атрибути, влезе вътре и вдигна една от лампите, които бе взела със себе си.

— Бързо, момичета — рече. — Нямаме и минутка за губене. Оставете торбите си на земята и се погрижете за конете.

Ученичките поставиха платнените си торби на пода и бързо взеха одеяла, седла и юзди.

Тя с облекчение забеляза, че безконечните упражнения бяха дали резултат. Оседлаването на конете вървеше гладко, без проблеми.

Едуина и Теодора бяха решили предварително коя кой кон ще язди. Близначките си избраха най-буйното от трите животни, една

кобила, с обяснението, че имат най-голям опит и най-добре ще се справят с нея, ако се изнерви и разбеснее. Фийби и Хана щяха да яздят един по-спокоен скопен кон.

За Конкордия оставаше вторият скопен кон в конюшните, едро животно на име Блотчи. Едуина и Теодора бяха взели това решение, защото той беше с изключително спокоен нрав. Обикновено бе доста трудно човек да го накара да се движи малко по-бързо от ленив тръс. Най-голямото му предимство според близначките беше това, че на практика не се плашеше и не се стряскаше от почти нищо и нямаше опасност да хвърли Конкордия на земята.

Тя постави пистолета на Римптън на дървената пейка и взе юздите, опитвайки се да не показва уплахата и безпокойството си. Блотчи внимателно пъкна глава в кожените поводи и захапа металната част на юздите. Конят също нямаше търпение да се махне от конюшните.

— Благодаря ти, Блотчи — прошепна тя и намести юздите. — Моля те, бъди търпелив с мен. Знам, че не съм добър ездач. Но се нуждая от помощта ти тази вечер. Трябва да отведем момичетата далеч от това зловещо място.

Тя го изведе от конюшните и взе пистолета. Чу се леко шумолене на сено и скърцане на кожа. Едуина и Фийби се появиха от другите две конюшни, всяка от тях водеше коня си за поводите.

Трите коня вече бяха оседлани. Платнените торби бяха закачени за седлата на животните и завързани за по-сигурно.

— Качвайте се на конете — заповяда им Конкордия.

Заведоха конете до блокчетата, както многократно бяха репетирали. Едуина и Теодора се качиха на кобилата, Фийби и Хана скочиха на гърба на другия кон с уверена лекота.

Конкордия остана последна, без да отклонява вниманието си от входа на конюшните. Когато дойде и нейният ред, тя пъкна пистолета в един от джобовете на пелерината си и стъпи на блокчето.

— Оценявам търпението и разбирането ти, Блотчи.

Пъкна краката в шпорите и се качи на гърба на коня. Той тръгна с нетипично за него нетърпение. Тя хвана юздите с две ръце.

— Успокой се — каза тя. — Моля те.

На входа на конюшните светна фенер. На светлината му се очерта силуетът на едър мъж. В ръката му проблесна пистолет.

— Ето къде били красивите малки уличници — рече той. — Учителката им също. Така си и помислих, когато не ви открих в стаите ви. Предположих, че сте избягали.

Кръвта на Конкордия се вледени. Тя разпозна гласа. Беше на приятеля на Римптън, Бонър.

— Отдръпнете се, сър — каза, влагайки в думите си цялата смелост, която ѝ беше останала. — Трябва да отведе момичетата на безопасно място.

— Млъквай, глупава жено. — Той замахна към нея с дръжката на пистолета. — Аз не съм тъпак. Ако бяхте избягали панически направо от леглата си, щяхте да сте по нощници. А вие сте облечени като за разходка в парка. Знам много добре какво става тук. Опитваш се да откраднеш момичетата, нали?

— Опитваме се да отидем на безопасно място — студено отвърна Конкордия. — Аз нося отговорност за ученичките си.

— Сигурен съм, че си разбрала колко ценни са малките, нали така? Помислила си си, че можеш да извлечеш полза от тях само за себе си, а?

— Нямам представа за какво говорите, сър?

Тя внимателно премести юздите в лявата си ръка и докосна джоба, в който бе скрила пистолета на Римптън. Неспособна да измисли друга стратегия, тя накара Блотчи бавно да тръгне напред.

— Трябва да си пълна глупачка, ако си мислиш, че можеш да крадеш от Ларкин и да ти се размине — с отвращение изсъска Бонър. — Ти си мъртва.

Тя плъзна свободната си ръка в джоба на пелерината си и стисна здраво пистолета.

— Сър, говорите пълни безсмислици. Аз съм отговорна за ученичките и трябва да ги отведе далеч от тук. Пламъците се разпространяват много бързо, в случай че не сте забелязали.

— Забелязах и колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че пожарът не е избухнал случайно. — Той най-последно забеляза, че Блотчи върви право към него. — Стой на място.

— Излагате момичетата на голяма опасност. Ако наистина са толкова ценни, колкото твърдите, въпросният Ларкин, когото споменахте преди малко, няма да бъде доволен, когато разбере, че ги грози опасност.

— Ако не спреш да бръцололевиш глупости, ще те убия още сега — предупреди я той.

Блотчи внезапно свърна наляво. Конкордия не разбра дали му бе дала погрешен сигнал, понеже не умееше да борави с юздите, или просто среднощната суматоха го беше изнервила и той бе решил да прави каквото си поиска.

Причината нямаше никакво значение, важното бе, че щеше да ѝ се наложи да пусне пистолета в джоба си, за да обуздае коня и да запази равновесие. Блотчи реагира на рязкото дръпване на юздите, като се завъртя в кръг и размята глава.

— Обуздай проклетия кон — заповяда ѝ Бонър и бързо отскочи встрани.

Стана ѝ ясно, че той разбира от коне още по-малко и от нея. Явно Бонър бе роден и отрасъл в града. Само богатите можеха да си позволят да имат частна конюшня в града. Останалите хора или вървяха пеша, или си наемаха карета, когато им се налагаше да пътуват. Злодеят бе облечен със скъпи дрехи, но грубият му език го издаваше. Произхождаше от улицата, не от висшето общество. Едва ли някога бе яздил кон през живота си.

— Внимавай с оръжието — каза тя, борейки се с юздите. — Ако стреляш, конете ще се изплашат и ще побегнат. Ще хукнат към входа и ще стъпчат всичко по пътя си.

Мъжът погледна трите коня. Чак сега осъзна, че само той е между животните и входа. Изгаси фенера и уплашено отстъпи назад.

— Укротете конете.

— Правим каквото можем, но се опасявам, че ги притесняваш и ги плашиш.

Тя дръпна юздите и Блотчи се завъртя в кръг. През това време бръкна в джоба си, грабна револвера и го извади. Надяваше се да успее да изненада мъжа и се молеше да се задържи върху гърба на коня, ако Блотчи се стресне, когато пистолетът гръмне. Докато правеше пълен кръг, тя стискаше пистолета. Преди да спре на едно място, за да се прицели и да стреля, от сянката на входа се появи тъмна мъжка фигура. Промъкна се безшумно зад Бонър и направи две резки, отсечени движения с ръцете си.

Злодеят потрепери, сякаш го е ударил ток. Строполи се на земята. Настъпи мъртвешка тишина. Конкордия и момичетата бяха

вперили погледи в непознатия. Той тръгна към Конкордия.

— Сигурно вие сте учителката — рече той.

Тя чак сега се усети, че все още държи оръжието в ръка.

— Кой сте вие? — попита. — Какво искате?

Той не спря. Когато мина през осветеното от фенера място, Конкордия видя, че е облечен в черно. Светлината проблесна за миг върху черната му коса и суровите черти на лицето му. Преди да успяла да го огледа по-добре, той се отмести и отново се скри в тъмното.

— Предлагам да обсъдим този въпрос, когато отидем на безопасно място — каза той. — Освен ако нямате никакви възражения?

Той току-що бе повалил мъжа от Лондон с един-единствен удар. Това със сигурност означаваше, че не е човек на Ларкин. Конкордия изведнъж се сети за една стара поговорка: „Врагът на моя враг е мой приятел“.

Тази вечер си бе намерила приятел в лицето на този непознат мъж.

— Абсолютно никакви възражения, сър. — Тя прибра пистолета в джоба си.

— Олекна ми. — Той погледна ученичките. — Тези млади дами яздят ли добре?

— Всички до една са много опитни на седлото — увери го тя, не без нотка гордост.

Той хвана юздите на Блотчи и го укроти.

— Това е първата добра новина тази вечер, която иначе бе направо кошмарна.

Той развърза торбата, която тя внимателно бе завързала отзад на седлото.

— Торбата е моя — бързо каза тя. — Не мога да тръгна без нея.

— Тогава предлагам да си я носите сама.

Тя пхна торбата под мишница и грабна юздите с другата. Нечия силна ръка я хвана за глезена. Стресна се и погледна надолу.

— Какво си мислите, че правите, сър?

Веднага й стана ясно, че той няма намерение да се възползва от нея. Вместо това той махна крака й от стремето, пхна върховете на собствените си ботуши и плавно се качи зад нея. Взе юздите от ръката на Конкордия и пришпори Блотчи да настигне другите коне.

— Моля ви, дайте ми юздите, дами — рече той. — Димът навън стана доста гъст. Ще ни прикрие, но пък лесно можем да се изгубим, ако се разделим.

Едуина и Фийби му дадоха юздите без никакво възражение.

— И така, тръгваме — заяви той.

Непознатият направи нещо с коленете си и конят веднага тръгна.

Бързината, с която Блотчи хукна напред, изненада Конкордия. Тя едва не изпусна торбата, когато посегна да се хване за предната част на седлото.

— Ученичките ми са отлични ездачки, сър — каза тя така, сякаш всеки момент ще се задуши. — Но за съжаление аз съм невежа в тази област.

— В такъв случай ви предлагам да се хванете много здраво. Създадохте ми достатъчно проблеми за тази вечер. Ако паднете, няма да спра, за да се качите пак.

Нещо ѝ подсказа, че не се шегува. Тя здраво стисна седлото.

Под прикритието на мрака, гъстия дим и шума, който издаваха адските пламъци, примесени с виковете на обърканите мъже, те излязоха в галоп от конюшните и се отправиха към южната порта.

Конкордия никога нямаше да забрави две неща, които се бяха случили тази вечер: невероятното бучене на пожара, докато поглъщаше замъка, и силното тяло на непознатия, притиснато към нейното, докато яздеха към безопасно място.

ТРЕТА ГЛАВА

Непознатият спря малката групичка в подножието на хълма от другата страна на реката. Непривикнали към такива дълги преходи, Блотчи и другите два коня с удоволствие спряха. Застанаха с наведени глави, пръхтяха, а през ноздрите им излизаше пара.

Запъхтяна от дръзкото бягство, Конкордия погледна назад към ужасяващата гледка. Лунната светлина, която озаряваше горящия замък, сякаш идваше от друг свят. Пламъците бяха като червени факли в тъмната нощ. Силният мирис на дим бе непоносим.

— Вижте — посочи Фийби. — Пожарът е стигнал чак до старото крило на замъка. Извадихме голям късмет, че не се скрихме там.

— Скоро целият замък ще се превърне в пепел — обади се тихо Теодора, изненадана и удивена.

Конкордия усети, че стегнатото тяло на непознатия леко се размърда зад нея, когато той се обърна да огледа.

— Предполагам, че пожарът е ваше дело, дами? — попита той.

Прозвуча загрижен и замислен, сякаш анализираше някакво ново, изключително интересно откритие, което досега е убягнало от вниманието му.

— Фийби и госпожица Глейд смесиха веществата за взривното устройство — обясни Хана. — Едуина, Теодора и аз прикачихме фитилите. Трябваше да са дълги и тънки, за да не се виждат покрай ръба на стената зад мебелите.

— Освен това трябваше да са направени от такъв материал, който да не гори нито прекалено бързо, нито прекалено бавно — добави Теодора.

— Направихме няколко експеримента — обади се и Едуина.

— Госпожица Глейд скри устройството и опъна фитилите в стаите, в които знаехме, че по всяка вероятност мъжете от Лондон ще пушат и ще пият портото си след вечеря — обясни Хана.

— Госпожица Глейд запали фитилите — заключи Фийби. — Всичко вървеше точно както го бяхме планирали. — Тя замълча и се

обърна, за да погледне пламъците в далечината. — Не знаехме, че устройството ще предизвика такъв огромен пожар.

— Впечатляващо наистина — сухо каза непознатият. — Сам съм си виновен, че не се досетих по-рано. Из селото се носеха слухове, че замъкът е превърнат в девически пансион, но си помислих, че това е измислица, разпространена из района, за да се прикрие онова, което наистина се случва тук.

Той върна юздите на Едуина и Фийби. Непосредствената опасност бе отминала. Конкордия реши, че е време отново да поеме нещата в свои ръце.

— Задължени сме ви за помощта, сър, но настоявам да ни кажете кой сте.

— Името ми е Амброуз Уелс.

— Необходимо ни е нещо повече от едно име, господин Уелс — тихо каза тя.

Той задържа погледа си върху пожара.

— Аз съм човекът, чиито планове току-що станаха на пух и прах заради вас и вашите ученички.

— Какво искате да кажете, сър?

— Първо, бъдете така добра и ми кажете името си и имената на младите дами. Мисля, че заслужавам подобаващо представяне след премеждието, което току-що преживяхме заедно.

Тя се почувства неудобно от намека му, че е била груба. Амброуз Уелс им бе помогнал много тази вечер, напомни си тя. Най-малкото, което можеше да направи, бе да е учтива и любезна с него.

— Да, разбира се — рече тя с доста по-мек тон. — Аз съм Конкордия Глейд. Наеха ме да обучавам тези млади дами. Едуина и Теодора Купър, Хана Радбърн и Фийби Лейланд.

— Дами. — Амброуз направи лек поклон в отговор на галантното представяте.

Момичетата промърмориха учтиви отговори. „Добрите обноски, които човек научава още от съвсем малък, рядко се забравят, дори в такъв момент“ — помисли си Конкордия.

— А сега мога ли да попитам как така се озовахте в замъка точно когато имахме нужда от помощ, за да избягаме? — попита тя.

Той дръпна юздите, извърна глава от горящия замък и пришпори коня.

— Отговорът на въпроса ви е доста сложен, госпожице Глейд. Мисля, че е по-добре да ви отговоря малко по-късно. Ученичките ви са доста смели млади дами, но предполагам, че им стигат толкова вълнения за една вечер. Скоро направо ще бъдат изтощени. Предлагам да намерим подслон до сутринта.

— Смятате ли, че ще е безопасно да отседнем в някой хан? — попита Конкордия.

— Да.

Тя свъси вежди.

— Не искам да ви обидя, но не съм съгласна с вас по този въпрос, сър. Планът ми бе да стигнем колкото се може по-далече, преди да се е съмнало. Възнамерявах после да спрем на някое скрито местенце — гориста местност може би — за да си починем и да хапнем от храната, която си взехме.

— Така ли? Ще ви бъде доста неудобно. Мисля, че легло и храна в някой хан ще е далеч по-приятно и по-удобно.

Беше ясно, че той не е свикнал да се съобразява с когото и да било.

— Вие май не разбирате колко голяма е опасността, господин Уелс. Опасявам се, че онези двама мъже от Лондон скоро ще тръгнат да ни търсят.

— Бъдете сигурна, че няма да ви търсят нито тази вечер, нито когато и да било.

Студеният, почти равен тон, с който изрече тези думи, я накара да потръпне от ужас.

— Напълно ли сте сигурен, ъ-ъ, сър? — неспокойно попита тя.

— Да, госпожице Глейд, сигурен съм. Единият е мъртъв. А когато другият се събуди, известно време ще бъде замаян и дезориентиран. — Той намести юздите и накара Блотчи да ускори ход. — Предполагам, че вие сте ударили мъжа, когото намерих проснат на земята до стария склад?

Тя преглътна с усилие.

— Видели сте го?

— Да.

— И той беше...

— Да.

Тя стисна здраво торбата си.

— За първи път извършвам подобно нещо.

— Направили сте онова, което е трябвало да направите, госпожице Глейд.

Вторият удар, който бе нанесла с фенера, бе убил Римптън. Цялата потрепери. Догади й се.

Друга мисъл ѝ мина през главата. Тя преглътна трудно.

— Сега ще ме издирват за убийство.

— Успокойте се, госпожице Глейд. Когато местните власти разберат за пожара в замъка и стигнат до извода, че са наясно с причината, смъртта му ще бъде взета за нещастен случай, докато се е опитвал да потуши пожара и да избяга от пламъците.

— Как можете да сте сигурен в това?

Луната осветяваше лицето му и тя забеляза леко свиване на плътните му устни.

— Бъдете уверена, госпожице Глейд, на никого няма да му хрумне, че една жена, която си изкарва прехраната като учителка на млади дами, може да убие як въоръжен престъпник.

— А мъжът, когото вие ранихте? Той няма ли да разкаже какво се случи?

— Когато се свести, по всяка вероятност няма да си спомня нищо от събитията, които са се случили непосредствено преди да го поваля и да загуби съзнание.

Тя стисна торбата си много здраво.

— Мисля, че знаете точно какво се случи в замъка тази вечер, сър.

— Вие също, госпожице Глейд. Май и двамата нямаме друг избор в момента, освен да се доверим един на друг.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Малко след един часа през нощта Амброуз най-после остана насаме с Конкордия в безлюдната всекидневна на хана. Пламъците на огъня в камината, който ханджията бе запалил за гостите си, пристигнали късно през нощта, хвърляха мека светлина върху старите мебели, използвани от поколения пътници и гости, отседали тук.

Когато пристигнаха, сънената ханджийка нахрани уморените ученички със студено месо и картофен пай. След това се качиха горе и си легнаха. Собствениците за втори път заключиха хана и се оттеглиха в собствената си стая.

Амброуз наля шери в една чаша и я подаде на Конкордия.

Тя свъси вежди.

— Аз наистина не...

— Изпийте го — нареди ѝ той. — Ще ви помогне да заспите.

— Така ли мислите? — Тя взе чашата и отпи глътка. —

Благодаря ви.

Той кимна. Тя все още се страхуваше от него. Не можеше да я вини и да ѝ се сърди. Той също искаше да я попита каква точно е била ролята ѝ в онова, което се е случило в замъка тази вечер.

Застана до камината, сложи ръка на полицата и дълго наблюдава събеседничката си.

Светлината от огъня играеше по чупливата ѝ кестенява коса и се отразяваше от кръглите златни рамки на очилата ѝ. Беше около двайсет и пет годишна, реши той. Не притежаваше класическите правилни черти на лицето, които традиционно се свързваха с женската красота, но въпреки това я намираше за доста симпатична. Имаше нещо завладяващо и привлекателно в зелените ѝ очи. В тях той видя предпазливостта, присъща на доста по-възрастна и опитна жена.

Стегнатият корсаж на роклята ѝ подчертаваше малък, стегнат бюст и извивките на талия, която не бе чак толкова тънка, колкото повеляваше модата. Принудителната интимност, докато яздиха един и

същи кон, му подсказа, че дамата притежава очарователно закръглени задни части.

Не бе привърженик на женските моди. Пропорциите на Конкордия може и да не отговаряха на онези, показвани в списанията и журналите за мода и стил, но него го устройваха идеално.

Имаше гордост и грация в начина, по който се движеше. Интелигентност и някаква вътрешна сила, която той определи като упоритост, като силен, неукротим дух, който никакво козметично средство не може да придаде на една жена. В момента сигурно беше капнала от умора, но въпреки това от нея се излъчваха сила и решителност, която бе достойна за уважение. Не, не бе уважение, замисли се той, а желание. Точно това предизвикваше тя у него. То го смущаваше, но нямаше смисъл да си затваря очите пред фактите. Знаеше много добре, че част от реакцията му е чисто физическа. Отдаваше го на добре познатия му ефект от опасността, на която бяха изложени тази вечер и на това, че дълго време бе яздил притиснат до нея. Освен това Конкордия Глейд си оставаше една голяма загадка за него. И характерът, и възпитанието му го караха да гледа под повърхността и да търси отговори.

Нито една от тези напълно логични причини не можеха да обяснят странното вълнение, което изпитваше към тази жена.

Той видя Конкордия да отпива още една глътка шери. Чашата съвсем леко потрепна в ръката ѝ. Напрежението, опасността и страхът явно си казваха думата. Той предполагаше, че най-лошото тепърва предстои. Това щеше да се случи, когато фактът, че е счупила черепа на един човек, я връхлети с всички сили.

Знаеше от собствен опит, че подобно разтърсващо осъзнаване на истината обикновено се случва през нощта. Мрачните мисли връхлитаха човек по тъмна доба. Ако можеше да се осланя на личния си опит, Конкордия по всяка вероятност ще се буди, обляна в студена пот не само през следващите няколко дена, а през следващите няколко седмици, месеци, дори години.

Мисълта, че е извършила това престъпление, за да спаси ученичките си, както и самата себе си, нямаше да я спаси от кошмарите. Беше се научил да гледа на насилието като на някаква опасна форма на алхимия, която дава на онзи, който я владее, голяма сила и мощ, но за нея се заплащаше много висока цена.

— Ако предпочитате, можем да проведем този разговор утре сутринта, след като малко си починете — каза той, изненадвайки сам себе си с това предложение. Нямаше намерение да го казва. Искаше да получи отговори още сега, веднага, а не утре.

Почти всичко се бе провалило. Плановете, които дълго и внимателно бе кроил, буквално се бяха превърнали в пепел. Трябваше да състави нови планове и то колкото се може по-бързо.

Но не можеше да си позволи да я притиска повече тази вечер.

— Не. — Тя остави чашата с шерито и решително го погледна в лицето. — Най-добре да отговорим на въпросите си още сега. Като за начало искам да знам как и защо се озовахте в замъка тази вечер. Какви бяха намеренията ви?

— В продължение на почти двайсет и четири часа наблюдавах кой влиза и излиза от замъка. Чаках един конкретен човек. Според информацията, която получих, той би трябвало да пристигне съвсем скоро. Днес или най-късно в другиден. След случилото се тази вечер обаче мисля, че изобщо няма да се появи.

— Кой е този мъж?

— Александър Ларкин. — Той я наблюдаваше много внимателно, за да види дали това име ѝ говори нещо.

Очите ѝ се разшириха.

— На няколко пъти чух името Ларкин да се споменава в замъка, но винаги шепнешком. Явно не биваше да го чувам. Тази вечер това име отново изникна, ако мога така да кажа.

— Какво имате предвид?

— Вторият злодей от Лондон, онзи, който ни препречи пътя в конюшните, спомена, че съм пълна глупачка, ако си въобразявам, че ще ми се размине кражбата на нещо, което принадлежи на Ларкин. — Тя стисна здраво чашата. — Освен това каза... е, няма значение. Вече не е важно.

— Какво друго каза? — тихо я подкани той.

— Каза: „Ти си мъртва жена“. — Тя изправи рамене. — Какво знаете за този Александър Ларкин?

— Той е една от най-известните фигури в лондонския подземен свят, престъпник или нещо като криминален бос, ако искате. Започнал е като най-обикновен уличен апаш. Сега живее като богат джентълмен,

но му липсват елементарни социални връзки и, разбира се, не е приет във висшето общество.

— Притежава всички атрибути на висшата класа, но не е част от нея. — Тя завъртя чашата с шери между дланите си, сякаш се опитваше да стопли пръстите си.

— Като всеки друг богаташ, натрупал състоянието си от нелегална търговия и контрабанда, предполагам.

— Със сигурност се занимава с нелегална търговия и контрабанда. Ларкин има финансови интереси в различни незаконни предприятия, включително бардаци и вертепи, в които се продава опиум. Заподозрян е, че е извършил поредица убийства. Но винаги е бил много предпазлив и се е държал на разстояние от престъпните си деяния. В резултат на това, досега полицията не е могла да събере достатъчно доказателства срещу него, за да го арестува.

Тя сви уста.

— Това потвърждава теорията на ученичките ми за случилото се с предшественичката ми в замъка.

— Преди вас е имало друга учителка ли?

— Да. Някоя си госпожица Бартлет. Била е там само няколко седмици. Един ден Римптън и приятелчето му пристигнали в замъка. През нощта момичетата били затворени в стаите си. Когато ги пуснали на следващата сутрин, госпожица Бартлет я нямало. Двамата мъже от Лондон също. Обяснили на момичетата, че госпожица Бартлет е била уволнена и двамата мъже са я придружили заедно с багажа ѝ до гарата много рано сутринта. Но момичетата бяха убедени, че мъжете са сторили нещо лошо на госпожица Бартлет.

— Какво ги е накарало да заподозрат нещо такова?

— Госпожица Бартлет оставила някои от вещите си в замъка, включително и ръкавици.

Той повдигна вежди.

— Много прозорливо.

— Момичетата са се оказали много по-наблюдателни, отколкото всички в замъка са очаквали. — Конкордия повдигна брадичка. — Онези, които остават сам-самички на този свят, без никакви пари, много бързо се научават да обръщат внимание на дребните неща. Неща, които останалите може би няма да забележат.

— Много добре знам за какво говорите, госпожице Глейд.

Тя го изгледа продължително и изпитателно.

— Така ли?

— Да.

Той не каза нищо повече, но тя бе склонна да повярва на думите му.

— В крайна сметка стигнах до заключението, че момичетата може и да са имали право за онова, което се е случило с първата им учителка. — След известно време тя каза: — Не стигнах веднага до това, разбирате ме. Знам, че младите дами понякога имат богато въображение, особено когато дълго време са били оставени сами на произвола на съдбата. През повечето време, докато са били в замъка, никой не им е обръщал внимание. Докато аз не отидох там, искам да кажа.

— Предполагам, че сте им поставяли доста задачи — развеселен отбеляза той.

— Не вярвам в налагането на прекалено строга дисциплина, господин Уелс, но намирам, че спазването на определен ред допринася за чувството на стабилност и сигурност, което е доста успокояващо за повечето млади хора, особено за онези, които са останали сираци.

Той бе впечатлен от разсъжденията ѝ.

— Моля ви, продължете.

Тя се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Когато момичетата ми показаха ръкавиците, които намерили в стаята на госпожица Бартлет, ми стана доста любопитно, признавам си. Заплатата на една учителка не е чак толкова висока, че да си позволи да се отнася небрежно към вещите си. А ръкавиците наистина изглеждаха доста скъпи.

Той повдигна вежди, преценявайки забележката ѝ.

— Какво ви разказаха момичетата за подозренията си?

— Известно време не ми казаха нищо. В началото бяха много предпазливи какво говорят в мое присъствие. Очаквах подобно нещо. През краткия им живот са им се случили доста лоши и неприятни неща. Естествено е да са внимателни с кого какво споделят.

— Изглежда, много добре разбирате младите хора, госпожице Глейд.

— Честно казано, когато се решиха да ми разкажат за тайнственото изчезване на госпожица Бартлет, вече бях започнала да

подозирам, че има нещо много странно в цялата ситуация. — Тя въздъхна. — Всъщност от самото начало усетих, че нещата не са такива, каквито изглеждат.

— Какво ви разтревожи?

— Знаете какво казват за нещата, които са прекалено хубави, за да са истина.

Той се замисли за миг над това.

— Извинявам се, госпожице Глейд, но защо длъжността на учителка на четири млади дами в запустял замък, далече от най-близкия град да е прекалено хубава, за да е истина. На мене ми се струва точно обратното.

— Начинът, по който човек възприема работата си, често зависи от условията и положението, в които се намира, когато му е била предложена — сухо каза тя.

— Съгласен съм с вас.

— Случи се така, че тъкмо бях освободена от много приятна служба в училище за млади момичета недалеч от Лондон. Отчаяно се нуждаех от нова работа. Когато получих писмото на госпожа Джарвис, в което ми предлагаше работа в замъка, бях изключително благодарна и веднага приех.

Той свъси вежди.

— Коя е госпожа Джарвис?

— Собственичката на агенцията, която ми намери работата в девическото училище край Лондон. Тя осигурява учителки и гувернантки на училища и богати семейства.

Той кимна.

— Какво ви казаха за работата в замъка?

— Обясниха ми, че в замъка Олдуик е основан пансион за осиротели млади дами. Аз трябваше да бъда новата директорка. Казаха ми, че в момента там живеят и учат само четири момичета, но в бъдеще ще бъдат настанени още. Всичко това ми се стори... — Тя леко сви рамене. — Направо чудесно. Може да се каже, че мечтата ми бе на път да се сбъдне.

— А каква е вашата мечта, госпожице Глейд?

— Да ръководя собствено училище. — Въпреки изтощението си тя изведнъж се оживи. — Училище, в което да мога да въведа на

практика моята философия и личните ми идеи, отнасящи се до възпитанието и обучението на момичетата.

— Разбирам. — Беше любопитен, но сега не му беше времето да задава въпроси за мечтите ѝ. — Казаха ли ви името на дарителя, който финансира девическия пансион в замъка Олдуик? — Разбра колко грубо са прозвучали думите му, едва когато забеляза притеснението ѝ.

— В писмото се споменаваха някоя си госпожа Джоунс — отвърна тя. — Казаха ми, че е богата, саможива вдовица.

— Какво друго ви казаха?

— Почти нищо. Само, че трябва да съм много дискретна относно обучението, което смятам да въведа. Единственото изискване на госпожа Джоунс било репутацията на момичетата да се пази изключително зорко. Когато пристигнах в замъка, бях направо очарована от моите четири ученички. Фийби, Хана, Едуина и Теодора се оказаха интелигентни, жадни за знания момичета. Какво друго би могла да иска една учителка? Но както вече казах, усещах, че нещо не е наред.

— Мисля, че спокойно можем да кажем, че госпожа Джоунс не съществува. Какво друго, освен ръкавиците на госпожица Бартлет ви накара да заподозрете нещо нередно?

— Икономката бе мрачно, саможиво същество. По-късно разбрах, че е пристрастена към опиума. Бях принудена да проведа няколко разговора с готвачката, която изобщо не се стараеше да приготвя здравословна храна за ученичките. Мъжът, който се грижеше за конюшните, беше мързелив пияница. Градинарите изобщо не се грижеха за градините и... — поколеба се тя — бяха въоръжени.

— Пазачи, а не градинари.

— И на мен така ми изглеждаше. — Тя отново отпи от шерито. — Но онова, което най-много ме притесни, бяха роклите.

Той я погледна:

— Какви рокли?

— Преди десетина дни от Лондон дойде една шивачка-моделиерка. Донесе топове скъпи платове. С нея дойдоха още три шивачки. Ушиха на всяко момиче няколко прекрасни нови рокли. Казаха ми, че госпожа Джоунс искала ученичките да се подготвят за предстоящото им представяне във висшето общество. Но в това нямаше никаква логика.

— Защо казвате това?

Тя не си направи труда да скрие раздразнението си от този въпрос.

— И четирите момичета произхождат от уважавани семейства. Всъщност Едуина и Теодора някога са живели доста охолен живот. Но сега всички са сирачета. Не могат да претендират за имоти, завещания или за специално положение. Имат далечни роднини, които не желаят да ги вземат у дома си и да се грижат за тях.

Той се замисли за момент.

— Разбирам какво искате да кажете. Нито една от тях няма шанс да се издигне във висшето общество.

— Точно така. В най-добрия случай могат да се надяват да станат учителки или гувернантки. Защо да им шият рокли, подходящи за балните зали или театрите?

— Очевидно е, че сте очаквали най-лошото.

— Да, господин Уелс, очаквах го. — Едната ѝ ръка бе свита в скута. — Стигнах до заключението, че ученичките ми са подготвяни да бъдат продадени като скъпи, модерни куртизанки.

— Предполагам, че и това е възможно — рече той, обмисляйки и този вариант. — Както вече ви казах, Ларкин има дялове в няколко публични домове.

— Сигурно сте чели в пресата за скандалите, свързани с търговията с млади момичета, взети от сиропиталища и изпратени да работят като проститутки. Това е направо отвратително. А и полицията не прави почти нищо, за да спре този бизнес.

— Да, но вашите момичета не са били подготвяни за публичен дом. Били са изпратени в замъка Олдуик. Била им е наета учителка. Самата вие казахте, че репутацията на момичетата трябва да се пази.

— Не вярвам, че моите момичета е трябвало да станат обикновени проститутки. Помислете, господин Уелс. И четирите млади дами са отрасли в уважавани семейства. Имат добри обноски, добре са възпитани и образовани. Говорят с акцент, присъщ на тяхната социална среда.

— С други думи, не са взети от улицата.

— Не. Аз не съм наивна, сър. Не съм вчерашна. Много добре знам, че има пазар за изтънчени куртизанки, които да не отстъпват на дамите от висшето общество.

Той успя да прикрие изненадата си. Познанията ѝ за някои конкретни аспекти на действителността бяха доста смущаващи. Жени от нейната класа рядко обсъждаха подобни неща, още по-малко толкова свободно и делово.

— Истина е — призна той.

— Тези жени щяха да бъдат още по-ценни, ако наистина произхождаха от добри семейства и притежаваха красота и грация, които да го потвърждават! Да не говорим за невинността, младостта и кристалночистата им репутация!

— Няма да споря с вас по този въпрос. Обаче...

— Тази вечер чух Римптън и приятелят му да говорят за някакъв търг, който скоро щял да се проведе. Сигурна съм, че моите ученички е трябвало да бъдат продадени на човека, който предложи най-високата цена.

— Търг ли?

Тя сви ръце в скута си.

— Да.

Той се замисли над думите ѝ, а после кимна.

— Може и да сте права. Това със сигурност би обяснило много неща.

— А какъв е вашият интерес в тази история, сър? Защо наблюдавахте замъка и чакахте пристигането на Ларкин? — Лицето ѝ грейна. — Вие полицаи ли сте? От Скотланд Ярд, вероятно?

— Не. Провеждам частно разследване от името на клиентка, която ме нае, за да разкрия истината за смъртта на сестра ѝ.

— Вие сте частен детектив? — Тя очевидно бе изненадана. Но в следващия момент в очите ѝ проблесна любопитство. — Колко интересно. Никога не съм срещала човек с вашата професия.

— Надявам се да продължите да ме намирате за интересен, госпожице Глейд, защото ще се виждаме доста често.

— Моля, не ви разбрах?

Той се отдръпна от камината и застана пред нея.

— След случилото се в замъка тази вечер Ларкин ще предположи, че сте разкрили плановете му. Ще поиска да си върне онова, което смята за своя собственост. Това означава, че ще направи всичко възможно да открие вас и момичетата.

Тя стоеше напълно неподвижна.

— Знам, че няма да му хареса, че отведох момичетата от замъка. Точно заради това смятах да ги скрия някъде за известно време.

Той се пресегна, хвана я за раменете и внимателно, но решително я изправи.

— Вие не знаете на какво е способен звярът, с когото си имате работа. Съмнявам се, че имате възможност да се скриете от Александър Ларкин, още по-малко да скриете младите дами.

— Мислех си, че ако отидем в Шотландия...

— Можете да заведете момичетата на южното крайбрежие и пак да не сте в безопасност, ако Ларкин реши да ви търси. А смятам, че ще направи точно това.

— Ще ни търси през следващите няколко седмици, дори месец или два може би — съгласи се тя. — Но не мисля, че ще губи прекалено много време и сили да преследва четири момичета и тяхната учителка. Със сигурност един престъпен бос, както го нарекохте, има много по-важни дела.

— Нищо не е по-важно за Ларкин от собственото му оцеляване. Няма да се примири, докато не се почувства спокоен, че вече не сте заплаха за него.

— Как бих могла да съм каквато и да била заплаха за човек като него? — Тя очевидно бе ядосана. — Аз съм една учителка, за бога! Нямам социални връзки, нямам власт. Не съм в позицията да направя каквото и да било, което да създаде проблеми на Александър Ларкин. Той сигурно го знае не по-зле от мен.

— Вие сте истинска загадка, госпожице Глейд. Ларкин не оставя работите си недовършени. Щом разбере, че сте избягали заедно с момичетата, ще си направи заключението, че знаете много повече за него и плановете му. Повярвайте ми, ако ви открие, ще ви убие.

Тя примигна и въздъхна бавно и дълбоко.

— Разбирам — рече.

Изглеждаше доста учудена. Много малко хора, било то мъже или жени, биха приели онова, което току-що ѝ каза с такова хладнокръвие. Конкордия Глейд бе необикновена жена.

Той я пусна.

— Вървете да си лягате, госпожице Глейд. Имате нужда от сън. Ще обсъдим ситуацията отново утре сутринта.

Тя го изненада с ироничната си усмивка.

— Сигурно не очаквате, че ще успея да заспя след онова, което току-що ми казахте.

— По всяка вероятност не, но трябва да се опитате да си починете. Възнамерявам да тръгнем колкото се може по-рано.

Безпокойството и тревогата се върнаха в погледа ѝ.

— Говорите така, сякаш имате собствени планове за ученичките ми, господин Уелс.

— За вас самата също, госпожице Глейд.

— И какви са те?

— Утре ще отидем до най-близката железопътна гара. От там вие и момичетата ще заминете за Лондон с вагон първа класа. Доста хора ще ви видят да се качвате на влака.

— Но ако онова, което ми разказахте за Ларкин, е истина, той много скоро ще открие, че сме отишли в Лондон. Ще ни търси там.

— Ще търси четири млади дами и тяхната учителка.

Тя го погледна, отново заинтригувана и любопитна.

— Какво възнамерявате да правите, сър?

— Един фокус. Щом пристигнете в Лондон, и петте ще изчезнете.

— Какво искате да кажете? — рязко попита тя.

— Ще ви обясня утре сутринта.

Тя се поколеба. Той знаеше, че тя се разкъсва между желанието да му пожелае лека нощ и да го помоли да ѝ обясни подробно какво има предвид.

— Лека нощ, сър — тихо каза тя. — Трябва да ви благодаря за помощта, която ни оказахте. Не съм сигурна, че щяхме да успеем да избягаме, ако не бяхте вие.

— Нито за миг не се съмнявам, че щяхте да се справите прекрасно и сама, госпожице Глейд. Познаваме се едва от няколко часа, но съм убеден, че сте най-смелата жена, която съм срещал.

Тя кимна, очевидно не бе сигурна как да приеме това, и тръгна нагоре по стълбите. Той чу някакво потракване, когато полите на роклята ѝ се опряха в първото стъпало.

— Госпожице Глейд, не мога да не забележа, че нещо трака, когато се движите — рече той. — Чух го и преди малко, когато полите ви се опряха в касата на вратата. Трябва да призная, че съм доста любопитен. Това нова мода ли е?

Тя се спря и погледна през рамо.

— Едва ли, сър. Знаех, че след като избягаме, ще се нуждаем от пари, за да оцелеем. През последните няколко седмици взех няколко дребни сребърни предмета и някои други неща, които ми се сториха ценни. Приших ги за полите на роклята си.

Той наклони глава, беше впечатлен.

— Много умен номер, госпожице Глейд. Според мен и уличните джебчии биха му се възхитили.

Тя се ядоса:

— Уверявам ви, че не съм крадла, сър.

Какво го прихвана, че да направи такава глупава забележка? Много добре знаеше, че няма да го приеме за комплимент.

— Изобщо нямах предвид, че сте крадла, госпожице Глейд — рече той.

Но знаеше, че вече е прекалено късно. Вредата беше нанесена.

— Направих онова, което смятах за редно, за да осигуря безопасността на моите ученички. Не че имах избор.

— Знам това. Моите извинения, госпожице Глейд.

— Лека нощ, господин Уелс.

Тя се качи нагоре по стълбите, полите ѝ потракваха и почукваха на всяко стъпало, и изчезна в тъмнината.

Той се върна при камината, застана пред нея и дълго се взира в огъня.

Беше ясно, че учителката няма високо мнение за крадците. Жалко.

Той бе толкова сръчен и ловък крадец.

ПЕТА ГЛАВА

Тя бързо мина по коридора и отиде до стаята, в която бе настанена. Значи той я смяташе за малко по-добра от улична крадла или проститутка, която обира клиентите си. Защо да ѝ пука какво мисли той за нея? С Амброуз Уелс се бяха срещнали по някаква странна случайност. Когато всичко приключеше, всеки щеше да поеме по своя път и това щеше да е краят.

„Добре че стана така“ — каза си тя. Ако я смяташе за крадла, защото заради извънредните обстоятелства бе откраднала няколко малки предмета, какво ли щеше да си помисли за нея, ако разбереше за необичайното ѝ минало.

„Опитай се да погледнеш обективно на ситуацията“ — каза си. Дребната кражба бе най-малкият ѝ грях. Тази вечер уби човек.

Устата ѝ пресъхна. Образът на падналия по очи Римптън, от чиято рана шуртеше кръв, изникна в съзнанието ѝ като сцена от кошмар.

Тя прогони този образ. Сега не бе моментът да изпада в нервна криза. Имаше много по-важни неща, за които да се тревожи и които да се опита да уреди. Трябваше да се погрижи за момичетата.

Тихо влезе в малката стая. Опитваше се да не събуди Фийби и Хана, които бяха настанени в една стая с нея.

— Ето ви и вас, госпожице Глейд. — Фийби седна в леглото в тъмното, стиснала завивката чак до врата си. — С Хана много се разтревожихме за вас.

— Да. — От другата страна на леглото Хана се размърда и се надигна. — Добре ли сте, госпожице Глейд?

— Прекрасно, благодаря. — Тя запали свещта върху умивалника и започна да маха фибите от косата си. — Защо да не съм добре?

— Хана каза, че господин Уелс може да се опита да се възползва от вас — обясни Фийби без заобикалки, както винаги.

— Да се възползва от мен? — Конкордия се обърна и се стресна, когато полите ѝ изтракаха в умивалника. — Мили боже, Хана, какво

сте си помислили? Уверявам ви, че господин Уелс беше истински джентълмен. — Като се изключи неприятната забележка, когато я сравни с джебчиите и проститутките. Може би тази вечер беше прекалено чувствителна.

— Сигурна ли сте, че не си е позволил волности с вас? — разтревожено попита Хана.

— Напълно съм сигурна — увери я тя. И незабавно се запита защо този факт ѝ се стори странно потискащ.

— О. — Хана се облегна на възглавницата; беше разочарована. — Опасявах се, че може да очаква целувка от вас.

— Защо да очаква подобно нещо от мен? — Тя развърза връзките на здраво стегнатата си в кръста рокля. — Та ние едва се познаваме.

— Хана предположи, че господин Уелс може да използва вашата благодарност, за да ви накара да се почувствате длъжна да го целунете — обясни другото момиче.

— Разбирам. — Конкордия се измъкна от полите на роклята. Изпита облекчение, че се е освободила от стягащия корсет и тежките предмети, пришити в полата. — Няма нужда да се тревожите за това, Хана. Господин Уелс не е от мъжете, които използват подобен подход.

— Откъде сте толкова сигурна? — попита Хана.

Конкордия се замисли, докато закачваше роклята си на една кука, забита в стената. Защо наистина беше толкова сигурна, че Амброуз Уелс не би се възползвал от една жена?

— Първо, съмнявам се, че ще сметне за необходимо да се натрапва на една дама — най-сетне отвърна тя. — Не мога да си представя, че няма жени, които биха го целунали по собствена инициатива.

— Защо биха го направили? — Момичето беше объркано. — Та той изобщо не е красив. Изглежда доста свиреп, ако питате мен. Като лъв или вълк или някакво друго опасно животно.

— А и е стар — отбеляза Фийби.

Конкордия погледна осветените им от свещта лица в огледалото. За миг загуби способността си да говори. За един и същи човек ли говореха? Амброуз Уелс бе несъмнено най-неустоимият и властен мъж, когото бе срещала.

— Господин Уелс ти се струва стар, Фийби, защото си едва на петнайсет години. — Тя се опитваше да говори спокойно. — Уверявам

те, че не е много по-стар от мен.

„Най-много с няколко години — добави на себе си. — Мрачната му физиономия и огромният житейски опит, както и хладнокръвието и самоконтролът прибавят някоя и друга година в погледа му.“

Фийби сви крака под завивката и прегърна коленете си.

— Може би. Но съм съгласна с Хана. Не мога да си представя, че дамите се редят на опашка, за да го целунат по собствена воля.

Конкордия седна в края на леглото и развърза ботите си.

— Почакайте да пораснете с още няколко години. Тогава ще разберете, че мъже като господин Уелс не са само доста привлекателни, но и доста рядко се срещат.

Фийби зяпна от изненада. После избухна в смях. Сложи ръка върху устата, за да заглуши звука.

Учителката я погледна.

— Какво толкова смешно има, млада госпожице?

— Вие наистина бихте целувала господин Уелс, ако той ви помоли за това, нали? — Фийби едва се сдържаше. — Обзалагам се, че ще сте една от дамите, наредили се на опашка, за да му позволят да ги прегърне.

— Глупости. — Тя изгаси свещта. — Не бих застанала на опашка, за да целуна който и да е мъж, независимо колко е привлекателен.

— Наистина ли мислите, че господин Уелс е красив? — попита Хана.

— Ами ако няма опашка от жени? — настоя Фийби. — Ами ако сте единствената жена, която господин Уелс иска да целуне? Бихте ли му позволили да ви прегърне и целуне?

— Достатъчно. — Конкордия използва лунната светлина, за да отиде до леглото. — Обявявам този глупав разговор за приключен. Отказвам да говоря повече по въпроса. Лека нощ, дами.

— Лека нощ, госпожице Глейд — прошепна Хана.

— Лека нощ, госпожице Глейд. — Фийби отпусна глава на възглавницата.

Конкордия легна.

Усети, че момичетата заспаха веднага. Завидя им.

Както много отдавна се беше научила, тя си наложи да не мисли за миналото и да се съсредоточи върху бъдещето.

Тази вечер обстоятелствата около нея се бяха променили. За първи път ѝ се случваше подобно нещо. Тя имаше нужда от нов план. Когато си съставеше план, можеше да продължи напред.

Но как да включи Амброуз Уелс в него? Това, което означаваше той за тайнствения Александър Ларкин, можеше да се окаже безценно. Явно той имаше свой собствен интерес в тази история. С какво точно се занимаваше един частен детектив? Кой го беше наел? Да продължава ли да поверява момичетата на неговите грижи? И ако го стори, за колко време?

Тихият плач, който се чу от другия край на леглото, я изтръгна от мислите. Хана изведнъж седна в леглото, опитвайки се да си поеме въздух.

— Не, не, моля ви, не затваряйте вратата. Моля ви.

Фийби се размърда сънena.

— Госпожице Глейд?

— Всичко е наред. Тук съм. — Конкордия вече беше станала от леглото.

Тя бързо заобиколи леглото и отиде откъм страната на Хана, седна и прегърна разстроеното от кошмара момиче.

— Успокой се, Хана.

— Толкова е тъмно — прошепна момичето с още сънен глас на човек, който се намира между света на сънищата и будното състояние. — Ще се оправя. Моля ви, не затваряйте вратата.

— Хана, чуй ме. — Конкордия потупа разтрепераните рамене на момичето. — Ти не си на тъмно място. Погледни, луната се вижда. Има много светлина. Да отворя ли прозореца?

Хана потрепери.

— Госпожице Глейд?

— Тук съм. Фийби също. Всичко е наред.

— Беше само сън — промърмори Хана.

— Да. Знам — отговори тя. — Предполагам, че е провокиран от вълненията и приключенията, които преживя тази вечер. Но сега си в безопасност.

— Съжалявам, госпожице Глейд. — Хана избърса очите си с крайчето на чаршафа. — Не исках да притесня вас и Фийби.

— Разбираме. Няма от какво да се притесняваш.

Тя продължи да утешава Хана, докато дишането на момичето се нормализира.

Най-сетне Хана отпусна глава на възглавницата. Конкордия стана и отиде от другата страна на леглото.

— Госпожице Глейд? — прошепна Хана в тъмното.

— Да, скъпа?

— Когато пристигнем в Лондон, мога ли да изпратя съобщение на моята приятелка Джоан в училището „Уинслоу“? Много се тревожа за нея. Не отговори на нито едно от писмата, които ѝ писах, докато бяхме в замъка Олдуик.

Конкордия се поколеба. Помисли си за онова, което Амброуз ѝ бе казал преди малко — че ги грози смъртна опасност, ако Александър Ларкин ги открие.

— Няма да е разумно известно време да пишем на когото и да било, Хана — тихо каза тя. — Не се притеснявай, щом стане безопасно да го направим, ще можеш да се свържеш с Джоан.

Фийби се размърда.

— Все още ли се намираме в голяма опасност, госпожице Глейд?

— Трябва да бъдем внимателни известно време. — Тя подбираше думите си. — Но сега можем да разчитаме на помощта на господин Уелс, а той изглежда доста вещ в справянето с подобни ситуации.

— Каква точно е тази ситуация, госпожице Глейд? — попита Фийби.

„Де да знаех“ — помисли си Конкордия.

— Малко е сложна и объркана, Фийби. Но ще успеем, не се страхувай. А сега се опитай да поспиш.

Тя дълго лежа неподвижна, заслушана в равномерното дишане на момичетата. След като се увери, че Хана и Фийби отново са заспали, тя затвори очи... И видя Римптън на колене. Опитваше се да се изправи на крака. Все още държеше пистолета си в ръка. Тилът му изглеждаше много странно.

Тя внезапно се събуди, сърцето ѝ биеше лудо.

В коридора пред вратата на стаята имаше някой. Не бе сигурна какво я бе уплашило, но тя усещаше нечие присъствие.

„Амброуз — помисли си. — Трябва да е той. Крайно време беше да се качи и да си легне.“

Надяваше се да не е пил цял час и да се е напил от шерито на ханджията. Но веднага отхвърли тази идея.

Наблюдава го внимателно и бе напълно сигурна, че не му липсва самоконтрол. Той изпи само една чаша, когато сервира и на нея.

Тя изчака вратата на стаята му да се отвори и да се затвори, но в коридора цареше пълна тишина. Какво ли правеше? Защо не влезеше в стаята си?

Ами ако беше сбъркала? Може би някой друг се разхождаше из коридора. Друг гост на хана? Едуина или Теодора?

Можеше да е някой мъж от замъка, който бе успял да ги проследи.

Обзе я страх, който я разтърси така, сякаш я бе хванал ток. Тя не отделяше поглед от тънката като бърснач сивкава светлинка под вратата.

За секунда-две бе като вкаменена, неспособна да се движи или дори да диша.

С огромни усилия успя да се измъкне изпод юргана. Заспалите момичета не се размърдаха.

В стаята бе станало много студено, но тя усещаше ледените струйки пот под мишниците си. Намери очилата си и си ги сложи. После отиде до мантото си и бързо бръкна в един от джобовете. Сграбчи дръжката на револвера на Римптън.

Отиде до вратата, отново спря. Който и да бе човекът отвън, още бе там. Тя буквално усещаше присъствието му.

„Трябва да е Амброуз“ — помисли си. Нямахше да се успокои, докато не се увери, че е той.

Дръпна резето и пооткрехна вратата.

От прозореца в края на коридора влизаше лунна светлина. През тясната пролука тя едва различаваше горната част на стълбището. Там нямахше жива душа. Едва сега разбра, че не можеше да огледа коридора надясно заради касата на вратата.

— Май шерито не е свършило работа — обади се Амброуз от тъмното.

Тя леко подскочи, а после въздъхна от облекчение. Свали пистолета, отвори вратата малко по-широко и показа главата си.

В първия момент не го видя, но след това разбра защо. Той седеше на пода. Беше абсолютно неподвижен.

— Господин Уелс — тихо каза тя. — Стори ми се, че ви чух пред вратата. Защо, за бога, седите тук на пода? Би трябвало да сте си легнали. И вие имате нужда от сън като всички останали.

— Не се тревожете за мен, госпожице Глейд. Върнете се в леглото.

Едва ли можеше да иска от него подробни отговори по това време на нощта. Не желаше да събуди момичетата, да не говорим за ханджията и съпругата му.

— Добре тогава, щом настоявате. — Тя не се постара да прикрие колебанието си.

— Ако искате вярвайте, но много добре знам какво правя, госпожице Глейд.

Тя с нежелание затвори вратата и плъзна резето. Отиде до леглото, свали очилата си, сложи пистолета на масата и се пъкна под завивките.

Известно време наблюдава светлата ивица под вратата. Мислеше си за странното поведение на Амброуз. Нямахше нужда от отговори на въпросите си. Знаеше защо стои там, в студения коридор, защо не е докоснал шерито тази вечер. Пазеше ги.

Потрепери под тежката завивка, фактът, че смята за необходимо да ги пази през нощта, ѝ подсказваше колко опасен е Александър Ларкин.

ШЕСТА ГЛАВА

Амброуз чу лекото щракване на резето.

Изчака още минута-две. Внимателно слушаше нощните звуци в хана. Онази част от него, която бе тренирана да долавя и най-малките странни нотки, скрити измежду природната хармония на нощта, не долови нищо, което да му даде повод за безпокойство.

Позволи си отново да се отпусне. Нямахше да заспи чак до разсъмване, но потънал в собствения си свят, можеше да си почине. Освен това можеше да размишлява на спокойствие за проблемите си, да обмисля различни възможности за разрешаването им.

В този момент най-много го притесняваха думите на Конкордия: „Стори ми се, че ви чух тук, пред вратата“.

Не беше възможно. Знаеше, че не е издал нито звук. Освен това не носеше свещ. Знаеше как да се движи нощем. „Стори ми се, че ви чух тук пред вратата.“

Замисли се за една друга нощ...

Момчето се бе скрило, разтреперано, в тъмните сенки на последното стъпало на стълбището. Слушаше ядосаните, приглушени гласове, които идваха от кабинета. Баща му спореше с някакъв тайнствен посетител. Не разбираше всичко, което казват, но определено гневът на двамата мъже се засилваше. Приличаше на опасна вълна, която заливаше цялата къща.

Гласът на баща му бе изпълнен с ярост:

— Ти я уби хладнокръвно, нали? Не мога да го докажа, но знам, че си го сторил...

— Тя не бе от значение — рече тихо, но ядосано непознатият. — Просто една камериерка, която научи повече, отколкото ѝ бе позволено. Забрави я. На път сме да спечелим цяло състояние... Не можеш да се откажеш просто ей така...

— Точно това ще направя.

— Изненадваш ме Колтън — каза тихо гостът. — През целия си живот си бил мошеник и измамник. Смятах те за много по-практичен човек.

— Да обереш богаташ, който може да си позволи да загуби няколко хиляди лири, е едно. Убийството е нещо съвсем друго. Знаеш, че никога не бих се съгласил с такова нещо.

— Точно заради това не ти казах — рече непознатият. — Знаех си, че ще създадеш проблеми.

— Мислиш ли, че нямаше да заподозра какво се е случило? Тя бе една млада невинна жена.

— Не бе чак толкова невинна, колкото си мислиш. — Смехът на непознатия бе тъжен. Завърши с дрезгава кашлица. — Бъди сигурен, че моето легло не е първото на джентълмен, което е топила.

— Махай се от тук и никога повече не се връщай. Разбра ли?

— Да, Колтън, разбрах те много добре. Съжалявам, че се чувстваш така. Жалко, че ще те изгубя като партньор. Но уважавам желанията ти. Бъди сигурен, че няма да ме видиш никога повече.

Силен гръм отекна в къщата.

Изстрелът уплаши момчето, което в продължение на няколко секунди остана като парализирано. То знаеше какво се е случило, но не искаше да приеме истината.

На долния етаж вратата на кабинета рязко се отвори. Момчето не смееше да мръдне в тъмното. От горната част на стълбището наблюдаваше как непознатият се движи на светлината на газовата лампа на бюрото зад него.

Въпреки ужаса, който бе обзел момчето, то запомни убиеца; руса коса, бакенбарди, скъпо късо палто.

Мъжът погледна към стълбището. Момчето бе сигурно, че непознатият ще се качи и ще го убие. Беше толкова сигурно в това, колкото и че баща му е мъртъв.

Непознатият застана на най-долното стъпало на стълбището.

— Знам, че си буден и си там горе, младежо. Опасявам се, че стана трагична злополука. Баща ти току-що отне собствения си живот. Слез долу при мен. Аз ще се погрижа за теб.

Момчето спря да диша, опитваше се да се слее с тъмнината наоколо.

Убиецът се заизкачва по стъпалата. После се подвоуми.

— Дяволите да го вземат, икономката — промърмори, задавен от поредната дрезгава кашлица.

Мъжът се обърна и заслиза по стълбите. Убиецът изчезна в тъмния коридор. Щеше да отиде и да провери стаите на госпожа Долтън, за да види дали е там.

Момчето знаеше нещо, което убиецът не подозираше. Госпожа Долтън не си беше в стаята, защото имаше почивен ден. Баща му не обичаше да има слуги наоколо, когато вършеше незаконния си бизнес.

Когато непознатият откриеше, че няма нужда да се притеснява за възрастен свидетел, щеше да се върне, за да убие единствения човек, който би могъл да разкаже на полицията какво се е случило тук тази вечер.

Момчето надникна над перилата и разбра, че едва ли ще успее да слезе по стълбите и да стигне до външната врата, за да избяга, преди убиецът да се е върнал.

Беше попаднало в капан...

СЕДМА ГЛАВА

Магическият трик на Амброуз мина изключително гладко и без никакви проблеми на следващия ден.

Конкордия бе изумена от всичко, от организацията и точното разпределение на времето до секунда. Със сигурност много малко мъже по света биха организирали едно бягство толкова добре.

— Номерът е в това всичко да е възможно най-просто — обясни Амброуз, когато ги изпращаше на железопътната гара. — И да не забравяш, че хората виждат онова, което очакват да видят.

В следващия миг той беше изчезнал. Но точно преди влакът да потегли от гарата, тя зърна раздърпан фермер, който се качваше в един от вагоните на трета класа. Начинът, по който се движеше, ѝ подсказа, че този мъж е Амброуз.

Няколко часа по-късно, след като влакът спира на няколко малки гари, за да могат пътниците да слязат и да се поразтърпат малко, четири добре възпитани млади дами и тяхната учителка слязоха от вагона първа класа на оживената Лондонска гара. Те веднага се качиха в един файтон. Превозното средство се сля с натоварения трафик в следобедната жега.

Час по-късно четири млади момчета от работническата класа изникнаха от навалищата в пасажа с магазини. Бяха с шапки, панталони, шалове и сака. Вървяха след една продавачка на цветя в дрипава пелерина.

Малката групичка мина през оживения пазар за плодове и се качи в празна фермерска каруца. Задната част на каруцата бе покрита с брезент, за да скрие пътниците.

През цепнатинката в платнището Конкордия поглеждаше откъде минават. Не след дълго навлязоха в лабиринт от тесни, тъмни улички. Последваха магазини и скромни къщи. Тази гледка на свой ред бе сменена от един от богатите квартали с големи и елегантни къщи и красиви кооперации.

Конкордия много се изненада, когато фермерската каруца мина през тежка желязна порта в задната част на една от големите къщи и спря в павиран с камъни двор.

Платнището бе дръпнато от задната част на каруцата. С фермерска шапка на главата и с груби селски дрехи, Амброуз погледна от капрата.

— Добре дошли в новото си жилище, дами. — Той хвърли поводите на висок, тромав мъж на средна възраст, облечен в униформа на градинар. — Това е господин Оутс. Оутс позволи ми да ти представя госпожица Глейд и нейните четири ученички Фийби, Хана, Теодора и Едуина. Известно време ще живеят при нас.

— Дами. — Градинарят докосна шапката си.

— Приятно ми е да се запознаем, господин Оутс — рече Конкордия.

Момичетата го поздравиха весело.

Оутс изглеждаше странно доволен и някак си притеснен от любезните им поздрави. Той промърмори нещо неразбираемо и се изчерви.

Две големи кучета с наострени уши изскочиха пред тях. От студения им интелигентен поглед косъмчетата на врата на Конкордия настръхнаха. Животните ѝ напомниха за портрета на египетски бог с глава на чакал, който бе видяла в един музей.

— Запознайте се с Данте и Беатрис — каза Амброуз.

Младата жена притеснено погледна кучетата.

— Хапят ли?

Усмивката на Амброуз много приличаше на тази на кучетата.

— Разбира се. Какъв е смисълът да имаш кучета пазачи, ако не захаят и разкъсат гърлото на неканени гости? Но не се страхувайте. След като вие и момичетата бяхте официално представени, можете да бъдете спокойни, в безопасност сте.

— Сигурен ли сте?

Той се усмихна по-широко.

— Абсолютно съм убеден, госпожице Глейд.

— Беше много забавно. — Фийби скочи от каруцата, без да чака някой от мъжете да ѝ помогне, и погали Данте по главата между вирнатите му уши. — Много ми хареса да нося тези панталони. Много по-удобни са от полите, които зашихме, за да заприличат на

панталони. — Погледна с надежда Конкордия. — Мога ли да ги задържа, госпожице Глейд?

— Не виждам защо да не можеш — отвърна Конкордия. Тя си отдъхна, когато видя, че кучетата изглежда се наслаждаваха на вниманието на Фийби. — В известен смисъл са много практични.

Беатрис се приближи към нея и пъхна дългата си муцуна в ръката ѝ. Конкордия предпазливо я погали.

— И аз бих искала да задържа момчешките дрехи. — Хана се изправи в задната част на каруцата и пъхна палците си в колана на панталона си. Само за миг се преобрази в младеж, който никак нямаше да изглежда на място, ако продаваше вестник на някое натоварено кръстовище. — Много по-удобни са от полите и фустите. С тях се чувствам напълно друг човек.

Едуина сведе поглед, огледа грубия си костюм и се намръщи.

— Може и да са удобни, но със сигурност не са модерни.

— Въпреки това беше забавно да се маскираме като момчета — каза Теодора, позволявайки на Оутс да ѝ помогне да слезе от каруцата. — Видяхте ли как хората ни правеха път в търговския безистен?

— Мисля, че го правеха, защото се опасяваха, да не би да пребъркаме джобовете им и да ги ограбим — отбеляза Хана.

Амброуз изглежда се забавляваше.

— Права си, Хана. Това е благодарение на страхотните ти актьорски умения. Наистина бях много впечатлен. — Скочи с лекота на земята и изненада Конкордия с мимолетна, дяволита усмивка. — Това включва и вас, госпожице Глейд. Никога преди не съм виждал поубедителна продавачка на цветя.

— Той е напълно прав, госпожице Глейд — рече Фийби. — Изглеждахте много по-възрастна в тези бедняшки дрехи.

Конкордия въздъхна и развърза скъсания шал, с който бе покрила косата си.

— Благодаря ти, Фийби.

— Как, по дяволите, успяхте да дойдете с таз стара каруца и изтощената кранта? — промърмори Оутс на Амброуз.

— Един добър и услужлив фермер ми ги даде назаем.

Оутс погледна с недоверие.

— Назаем, а?

— Не ме гледай така, Оутс. — Амброуз го потупа по гърба. — Платих му щедро за услугата. Но иска да му върна хубавия екипаж. Ще се погрижиш ли за това вместо мен? Казах на човека, че ще оставя коня и каруцата му на Бринск Лейн, близо до театъра.

— Да, сър. — Слугата се качи на капрата и шибна коня с юздите.

„Той изобщо не се изненада от внезапното и необичайно пристигане на Амброуз“ — помисли си Конкордия. Имаше чувството, че Оутс е свикнал с подобни странности.

— Елате, ще влезем вътре да ви запозная с госпожа Оутс — рече Амброуз. — Тя управлява домакинството и ще ви покаже стаите ви.

Преди Конкордия да разбере намеренията му, той я хвана за лакътя и я поведе към вратата на кухнята. Тя усещаше силните му пръсти. По някаква смешна и нелепа причина ѝ се искаше да не е облечена в тези парцаливи, грозни дрехи.

За да се разсеят мрачните ѝ мисли, огледа фасадата на голямата къща, докато вървяха към вратата.

Къщата бе великолепна постройка в паладиев стил с високи прозорци и красиви колони. Бе заобиколена от висок зид и добре поддържани градини. Бе доста елегантна, но не ѝ убягна фактът, че голямата къща приличаше на солидна крепост. Данте и Беатрис добавяха и последната щриха към тази картинка.

Развълнуваните момичета се втурнаха в задния коридор, придружени от кучетата. Конкордия ги наблюдаваше и стомахът ѝ се сви. Дали не бе сгрешила, като бе довела момичетата тук? Имаше ли по-добър избор?

За миг се подвоуми, преди да прекрачи прага на къщата.

— Тази къща е огромна, господин Уелс — каза тя тихо, за да не чуят момичетата. — Предполагам, че е ваша?

— В интерес на истината, не е моя.

Тя изведнъж спря.

— Какво, за бога, искате да кажете?

— Собственост е на човек на име Джон Стоунър.

Тя свъси вежди.

— Той тук ли е?

— Не — отвърна Амброуз. — По една случайност в момента не си е у дома.

Стори ѝ се, че той говори прекалено спокойно за отсъствието на тайнствения господин Стоунър.

— Сигурен ли сте, че той няма да има нищо против да отседнем в къщата му?

— Освен ако не се върне неочаквано, без предупреждение, дори няма да разбере, че е бил ваш домакин — увери я Амброуз.

Това никак не ѝ хареса.

— Не разбирам. Къде е господин Стоунър?

— Мисля, че в момента е на континента. Трудно е да се каже. Стоунър е непредвидим.

— Разбирам. Мога ли да попитам какъв ви е този господин Стоунър?

Той се позамисли за секунда-две.

— Да кажем, че сме много стари познати.

— Не искам да ви обидя, сър, но това ми звучи доста неопределено.

— Не се тревожете, госпожице Глейд — тихо каза Амброуз. — Имате думата ми, че вие и момичетата, за които сте отговорна, ще бъдете в безопасност тук.

Изведнъж я полазиха тръпки от това, че внезапно осъзна реалността. Интуицията ѝ подсказваше, че Амброуз Уелс няма да навреди на момичетата. Не бе толкова сигурна обаче, че собственото ѝ сърце е в безопасност.

ОСМА ГЛАВА

Конкордия се събуди от барабаненето на дъжда по прозореца. Този звук ѝ подежда успокояващо. Тя остана да лежи неподвижна минута-две, наслаждавайки се на приятното усещане. За първи път от няколко седмици насам не се събуждаше с чувство на тревога и напрежение — първата сутрин, в която не ѝ се налагаше да мисли за плана за бягство. Вярно, нещата не се развиха както ги бе замислила, но момичетата бяха на безопасно място, далеч от замъка Олдуик. Само това имаше значение тази сутрин. Скоро щеше да се наложи отново да планира бъдещето, но това можеше да почака до след закуска.

Отметна завивките, сложи си очилата и облече халата, който госпожа Оутс ѝ бе дала. Взе чантичката с тоалетните си принадлежности, които бе взела със себе си от замъка, и отвори вратата.

В коридора нямаше никого. Госпожа Оутс бе споменала, че единствената друга стая, която се използва на този етаж, е тази на Амброуз. Момичетата бяха настанени в стаи на горния етаж.

Доволна, че по коридора няма никого, тя бързо се запъти към банята, обзета от радостно очакване.

Беше открила чудесата на огромната стая предишната вечер и нямаше търпение да отиде там и отново да изпита същото удоволствие. Господин Стоунър може и да беше загадъчен човек по свой собствен начин, но явно държеше на удобствата на съвременната баня.

Банята представляваше изумителен малък декадентски дворец, облицован с големи бели плочки. Цялата инсталация отговаряше на последните санитарни постижения. Вградените в стените кранчета снабдяваха банята не само със студена, но и с гореща вода, която течеше по тръби, инсталирани покрай къщата. Умивалникът блестеше от чистота. Имаше дори душ, монтиран над ваната.

Тоалетната, която се намираше в не по-малко впечатляваща стая до банята, беше невероятно съчетание между изкуството и

постиженията на съвременната инженерна наука.

От двете страни на клозета беше нарисувано огромно поле от слънчогледи. Рядко можеше да се види подобен финес и елегантност.

„Човек лесно свиква с подобен лукс“ — помисли си тя.

Вратата на банята се отвори точно когато посегна към дръжката. Стресната, тя спря и погледна през рамо към стаята си.

Но нямаше време да избяга.

Амброуз излезе от банята. Беше с екзотично бродиран черен сатенен халат. Косата му беше мокра и разрошена.

— Господин Уелс.

Тя стисна здраво халата си с едната ръка, с другата държеше тоалетната чантичка. Беше ужасена при мисълта, че изглежда така, сякаш току-що е станала от леглото. Това бе самата истина, разбира се, но някак си това влоши нещата още повече. Не можеше да не отчете и факта, че Амброуз по всяка вероятност е гол под халата. А тя бе само с нощница и халат.

Той ѝ се усмихна, което я разтърси.

— Виждам, че ставате рано, госпожице Глейд.

— Да, ами, предположих, че останалите още спят. — Тя се прокашля, за да прочисти гърлото си. — Не знаех, че сте станали и се разхождате из къщата.

— Аз също имам навика да ставам рано. Май имаме нещо общо.

Тя се ядоса и отстъпи крачка назад.

— Ще дойда след малко.

— Няма нужда да си тръгвате. Банята е на ваше разположение.

— О, благодаря ви. — Тя мина покрай него и влезе в банята. От нея излизаше пара. — Трябва да призная, че банята е направо великолепна.

Устните му потрепнаха.

— Така ли мислите?

— Да, разбира се. — Тя не успя да се въздържи. — Модерна и санитарно издържана във всяко отношение. Дори има душ с гореща вода.

Той пхна ръцете си в джобовете на халата и кимна.

— Забелязах, когато преди няколко минути го използвах.

Тя се изчерви. Ако можеше, щеше да потъне в земята от срам. Би дала всичко, за да се махне от тази къща. Въздъхна.

— Сигурно ме смятате за глупачка. За първи път отсядам в такава модерна къща, не съм работила за подобен дом.

— Вие не работите тук, госпожице Глейд. — Бръчиците в ъгълчетата на очите му се опънаха, сякаш се ядоса. — Вие сте гостенка.

— Да, много мило от ваша страна, че го казвате, но и двамата знаем, че ситуацията е, меко казано, сложна и необичайна, още повече, че стопанинът на къщата не е тук...

— Много добре знам, че изобщо не сте глупачка — заключи той, сякаш тя не бе казала нищо. — Между другото, ако използвате душа, съветвам ви да бъдете внимателна. Проклетото нещо изстрелва гореща и студена вода, сякаш стреля с хиляди малки куршуми. Според мен върху тази идея трябва да се поработи, ако искаме този уред да замени ваната в баните ни.

Тя се прокашля.

— Ще го имам предвид.

Той се обърна и тръгна към стаята си.

— Щом свършите да се глезите и да се наслаждавате на удоволствията на нашата модерна, изключително санитарно издържана баня, бих желал да поговорим долу в салона за закуска. Искам да ви задам няколко въпроса.

— Какво точно искате да знаете? — притеснена попита тя.

— Освен всичко останало много бих искал да разбера малко повече за вас самата, госпожице Глейд. Вие сте истинска загадка за мен.

Сърцето ѝ подскочи.

— Какво общо има личният ми живот с плановете на Александър Ларкин?

— По всяка вероятност абсолютно нищо. — Той се спря при вратата на стаята си и я погледна. — Но един от недостатъците ми е, че когато имам въпроси, не мога да се примиря, докато не получа отговори.

Тя го погледна с онзи строг поглед, с който можеше да накара бърбреците момичета да замлъкнат.

— Предполагам, че сте прекарали доста безсънни нощи, сър.

— Да, но не смятам, че това е най-важният проблем. — Той ѝ се усмихна строго и интимно. — Рядко имам трудности да намеря други

неща, освен съня, с които да се занимавам през нощта.

Тя не се усъмни в това нито за миг. Усети, че се изчервява, влезе във великолепната баня и затвори вратата.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Долу, в стаята за закуска, той пиеше чай и четеше вестниците, както правеше всяка сутрин. Чакаше Конкордия, обзет от нетърпение и раздразнение.

Не беше кой знае какво, но се подразни, че тя се чувства неловко като гост на къщата. Сякаш бе твърдо решена да запази официалните отношения между тях.

Той си спомни начина, по който изглеждаше тя в коридора преди малко, облечена в удобен халат с прибрана на кок коса и зачервено от съня лице. Въображението му се развихри. Представи си как я вдига на ръце и я занася в стаята си.

Не беше трудно да си представи как щеше да реагира тя на предложението му да се отдадат на няколко страстни мига в стаята му. И без това бе много предпазлива с него, и той не можеше да я вини. Не искаше да я притиска, за да издаде тайните си, когато след малко слезе долу. Щеше да се разсърди, че се меси в личния ѝ живот, а това щеше да направи нещата между тях още по-трудни. Но той нямаше избор.

Въпросите, на които се опитваше да си отговори, напоследък ставаха все по-сложни. Трябваша му отговори. Конкордия бе прекарала доста време в замъка и бе контактувала със служителите на Ларкин. Не знаеше дали го осъзнава или не, но тя бе много ценен източник на информация, помисли си Амброуз, прелиствайки страниците на вестника.

Той си повтаряше все едно и също още от мига, в който се качи на коня зад нея и изведе момичетата от конюшната. Много добре знаеше, че лъже сам себе си.

Още щом разбра, че Конкордия е виновна планът му да се провали, знаеше, че иска нещо повече от информация от нея.

Най-малкото щеше да му е приятно, ако покажеше такъв ентузиазъм от присъствието му, какъвто към проклетата баня.

— Вестници — възкликна тя от прага на салона. — Отлично. Не съм чела вестници, откакто отидох в замъка.

Топлият ѝ глас го накара да настръхне, стомахът му се сви, а кръвта заби по-силно във вените му.

Той вдигна поглед и видя, че стои на вратата. Сега тъмната ѝ коса бе прибрана на кок на тила. Стъклата на очилата ѝ проблясваха. Носеше същата груба, семпла рокля, с която бе и когато напускаше замъка. Нямаше турнюр. Когато една дама се подготвя за опасно бягство през нощта, трябва да избере подходяща рокля.

Отбеляза си, че трябва да направи нещо за гардероба ѝ. Когато човек е приютил група дами в дома си, пристигнали само с дрехите на гърба си, трябва да се погрижи да им осигури рокли и ръкавици.

— Едва ли сте пропуснали нещо важно. — Той остави вестника и стана, за да ѝ издърпа един стол. — Обичайните интриги, скандали и клюки.

— Сигурно сте прав. — Тя седна и разгърна салфетката. — Но когато дълго време си откъснат от онова, което се случва, започват да ти липсват новините, дори онези от жълтата преса. — Тя придърпа най-близкия вестник към себе си. — Като заговорихме за това, коя е най-новата клюка?

— Едно убийство, разбира се. — Той ѝ посочи статията, която току-що бе прочел. — Очевидно, докато ние с вас сме били в провинцията, един господин тук в града е бил убит от любовницата си, след като ѝ казал, че възнамерява да я зареже заради друга жена. Пише, че го е отровила. Във вестниците има различни версии за случилото се, по всяка вероятност никоя от тях не отговаря на истината, разбира се.

— Разбирам. — Тя намести очилата си и набързо прегледа статията. — Историите за убийства изглеждат се продават най-добре, когато са свързани с любовни връзки, нали?

Сериозният тон, с който направи тази констатация, го развесели.

— И аз съм забелязал същото — сухо каза. — Всъщност доста е стряскащо колко често любовта и смъртта вървят ръка за ръка.

Тя го погледна свъсила вежди.

— Мислите ли, че и случаят, който разследвате, е такъв, сър?

Той поклати глава.

— Нищо не навежда на мисълта, че в тази работа са замесени любов и страст. По всичко личи, че Ларкин се интересува само от две неща: власт и пари.

Вратата, която свързваше салона за закуска и кухнята, се отвори. Госпожа Оутс се появи, закръгленото ѝ весело лице бе зачервено от горещината на печката. Носеше голям сребърен поднос с пържени яйца, пържена риба и препечени филийки.

— Добро утро, госпожице Глейд. — Тя топло се усмихна. — Надявам се, че сте спали добре и сте си починали?

— Да, благодаря — отговори Конкордия. — Но младите дами все още не са станали. Най-добре да не ги будим. Бяха много изморени, нека си починат.

— Разбира се, горкичките. Не се безпокойте, ще се погрижа никой да не ги притеснява. — Госпожа Оутс сложи подноса на масата и наля чай в чашата на Конкордия. — Толкова е хубаво къщата да е пълна с гости. Тук рядко идва някой. — Тя погледна Амброуз. — Нали така, сър?

— Да — отговори той.

Младата жена деликатно се прокашля.

— Господин Стоунър не обича ли гости в дома си?

— О, не, боже мой, не става въпрос за това — каза госпожа Оутс. — Проблемът е, че в къщата няма жена. Знаете как е, когато мъжете живеят сами. Не се сещат да организират вечеря или бал, какво остава да поканят гости в дома си.

— Разбирам — рече Конкордия. — Надявам се да не ви причиняваме прекалено много грижи.

— В никакъв случай, в никакъв случай. — Готвачката мина през вратата и изчезна в кухнята.

Конкордия си сипа от пържените яйца.

— Господин Уелс, помислих си за доста странните ни отношения.

„Дяволите да го вземат — помисли си той. — Това не е на добре.“

— Странните ситуации водят до необичайни и странни отношения между хората — увери я.

— Много добре знам това. — Тя взе вилицата си. — Но си мислех, че ще е добре, ако отношенията ни са чисто професионални.

— Не искам да ви обидя, госпожице Глейд, но за какви отношения говорите?

Тя го погледна в очите.

— Споменахте, че сте частен детектив. Затова бих искала да ви наема да извършите разследване от името на моите четири ученички.

Той бавно се облегна назад.

— Няма нужда да ме наемете, госпожице Глейд. От името на друг клиент вече разследвам случая, в който сте замесена вие и момичетата.

В погледа ѝ се появи несигурност.

— Все още не сте ми казали подробности по случая.

— Клиентката ми ме нае да проуча обстоятелствата около скорошната смърт на сестра ѝ. Тя смята, че става дума за убийство, а не за обикновен нещастен случай, каквото е било заключението на полицията.

— Разбирам — свъси вежди тя. — Как така се озовахте в замъка?

— В хода на разследването разговарях с един информатор, който ме наведе на мисълта, че може да има връзка между смъртта на жената и онова, което се е случило в замъка Олдуик. Отидох да извърша някои наблюдения. Знаете останалото.

Тя сви устни.

— Работата ви е изключително загадъчна, сър. Още една причина, поради която ще се чувствам по-добре, ако уредим отношенията си с официален договор.

По някаква причина предложението ѝ го подразни.

— Не виждам никаква нужда от договор.

Красивите ѝ вежди се събраха над рамките на очилата.

— Въпреки милите думи на госпожа Оутс, с моите ученички не сме гости в тази къща. За бога, господарят на къщата дори не знае, че сме тук.

— Не се притеснявайте за Стоунър.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Предложихте ни закрила, а аз я приех, защото смятах, че така ще е най-добре за момичетата. Но бих предпочела да уредим отношенията си. Най-справедливиият начин да го направим, е да ви наема.

Той облегна лакти на стола и допря върховете на пръстите си. Мечтаеше да я заведе в леглото, а тя искаше да прави бизнес с него. Нещата между тях не вървяха много добре.

— Разбирам — равнодушно рече той. Този отговор винаги вършеше работа, винаги бе правилен.

— Отлично. — Тя се усмихна, очевидно вземайки отговора му за съгласие. — Добре тогава, какъв е обичайният ви хонорар? Предполагам, че част от предметите, които взех от замъка, са ценни. Има една доста хубава сребърна бонбонiera и една кристална солница, които сигурно струват няколко лири.

— Смятате да ми платите с крадени вещи ли, госпожице Глейд? За какви отношения говорите?

Тя се изчерви, но погледът ѝ не трепна.

— Опасявам се, че нямам пари. А и след случилото се, не вярвам да получа заплата за работата си в замъка.

— Да, и аз мисля така.

Тя вдигна брадичка.

— Ако смятате, че не можете да приемете това, което наричате „крадени вещи“, в замяна на вашите услуги, сър, тогава трябва да намеря други начини да ви платя.

— Нямайте друг начин, госпожице Глейд. И вие го знаете не по-зле от мен.

Тя си пое дълбоко въздух.

— И въпреки това...

— И въпреки това искате да ме наемете, за да се почувствате така, сякаш вие контролирате положението.

— Прозвуча малко грубо, но да, точно така.

— Много добре, госпожице Глейд, щом настоявате да ми платите, официално приемам да работя за вас. А сега за хонорара ми. Трябва да знаете, че не вземам пари за работата си.

— Не ви разбирам, сър.

— Плаща ми се в услуги.

За миг се скова.

— Услуги ли?

— Повечето ми клиенти не могат да си позволят да ми плащат пари, госпожице Глейд. Така че отдавна работя на бартер. Така всичко върви добре. Провеждам разследване, за да открия отговорите, които клиентите ми търсят. В замяна на това се договаряме да ми се отплатят, ако някога се нуждая от услуга, която са в състояние да ми направят.

— Обикновено какви услуги искате? — студено попита тя.

— Зависи. Понякога се нуждая от информация. Друг път от стоки и услуги. Например преди няколко години ме нае икономка на богато семейство. Искаше да научи повече подробности за личния живот на господаря си. След като извърших разследването и потвърдих опасенията ѝ, че господарят ѝ е член на много жесток и злокобен клуб, тя реши, че не може повече да работи за него. Попитах я дали ще иска да работи в тази къща. Тя и съпругът ѝ, който се оказа отличен градинар и много сръчен майстор, приеха работата тук.

— Така ли наехте господин и госпожа Оутс?

Той кимна.

— Нан, камериерката, дойде заедно с тях. Тя е братовчедка на госпожа Оутс. Получи се много добре.

Тя леко се прокашля.

— Казахте, че лично вие сте наели господин и госпожа Оутс и Нан? Господин Стоунър не взе ли участие в това решение?

— Стоунър нямаше никакви възражения, а и се нуждаехме от нов персонал.

— Струва ми се странно, че господарят на дома е възложил нещо толкова важно като наемането на персонал в къщата на друг човек.

— Стоунър се интересува повече от научните си изследвания, писането на научни трудове и пътуванията си, отколкото от ръководенето на домакинството.

— Колко често отсяда тук господин Стоунър?

— Идва и заминава тук, когато си поиска.

— Колко удобно за вас — сухо каза тя. — Можете спокойно да се наслаждавате на всички удобства на тази къща, без да ви се налага да плащате за тях.

— Никак не е зле. — Той взе вилицата си. — Жената, която ме нае да разследвам смъртта на сестра ѝ, е собственичка на магазин. Обеща да ми плати в дамски слънчобрани, ако някога ми потрябват такива.

— Мили боже! — Конкордия примигна. — За какво биха ви потрябвали слънчобрани?

— Човек никога не знае.

— В някои среди подобен начин за водене на бизнес би бил сметнат за ексцентричен, меко казано.

— Не ме засяга какво мислят в тези конкретни среди.

— Очевидно — въздъхна тя. — Много добре, мисля, че разбирам как въртите бизнеса си. Каква услуга бихте искали от една учителка?

— Нямам никаква представа. — Сега вече наистина се ядоса. Постави вилицата на масата и си придаде вид на обиден и засегнат. — Никога преди не съм работил за учителка. Трябва ми време, за да си помисля и да реша какво ще е подходящото заплащане. Междувременно, смятайте ме за нает.

Конкордия сякаш не забеляза, че е ядосан.

— Тогава всичко е уредено — доволно каза тя. — В такъв случай можете да ме смятате за свой работодател.

— Нещата не са толкова прости, Конкордия.

— Логиката е съвсем проста. Аз ви наех, за да разследвате един случай. Това ме прави ваша работодателка. След като уточнихме отношенията си, искам да е напълно ясно, че в ролята си на клиентка очаквам да ме държите в течение на разследването и да вземам участие в него.

— Не позволявам на клиентите си да се месят в разследванията, които извършвам — решително заяви той.

— Аз не съм една от обичайните ви клиенти, Амброуз. Вече съм замесена. В интерес на истината, ако не бях провела собствено разследване в замъка Олдуик, нямаше да предприема бягството.

— Това ви го признавам, обаче...

— Освен това трябва да признаете, че успех да ви предоставя доста ценна информация за плановете на Ларкин.

Това не беше добре.

— Ъхъ — измънка той. Не бе най-умният отговор, но само това му хрумна.

— Ще приема това за знак на съгласие — каза тя. — Освен това се оказа, че с моите момичета ще можем да ви предоставим още подробности, които могат да се окажат още по-полезни. Можете ли да го отречете?

— Не.

Тя се усмихна. Изглеждаше доволна.

Той вдигна вежди.

— Трябваше да се досетя, че човек никога не бива да спори с една учителка.

Тя бе доволна.

— Сега, след като нашите отношения са изяснени, предлагам да минем на въпроса.

— Като например? — промърмори той.

— Разрешаването на случая, разбира се. Каква е следващата ви стъпка?

Искаше му се да стане, да отиде при нея, да я повдигне от стола и да изтрие с целувка този женски триумфален поглед от лицето ѝ.

Вместо това си наложи да подхване единствената тема, която изглежда я интересуваше в момента.

— Споменахте, че сте намерили работата в замъка чрез агенция, ръководена от някоя си госпожа Джарвис — каза той.

— Точно така.

— Случайно да знаете дали злочестата госпожица Бартлет е била наета чрез същата агенция?

Тя го погледна изненадана.

— Не знам. Не съм се замисляла за това. Защо се интересувате?

— Ако с госпожица Бартлет сте били наети чрез услугите на агенцията на госпожа Джарвис, това би било интересно съвпадение.

— Мили боже. Не ми казвайте, че според вас госпожа Джарвис може да е замесена в тази история?

— В момента нямам никаква представа, но възнамерявам да си помисля по въпроса. Знаете ли адреса на агенцията?

— Да, разбира се. Но едва ли можете да отидете там и да започнете да разпитвате за госпожица Бартлет или за длъжността в замъка. Ако госпожа Джарвис по някакъв начин е свързана с плановете на Ларкин, тя ще заподозре нещо и може да го предупреди.

— Ако искате вярвайте, но тази възможност ми мина през ума.

— Естествено. — Тя сбърчи нос и посегна към чинийката за чай.
— Простете ми, че си позволявам да ви казвам как да си вършите работата, Амброуз. Професионално изкривяване, предполагам. Не мога да устоя на всяка възможност да поучавам и да давам съвети.

Той самият се изненада, като се засмя на глас.

— Не ме обидихте.

— Как смятате да действате от тук нататък, ако мога да попитам?

— Най-напред ще прегледам досиетата на госпожа Джарвис.

— Не вярвам да ви позволи да се ровите в досиетата ѝ.

— Не смятам да искам разрешението ѝ.

— Ще нахлуете с взлом в офиса ѝ?

— Мисля, че това е най-ефективният подход. Но ще изчакам до утре. Тази вечер ще говоря с един човек, който познава Ларкин. Освен това, изглежда, че цял ден ще вали.

Тя впери поглед в него.

— Какво общо има времето с това?

Той сви рамене.

— Предпочитам да не върша такива работи във влажни и дъждовни нощи. Съществува голяма опасност случайно да оставя следи.

— Разбирам. — Беше леко замаяна. — Е, независимо какво е времето, този план ми се струва рискован. Ами ако ви хванат?

Той вдигна показалеца си.

— Е, това е най-добрата част на плана ми. Не смятам да се оставя да ме арестуват.

Тя разочаровано свъси вежди.

— Изглежда, имате опит в тези неща.

— Подобни умения са много полезни в моя занаят.

— Признавам, че за мен сте истинска загадка, Амброуз.

— В това отношение сме квит, Конкордия. Защото и вие сте мистерия за мен. Като говорим за интересни въпроси, споменахте, че сте приели длъжността на учителка в замъка, защото наскоро сте били уволнена от едно девическо училище.

Тя се напрегна, но гласът ѝ остана спокоен:

— Точно така. Казаха ми, че няма да получа препоръки.

— Защо ви уволниха?

Тя остави на масата препечената филийка и го погледна изпитателно и замислено.

— Не виждам как причината за уволнението ми ще помогне за разрешаването на този случай.

Той наклони глава.

— Бил е замесен мъж.

Тя хвърли салфетката, в очите ѝ гореше гняв. Бързо му заговори на „ти“.

— Разбира се, че веднага би стигнал до това заключение. Това е най-често срещаната история, нали? Трябва съвсем малко, за да се съсипе репутацията на една жена, още по-малко е необходимо да се

унищожи една учителка. Слуховете за любовни предложения, за това, че е бил хванат в компрометираща ситуация, и човек открива, че кариерата му е унищожена.

— Прости ми, нямах намерение да ти припомням неприятни, болезнени неща.

— Глупости. Точно това имаше намерение да направиш, Амброуз Уелс. Без съмнение си предположил, че ако ме накараш да си изпусна нервите, ще ти кажа онова, което искаш да знаеш. Ами, успя. За твоє сведение не ставаше дума за незаконна любовна история с мъж.

— С жена може би?

Тя го зяпна, смутена и объркана. После се окопити и се засмя.

За първи път я чуваше да се смее. Бе направо очарован.

Тя бързо закри устата си със салфетката.

— Извини ме — промърмори.

Той отмести празната си чиния и скръсти ръце върху масата.

— Въпросът ми ти се стори смешен ли?

— Не въпроса. — Тя спря да се смее и махна салфетката от устата си. — Изненада ме съвсем естественият начин, по който го зададе. Много малко мъже биха посмели да изкажат на глас предположение за любовна връзка между две жени с такова... — Тя замълча. — Да кажем хладнокръвие и самообладание?

— Тези отношения съществуват между хората от векове, Конкордия. Знам много добре, че любовта и страстта невинаги следват традиционния, установен от обществото път. Държа да отбележа, че изобщо не беше изненадана от въпроса ми, просто той ти се стори забавен.

Тя махна с ръка и взе друга препечена филийка.

— Отгледана съм и съм възпитана по доста нетрадиционен за обществото начин.

— Аз също.

Изгледа го изпитателно. Той имаше чувството, че го претеглят и преценяват по някаква невидима скала. Имаше усещането, че е взел изпита.

— Уважавам и се възхищавам на твоята откровеност — каза тя. — Но в същото време мога да кажа съвсем честно и откровенно, че не изгубих работата си заради недискретна любовна връзка. Всичките ми

проблеми водят началото си от необичайното възпитание, за което вече споменах.

— Разбирам.

— Трябва да знаеш, че току-що те нае жена, която през цялата си професионална кариера е криела миналото си от работодателите си.

— Става все по-интересно и по-интересно, госпожице Глейд.

— За съжаление трябва да кажа, че нямах друг избор — продължи тя с неестествено спокоен глас. — И без това на жените им е позволено да практикуват много малко професии. Онези с минало като моето имат още по-ограничени възможности за работа.

— Ако искаш вярвай, но много добре те разбирам.

— Представих се под фалшиво име, за да ме наемат на работа в девическото училище. Нарекох се Ирен Колби. Този номер вършеше работа в миналото. Но не и този път. По някакъв начин истината излезе наяве и в момента, в който това стана, аз, разбира се, бях уволнена.

Историята ѝ не бе много весела, но той не можа да се сдържи и се усмихна.

— Използвала си фалшиви имена, за да си намериш работа, и то няколко пъти? Колко изобретателно от твоя страна, госпожице Глейд. Възхищавам се на находчивостта и съобразителността ти. А другите членове на семейството ти? И те ли са необикновени хора като теб?

— Вече нямам близки роднини. Родителите ми починаха преди десет години, когато бях на шестнайсет. Май имам някакви братовчеди от страна на баща ми, но никога не съм ги виждала. Те не ме смятат за законен член на семейството.

— И защо не?

— По всяка вероятност, защото наистина съм незаконна — тихо каза тя.

Прекалено тихо, помисли си той.

— Отново необичайното възпитание ли?

— М-м-м. Да. — Тя леко наклони глава на една страна, за да го огледа внимателно. — Няма да зарежеш случая, нали?

— Вече ти казах, че обичам отговорите.

Тя се поколеба, сякаш обмисляше нещо много важно, а после взе решение.

— Родителите ми бяха известни свободомислещи хора, господин Уелс. Не вярвах в брака, сигурно защото и двамата вече били

нещастно женени за други хора, когато са се запознали. Смятаха, че брачната институция е нещо като клетка, която ограничава свободата на жената по доста жесток и несправедлив начин.

— Разбирам.

— Не мисля, че разбираш. — Тя му се усмихна хладно, приканвайки го да не се занимават повече с миналото ѝ. — Баща ми се казваше Гилмор Глейд, а майка ми — Сибил Марлоу.

Имената му се сториха познати. Отне му няколко секунди, но най-после отдавнашният скандал изплува в съзнанието му.

— Не и онези Глейд и Марлоу, основателите на общността „Бистри извори“? — попита той.

— Разбирам, че си слушал за това.

— Преди десет години всички знаеха за Марлоу, Глейд, и общността „Бистри извори“.

Устните ѝ се свиха.

— Когато се разформирова, се появиха няколко статии в жълтата преса, които целяха да предоставят така наречените шокиращи подробности за скандалните дейности, за които се говореше, че са се извършвали в общността.

— Спомням си някои от тези писания.

— Повечето статии бяха пълни измислици.

— Естествено. — Той направи лек жест с ръка. — Пресата не се слави с особена достоверност. Тя просперира благодарение на скандали и слухове, а не на фактите. — Той замълча и леко се намръщи. — Защо се разпадна общността?

— Разпадна се веднага, след като се разпространи новината за смъртта на родителите ми по време на ужасяваща снежна буря в Америка — тихо отвърна тя. — Те бяха основателите на общността. Без тях останалите не можеха да следват целите и повелите им.

— Какво са правили родителите ти в Америка?

— Заминаха с кораб, за да основат и там общност. — Тя взе чашата си с чай. — Смятаха, че Америка ще се окаже по-гостоприемна към свободолюбивата философия, която изповядваха.

— Моите съболезнования за загубата на родителите ти на такава крехка възраст — добави той. — Сигурно ти е било много трудно.

— Да.

Отговорът дойде някак отсечено, без никаква емоция. Изражението ѝ бе спокойно, хладнокръвно и неразгадаемо. Но той усети напрежението, което кипеше вътре в нея. Тя очакваше той да ѝ се присмее и да я обвини.

— Не съм запознат добре с философията на общността „Бистри извори“ — каза той, подбирайки думите си много внимателно. — Но вярвам, че родителите ти са проповядвали нещо, което мнозина биха нарекли изключително свободно схващане за отношенията между половете.

— Благодарение на пресата това е всичко, което хората си спомнят за общността — ядосано рече тя. — Но родителите ми проповядваха и други доста напредничави идеи. Те смятаха, че жените трябва да получат същото образование като мъжете. Както и че жените трябва да бъдат допускани до колежи, университети и да практикуват професии наравно с мъжете.

— Разбирам.

— Майка ми е мечтала да учи медицина. — Конкордия се съвзе бързо, прикривайки болката и гнева в погледа си. — Когато отказали да я приемат в медицинското училище, родителите ѝ я принудили да се омъжи насила, без любов.

— А баща ти?

— Той бе много интелигентен човек, философ и учен, страстен привърженик на модерни идеи от всякакъв вид. Той също имал нещастен брак. Запознал се с майка ми по време на лекция за правата на жените. — Усмивката ѝ бе тъжна. — Винаги са казвали, че тяхното било любов от пръв поглед.

— От тона ти съдя, че не вярваш в това.

— Напротив. Родителите ми бяха доказателство, че тя наистина съществува. Но в техния случай е трябвало да платят висока цена за любовта си. Те разрушили две семейства, провалили два брака и предизвикали грандиозен скандал, за да постигнат щастието си.

— И са те нагърбили с товара на извънбрачно дете.

Тя се усмихна тъжно.

— Това е най-малкото. Най-големите ми проблеми възникнаха, когато останалите разбраха, че съм отгледана в общността.

— Тези предположения се отнасят до поведението ти?

— Точно така, господин Уелс. — Тя нервно остави чашата върху чинийката и финият порцелан изтрака. — Когато хората разберат, че съм дете на Уилям Гилмор Глейд и Сибил Марлоу, веднага си правят заключението, че и аз изповядвам и практикувам техните авангардни схващания за връзката между половете.

— Разбирам защо си стигнала дотам да скриеш миналото си от своите работодатели.

— Много малко хора са готови да наемат учителка, закърмена с такива модерни идеи. Както вече казах, когато в девическото училище разбраха за миналото ми, веднага ме уволниха.

Той се замисли.

— Ти си била идеална за целите на Александър Ларкин, нали?

— Моля, не те разбрах.

— Отчаяно си се нуждаела от работа, нямаш семейство, роднини. Ако беше изчезнала, след като Ларкин приключи с теб, никой нямаше да задава въпроси.

Тя сви рамене.

— Ужасяваща, стряскаща мисъл.

— Чудя се дали госпожица Бартлет отговаря на същите условия.

— Какво?... О, разбирам. Така изглежда, нали? Тя изчезна от замъка и доколкото ми е известно, никой не я е потърсил, не е питал за нея. — Конкордия се поколеба. — Но пък никой не би ми казал, дори и да я е потърсил някой. Аз бях просто учителката, нищо повече, през повечето време никой не ми обръщаше внимание.

Той кимна, обзе го познатото чувство, когато се доближаваше до истината, до отговорите, които търсеше.

— Нещо ми подсказва, че ти си ключът към тази история, Конкордия — каза тихо. — Мисля, че с теб Ларкин е допуснал фатална грешка, която може да го погуби.

— Какво искаш да кажеш?

— Подценил е учителката.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Съпругата на ханджията никак не хареса мъжа, който разпитваше съпруга ѝ толкова обстойно. Не само защото непознатият не бе скрил презрението си към скромния им хан.

Тя бе в занаята от доста време. Богати, високопоставени мъже се отнасяха към спретнатия, почтен и добре поддържан хан, сякаш бе бордей. В най-лошия случай се напиваха, опитваха се да съблазняват сервитьорката и понякога цапаха чаршафите. Този обаче не беше като тях. Съмняваше се, че този елегантен мъж би извършил някое от тези дребни досадни „престъпления“. Беше дошъл с влак чак от Лондон предишния ден, бе прекарал нощта в селото близо до замъка Олдуик, тази сутрин бе разгледал щетите от пожара, а после бе наел файтон, за да дойде и да ги разпитва.

И въпреки че бе обикалял руините, по палтото му почти нямаше прах и мръсотия. Яката на ризата му бе чиста и безупречно изгладена.

Прекалено е претенциозен, реши тя. От хората, които пътуват със собствени чаршафи и хавлиени кърпи, защото нямат доверие на чистотата в хановете като техния.

Тя седеше в офиса и се преструваше, че е заета със сметките и счетоводството, докато Нед разговаряше с мъжа. Но вратата беше отворена. С периферното си зрение виждаше бюрото и чуваше какво си говорят.

— Четири млади дами и тяхната учителка са отседнали тук през нощта? — Мъжът от Лондон хвърли няколко монети на тезгяха. — Тръгнаха ли са вчера рано сутринта?

Нед не докосна монетите.

— Споменаха, че искат да бъдат на гарата навреме, за да хванат сутрешния влак за Лондон.

— Говориха ли за пожара, който е избухнал в замъка? — грубо попита непознатият.

— Не, сър. Старият замък е на доста път с кон от тук. Когато разбрахме за пожара, дамите вече си бяха тръгнали. — Нед

тържествено и сериозно поклати глава. — Чухме, че сградата е изгоряла до основи и че един човек е загинал в пламъците.

— Да, истина е. — В думите на непознатия се усещаше нетърпение и раздражение, сякаш смъртта на мъжа бе по-скоро досада, отколкото трагедия. — Но все още не се знае дали пожарът е причинил смъртта му.

— Моля, не ви разбрах, сър?

— Няма значение, това не е твоя работа. Има ли нещо друго, което можеш да ми кажеш за младите дами и тяхната учителка?

— Не, сър. Както вече ви казах, те пристигнаха много късно вечерта и си тръгнаха рано сутринта.

Мъжът стисна зъби.

— Какво ли са направили с проклетите коне? — каза по-скоро на себе си, отколкото на Нед.

— Това вече мога да ви кажа, сър — рече Нед. — Оставиха ги в конюшната за коне под наем, която се намира до гарата.

Мъжът хвърли още монети на тезгяха.

— Как плати учителката за стаите? Имаше ли пари?

— Не знам, сър. — Нед демонстративно сви рамене. — Не тя плати сметката.

Непознатият остана невъзмутим, само клепачите му едва потрепнаха, но съпругата на ханджията изведнъж започна да диша тежко.

— Кой плати за стаите? — попита мъжът от Лондон с убийствено спокоен глас.

— Как кой. Мъжът, когото учителката бе наела да ги охранява, докато пътуват — изненадващо спокойно отговори Нед.

Непознатият здраво стисна златната дръжка на бастуна си. Погледна Нед с леденостуден поглед.

— Наела е телохранител?

— Много разумна постъпка според мен. Тя и ученичките ѝ са били принудени да пътуват до късно през нощта все пак.

— Как се казва телохранителят им?

— Мисля, че името му бе Смит. — Нед отвори регистъра и прокара пръст по страницата. — Да, ето го. Господин Смит. Дадохме му стая номер пет. Учителката и нейните момичета бяха в три и четири.

— Дай да видя. — Мъжът дръпна регистъра и разгледа внимателно името на страницата. — Почеркът прилича на този на учителката.

— Тя подписа регистъра от името на всички — момичетата, себе си и Смит.

— Опиши ми Смит.

Нед отново сви рамене.

— Нищо особено. Среден ръст, бих казал. Доста обикновен на външен вид, ако трябва да кажа истината. — Той погледна през рамо. — Лизи, спомняш ли си нещо особено за мъжа, който придружаваше учителката и нейните момичета онази вечер?

Тя си наложи да се обърне бавно, сякаш въпросът я е откъснал от нейната много по-важна работа.

— Мисля, че беше с кестенява коса — учтиво отговори тя.

— Само това ли си спомняш? — ядосано попита непознатият.

— Опасявам се, че да, сър. Както Нед вече ви каза, нямаше нищо особено у този човек.

— Откъде, по дяволите, е намерила и е наела професионален телохранител по тези места? — попита непознатият господин.

И двамата го погледнаха, но и не казаха нищо.

— Губя си времето — промърмори той.

Без да каже и дума повече, мъжът се обърна, излезе от хана и се качи в чакащата го отпред карета.

Нед събра монетите от тезгяха и отиде в офиса. Сложи ръка на рамото на Лизи, за да я успокои. Изпратиха с поглед каретата, която излезе от двора на хана и зави към селото и железопътната гара.

— Господин Смит беше прав, че някой ще дойде и ще разпитва за учителката — каза Нед.

Тя потръпна.

— Слава богу, че Смит не ни накара да лъжем срещу парите, които ни даде. Мисля, че нямаше да ни е никак лесно да заблудим този човек.

Молбата на Смит бе проста и съвсем ясна. Беше сложил десет лири на тезгяха и много любезно бе казал на Нед: „Ще задават въпроси. Свободни сте да кажете, че учителката ме е наела, за да заведа нея и момичетата до влака за Лондон живи и здрави. Но ще ми направите голяма услуга, ако ме опишете възможно най-лаконично“.

— В известен смисъл ние наистина го излъгахме — рече Нед. — Казахме на мъжа от Лондон, че няма нищо особено и забележително у господин Смит.

— Ами то наистина нямаше — възрази жена му. — Поне що се отнася до чертите на лицето му или до ръста му.

— Обаче имаше нещо у него... — Нед не се доизказа.

„Няма смисъл от думи“ — помисли си тя. Притежаваха този хан достатъчно дълго, за да могат да преценяват хората. Наистина имаше нещо у господин Смит, нещо изключително опасно. Но, изглежда, учителката му имаше доверие и това беше достатъчно, защото и у учителката имаше нещо.

Лизи бе видяла настървеността и решителността в тази жена, каквато притежават женските животни, когато малките им са в опасност.

Тя посегна и хвана ръката на Нед.

— Както и да е, вече всичко свърши, поне що се отнася до нас, и няма от какво да се оплакваме. Спечелихме добри пари.

— Така си е.

— Какво те притеснява?

Той въздъхна тежко.

— Много съм любопитен защо господин Смит не ни накара да излъжем. Като се има предвид колко пари сложи на тезгяха вчера сутринта, очаквах да настоява да не казваме абсолютно нищо за него и неговите придружителки.

— Вместо това ни помоли да сведем описанието му до минимум. Наистина изглежда доста странно, нали? Десет лири са доста пари за такава простишка молба. Подозирам — бавно каза Нед, — че Смит искаше господинът от Лондон да разбере, че учителката и нейните ученички пътуват с телохранител.

— Защо?

— Може би, защото е искал да го сплаши. — Той разтърка тила си. — Но има и друга вероятност.

— Каква?

— Смит може да е искал да отвлече вниманието на елегантния господин.

— Не разбирам.

— Ако видиш, че гладен тигър се доближава до стадо безпомощни агънца, един от начините да му попречиш да ги убие, е да му поднесеш мириса на по-интересна плячка.

Тя стисна здраво ръцете му.

— Налага ли се да използваш думата „убие“?

— Това е просто една дума, скъпа — успокой я той.

— Ще ми се да ти повярвам. — Тя въздъхна. — Дано никога да не видим нито единия, нито другия.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Синята и морскозелената рокли са идеални за Едуина и Теодора — отбеляза Конкордия. Тя погледна момичетата и госпожа Оутс. — Не сте ли съгласни?

Чу се одобрително мърморене.

— Прекрасни са — каза госпожа Оутс. Огледа двете момичета с възхищение. — Роклите много отиват на красивите им руси коси.

Едуина и Теодора държаха роклите пред себе си и се оглеждаха в огледалото. Лицата им грееха от задоволство и радост. Зад тях Хана и Фийби чакаха да дойде техният ред.

Беше пет часът следобед. Повечето рокли, които бяха поръчали, все още не бяха доставени от шивачката, но преди малко бяха пристигнали достатъчно и те се преобличаха.

Освен това госпожа Оутс ходи чак до един от големите универсални магазини на Оксфорд стрийт, за да им купи обувки, шапки, ръкавици и дамско бельо.

Данте и Беатрис, които бяха станали неразделни с момичетата, временно бяха затворени в коридора, за да се избегнат инциденти с красивите рокли. Всички в стаята бяха развълнувани и въодушевени. Само Фийби правеше изключение. Тя продължаваше да стои настрана, облечена в евтините момчешки панталони и риза.

— Бяхте права, когато предложихте жълтото и кафявото за Хана. — Госпожа Оутс изглеждаше доста доволна от роклята, която Хана пробваше пред огледалото. — Цветът подходда на очите ѝ.

— Има прекрасни волани — отбеляза Хана. — Ще ми се Джоан да можеше да я види.

На Конкордия не ѝ хареса тъгата, която долови в гласа на Хана.

— Не се тревожи, много скоро ще я види.

Момичето засия.

— Щеше да е прекрасно, ако и тя имаше такава.

— Поне не и докато е в училище „Уинслоу“. Всички ученички са длъжни да носят онези ужасни, грозни сиви рокли. Много добре знаеш

това.

— Да, но когато навърши седемнайсет, ще напусне училището и тогава ще може да има рокля като моята — настоя Хана.

— Джоан ще стане гувернантка или учителка, както и повечето момичета, които учат в „Уинслоу“ — безмилостно заяви Теодора. — Жените с тази професия нямат шанса да носят такива красиви дрехи.

Устните на Хана потрепераха. Тя примигна няколко пъти.

— Моля те, не плачи, скъпа. — Конкордия напъха носна кърпичка в ръката ѝ. — Когато всичко свърши, ще се погрижим за Джоан.

Момичето избърса сълзите си.

— Благодаря ви, госпожице Глейд.

— Успокой се вече и пробвай тези обувки. — Госпожа Оутс ѝ подаде едни бледожълти боти. — Ще отиват идеално на роклята.

Конкордия погледна Фийби.

— Какво ще кажеш за розовата рокля?

Фийби се намръщи.

— Не искам да нося рокли. Предпочитам панталоните.

— Наистина изглеждаш много елегантна в тях — спокойно каза Конкордия. — Можеш са ги носиш колкото си искаш. Но ако понякога ти се прииска промяна, какво ще кажеш за розовата рокля?

Спокойна, че няма да бъде принуждавана да носи рокля, Фийби огледа роклята с критичен поглед.

— Предполагам, че ще свърши работа за чай.

— Добре тогава, решено е — рече Конкордия.

Госпожа Оутс кимна сериозно.

— Май ще трябва да се пипне тук-там, но Нан много я бива с иглите и конците. Ще я изпратя горе, за да погледне какво може да се направи.

Конкордия посочи неотворения пакет.

— Да минем към ръкавиците, дами.

Момичетата разкъсаха опаковката.

Конкордия отиде и седна до госпожа Оутс. Заедно наблюдаваха как момичетата пробват ръкавиците.

— Много съм ви благодарна, госпожо Оутс — прошепна младата жена. — Справили сте се страхотно с пазаруването.

— Не ми представляваше никакъв проблем. — Госпожа Оутс се усмихна. — Всъщност доста се забавлявах.

— Бях изненадана, че шивачката успя да достави тези рокли толкова бързо. Сигурно е отложила и зарязала всичките си останали поръчки.

Госпожа Оутс повдигна вежди и погледна хитро.

— Сигурна съм, че точно това е направила.

— Шивачката приятелка на господин Уелс ли е? — спокойно попита Конкордия.

— По-вероятно е да е негова бивша клиентка. Несъмнено е била щастлива да плати хонорара му най-последно.

Конкордия шокирана се загледа в скъпите рокли.

— Мили боже, да не би да искате да кажете, че хонорарът на господин Уелс възлиза на цената на тези рокли?

— Не, не, не, госпожице Глейд. — Госпожа Оутс се засмя и махна с ръка. — Господин Уелс плати роклите до последната лира. Услугата, която поиска, бе да бъдат ушити и доставени колкото се може по-бързо. Така шивачката си е уредила сметките с него.

— Разбирам. Господин Уелс ръководи бизнеса си по много странен начин, нали?

— Да, госпожице Глейд, така е.

— Има нещо, което ме смущава, госпожо Оутс.

— Да, госпожице Глейд?

— Щом господин Уелс не взема пари за работата си, а само се възползва от услугите на клиентите си, когато има нужда от тях, предполагам, че е заможен.

— Финансово е доста добре и това е факт.

— И въпреки това живее в дома на друг човек — добави Конкордия.

— О, господин Стоунър няма нищо против, че той живее тук.

— И не са кръвни роднини?

— Не, госпожице Глейд. Няма никаква роднинска връзка. Просто са добри приятели.

— Явно са много добри приятели.

— Да, госпожице Глейд. Такива са, такива.

— Очевидно господин Стоунър има голямо доверие на господин Уелс — рече тя възможно най-тактично.

Другата жена леко се олюля, схващайки забележката.

— Така е.

„Много добри приятели.“ Конкордия си спомни съвсем естествения начин, по който Амброуз бе споменал възможността една жена да има за любовница друга жена. Може би тази тема не го притесняваше, защото сексуалните му наклонности бяха насочени към хората от собствения му пол. Това обясняваше странната връзка между Амброуз и тайнствения господин Стоунър.

А от нейна гледна точка това беше доста потискащо.

Не че е имала някакви очаквания да има любовна връзка с Амброуз Уелс, напомни си тя.

— Я виж колко е часът — малко я стресна госпожа Оутс. — Кога е станало толкова късно? Трябва да се погрижа за вечерята. Ако ме извините, госпожице Глейд, ще оставя вас и младите дами с новите дрехи.

Тя изскочи през вратата и изчезна.

Конкордия потропа с пръст по тоалетката, разсеяно заслушана в разговора на момичетата, които обсъждаха обувките, ръкавиците и роклите.

За съжаление не успя да измъкне информация за странностите в тази къща. Очевидно трябваше да използва по-хитър и умел подход, ако искаше да научи нещо полезно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Почукването на вратата на библиотеката изтръгна Амброуз от мислите му. Той бе вперил поглед в градината зад френските прозорци.

— Влезте — отговори той.

Чу, че вратата зад него се отваря, но не се обърна. Остана, седнал на килима със скръстени крака и с ръце, отпуснати върху коленете.

Госпожа Оутс се прокашля.

— Извинявам се, че ви безпокоя, сър, но според мен трябва да знаете, че госпожица Глейд започна да задава въпроси за господин Стоунър.

— Беше неизбежно, госпожо Оутс. С малко късмет тази загадка ще заангажира вниманието ѝ, докато аз се занимавам с други неща.

— Ако бях на ваше място, не бих разчитала госпожица Глейд да е толкова разсеяна, че да не обръща внимание на онова, което се случва около нея, сър.

— Благодаря, госпожо Оутс. Ще имам предвид предупреждението ти.

— Много добре, сър.

— Младите дами харесаха ли новите си дрехи?

— Всички, освен Фийби, сър. Мисля, че панталоните страшно много ѝ харесват.

Той се усмихна.

— Нашата къща е доста нетрадиционна. Може съвсем спокойно да ги носи тук.

— Да, сър. С госпожица Глейд и момичетата ли ще вечеряте?

— С най-голямо удоволствие. — Той замълча. — Но смятам да изляза, след като нашите гостенки си легнат. Няма нужда някой да ме чака. Вероятно ще се прибера доста късно.

— Много добре, господин Уелс.

Госпожа Оутс тихо затвори вратата след себе си. Амброуз отново вперил поглед в градината. Замисли се за миналото си.

* * *

Едва бе навършил осемнайсет, когато онази нощ влезе в елегантната градска къща през един от задните прозорци на горния етаж.

Започна да краде още щом се озова на улицата, след като избяга от бащиния си дом. Инстинктът му за самосъхранение и за оцеляване бе много силен дори на тринайсетгодишна възраст. Отиде до най-близкото гробище, разби ключалката на задната врата на малкия параклис и прекара нощта, скрит зад олтара.

Тази нощ не мигна нито за секунда, защото се страхуваше от сънищата, които бе сигурен, че го очакват. Знаеше много добре, че случилото се тази вечер ще го преследва до края на живота му.

Той си наложи да постъпи така, както дядо му и баща му го бяха учили да прави, преди да се захване с нещо ново. Състави си план. Когато беше готов, си позволи да пролее няколко сълзи.

На следващата сутрин, следвайки поговорката, че Господ помага на тези, които сами си помогнат, той си взе част от църковното сребро. Избра два прекрасни свещника и две чаши, каза една молитва и тръгна из света да прилага семейните таланти на практика. Знаеше как и къде да заложи тези предмети. Баща му и дядо му често посещаваха заложни къщи, когато бизнесът им не вървеше добре.

Престъпният живот се оказа много доходен бизнес, си помисли той, докато спря, за да огледа стаята на Джон Стоунър. Не че не бе възпитан и обучен за тази работа. Произлизаше от семейство на професионални измамници, мошеници и лъжци.

В стаята нямаше никого, както и очакваше. Почти цяла седмица наблюдава Джон Стоунър, преди да си състави план за действие. През това време бе научил, че набеязаната жертва е човек на науката, който на младини е живял доста време в Далечния изток.

Днес прислугата имаше свободна вечер. Преди малко огледа къщата и видя, че лампите в библиотеката на долния етаж все още светят.

През пролуката на завесите зърна Стоунър, облечен в скъп бродиран тъмночервен халат, да седи пред уютната камина. До него имаше чаша порто, а той четеше една дебела и голяма книга.

Амброуз отвори едно чекмедже. Първото нещо, което видя, бе джобен часовник. Веднага разпозна блясъка на златото.

Посегна, за да вземе часовника.

Вратата към съседната стая се отвори.

— Мисля, че зрението ти е по-добро от моето, когато бях на твоите години — изрече Джон Стоунър.

За първи път го спипваха на местопрестъплението, но Амброуз знаеше, че рано или късно нещастieto ще го сполети. Беше подготвен за подобна вероятност, точно както баща му и дядо му го бяха учили. И както го бяха съветвали, винаги трябваше да има и резервен план. Бързината и ловкостта формираха основите на План за бягство номер едно.

Изобщо не се замисли. Грабна часовника. Скочи към отворения прозорец и въжето, което бе завързал за перваза. Щеше да му отнеме само секунди да слезе долу.

Така и не стигна до прозореца. Краката му се свиха под тялото. Само за миг се озова по гръб на земята.

Ударът от падането го изненада и го остави без дъх.

— Не мърдай.

Изобщо не обърна внимание на заповедта, пое си въздух и се изправи на колене. Единствената му мисъл и цел бе да се добере до прозореца.

Един крак в ботуш го спъна при глезена. Той падна на пода.

Преди да успее да се изправи за втори път, Стоунър се наведе над него и го хвана за китките. Амброуз се опита да се съпротивлява. Беше много по-млад и силен от противника си. Освен това беше отчаян. Трябваше да има голямо предимство. И въпреки това само за секунди ръцете му бяха вързани зад гърба със здраво въже. Риташе силно с крака. Стоунър леко и бързо отскочи встрани.

— Възхищавам се на решителността ти, младежо, но няма да те пусна. Поне засега. — Стоунър го погледна. — Има една стара поговорка: „Не се хвърляй срещу стената на крепост. Издълбай тунел под нея“.

Амброуз се опитваше да овладее паниката. Знаеше, че това може да го унищожи толкова бързо, колкото и който и да било куршум.

Беше време да мине на План за бягство номер две. Той започна бързо да говори:

— Моля, не ви разбрах, сър. Не мисля, че някога съм чувал това. От Шекспир ли е или е поговорка?

Говореше спокойно и хладнокръвно, с изискан глас, който бе възприел от господата от висшето общество, към което спадаше и този господин. Хората оставаха с впечатлението, че е роден и израснал в същите аристократични среди, че е един от тях.

Това не бе далеч от истината. Баща му и дядо му бяха решили да бъдат мошеници и бандити, но по рождение бяха джентълмени, аристократи. Той много добре знаеше, че социалният произход на човек е много по-важен от морала и ценностите му.

С малко повече късмет може би щеше да се измъкне с преговори от това неприятно положение. Джентълмените не обичаха да вкарват себеподобните си в затвора.

Стоунър пъкна ръцете си дълбоко в джобовете на халата и доволно сведе глава.

— Браво, младежо. Не всеки крадец с взлом ще съумее да води учтиви разговори в момент като този. Действаш със замах, вземаш решенията в движение или пък внимателно и бавно обмисляш ходовете си, зависи от конкретния случай, и това е най-важното.

Амброуз нямаше абсолютно никаква представа за какво говори той, но поне Стоунър разговаряше с него, а не повика полицията.

— Най-искрено се извинявам за тази злополучна среща, сър. — Амброуз внимателно се поизправи. — Уверявам ви, че нещата не са такива, каквито изглеждат на пръв поглед.

— Нима?

— Опасявам се, че тазвечерната изцепка е следствие от няколко бутилки порто и един облог, на който се хванахме с мои приятели. — Той направи гримаса. — Знаете как е между мъжете, които са следвали в Оксфорд. Не могат да устоят на предизвикателството.

— Какъв точно беше облогът? — Стоунър изглеждаше заинтересуван.

— Както вече казах, група приятели се събрахме да пийнем тази вечер. Някой, мисля, че беше Келбрук, ни разказа историята, която наскоро чел в жълтата преса. Може би сте я чули и вие. Небивалици за някакъв крадец, който обирал богати господа.

— А, да, сега се сетих, че четох една-две статии. Мисля, че журналистът, който ги пише, е сложил на престъпника прякора

„Призрака“.

Амброуз изсумтя от презрение и отвращение.

— Жълтата преса много обича да лепва помпозни прякори на престъпниците, за да ги направи по-интересни за читателите си.

— Истина е.

— Да, и както казах, Келбрук спомена Призрака. С приятелите ми започнахме да спорим с него, че би било доста трудно да се имитира един крадец. Аз казах, че изобщо няма да е трудно да се направи такова нещо. Някой от останалите не се съгласи с мен. И така, трябва да призная, че приех предизвикателството и облога.

— Разбирам. Защо избра точно моята къща за този експеримент?

Амброуз въздъхна дълбоко.

— Опасявам се, че съвсем точно отговаряте на описанието на жертвите, които казват, че предпочита Призрака.

Стоунър се засмя.

— Наистина си много бърз и сръчен, младежо, признавам ти го. Как се каваш?

— Амброуз Уелс — отвърна Амброуз, използвайки името, което си бе измислил още през нощта, в която избяга от къщата на баща си. Ако се измъкнеш, щеше да си измисли друго.

— Какво ще кажеш да слезем долу и да изпием по един чай, докато обсъждаме бъдещето ти.

— Чай ли?

— Помислих си, че ще предпочетеш него пред другата възможност, която мога да ти предложа.

— Каква е другата възможност?

— Среща с детектив от полицията. Съмнявам се, че в полицейското управление ще получиш чай.

— Чаят ми се струва страхотна идея.

— Знаех си, че така ще кажеш. Ела тогава. Да отидем в кухнята. Ще трябва сами да си направим и сервираме чая. Тази вечер прислугата е свободна. Но ти знаеш това, нали?

* * *

Амброуз седеше завързан за един дървен стол и учуден гледаше как домакинът му прави чай. За разлика от повечето мъже, представители на неговата класа и положение, Джон Стоунър се справяше доста добре в кухнята. Само след няколко минути вече бе поставил чайника на печката, а чаените листенца сложи в една елегантна малка каничка.

— От колко време работиш като „призрак“, господин Уелс? — попита Стоунър.

— Не искам да ви засегна или обидя, сър, но ми задавате доста странен въпрос. Каквото и да ви отговоря, ще го приемете като признание, че аз съм „Призракът“.

— Мисля, че при така създадите се обстоятелства можем да минем и без твоята добре измислена история за облога. — Стоунър донесе каничката и две чаши и ги сложи на дървената маса. — Забелязах, че си десничар. Което означава, че не си чак толкова сръчен с лявата ръка, значи ще развържа точно нея.

— Забелязали сте това в тъмното? — Въпреки затрудненото положение, в което се намираше, личността на Джон Стоунър определено събуди любопитството му.

— Както вече споменах, зрението ми в тъмното не е каквото беше, но продължава да е достатъчно по-добро от това на повечето мъже на моята възраст.

Стоунър седна от другата страна на масата и наля чай. Амброуз забеляза, че чашите от фин порцелан нямаха дръжки. Също като каничката и те бяха изрисувани с екзотични сцени, които не можеше да разпознае. „Не са нито от Китай, нито от Япония“ — помисли си. Но нещо в дизайна го навеждаше на мисълта, че идват някъде от Изтока.

Той много внимателно взе една от двете чаши и вдиша аромата на чая. Беше деликатен, богат и интригуващ.

— Имате ли нещо против да ми кажете как разбрахте, че съм горе? — попита той. — Мислех, че четете някаква книга в библиотеката.

— От няколко дена те чакам.

Малката елегантна чаена чашка едва не се изплъзна от пръстите на Амброуз.

— Забелязали сте ме?

Стоунър кимна разсеяно, сякаш това бе нещо съвсем естествено. Младежът знаеше, че не е така. Нито една от предишните му жертви не го беше забелязала, докато я беше следил, записвайки си навиците ѝ.

— Не бих казал, че бях изненадан, когато се появи тук тази вечер — призна Стоунър. — От онова, което четох във вестниците за „Призрака“, предполагах, че внимателно проучва жертвите си, преди да нахлуе в домовете им. Бях любопитен какви методи използваш. На повечето крадци им липсва или интелигентността или търпението, за да използват този предпазлив подход. В повечето случаи те са по-скоро опортюнисти, отколкото добри стратегии.

— Казах ви, сър, че не съм „Призрака“. Просто се опитвах да му подражавам заради облога. Сам видяхте, че не се справих много добре със задачата.

Стоунър отпи от чая си, изглеждаше замислен.

— Всъщност се справи доста умело и доста добре. Кой те научи на този занаят.

— Аз съм джентълмен, сър. И през ум не ми е минавало да падна толкова ниско, че да се захвана с подобен занаят.

Домакинът се засмя.

— Това ще бъде нещо като монолог, ако продължаваш да избягваш отговорите на всичките ми въпроси.

— Моля, не ви разбрах. Вие ми зададохте въпрос. Аз се опитах да ви отговоря.

— Стратегията на престорената искреност е много добър подход в много случаи, а ти явно я владееш умело, имаш талант за нея, но мога да те уверя, че няма никакъв смисъл да я прилагаш тази вечер.

За първи път Амброуз се запита дали Джон Стоунър не е луд.

— Не ви разбирам, сър — рече.

— Може би не постъпих правилно. — Стоунър внимателно държеше малката чашка. — Тъй като не си готов да ми разкажеш историята си, аз ще ти разкажа моята. Когато свърша, ще обсъдим бъдещето ти.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Офисите на госпожа Джарвис се намираха на последния етаж на една грозна каменна сграда в един от старите квартали на града. Малко след полунощ Амброуз отвори с помощта на шперц.

Влезе в стаята, затвори вратата и остана неподвижен и безмълвен. Усети познатия прилив на вълнение и възбуда.

Предполагаше, че по рождение е пристрастен към студената енергия, която изпитваше в моменти като този. Тя възбуждаше и останалите му възприятия и го караше да се чувства така, сякаш ще полети като голяма нощна птица. Проблемът се състоеше в това, че както всеки друг наркотик имаше отрицателни вторични ефекти. Отнемаше известно време тази силна възбуда да изчезне.

Приемната отдавна беше затворена. Беше задушно, усещаше се някаква лека, но неприятна миризма.

Тази вечер луната светеше ярко и му позволи да види, че в стаята няма никого. И все пак беше готов да се обзаложи, че съвсем скоро тук е умрял човек.

Около тежкото бюро имаше счупено стъкло, разпилени листови хартия и химикалки. Имало е борба.

Той претърси чекмеджетата на бюрото, но вътре не видя нищо необикновено; обичайните бележници, тетрадки, канцеларски материали, резервни шишенца мастило и запечатващ восък.

В най-долното чекмедже намери черен маншон.

Прекося стаята и отиде до шкафовете за документи и отвори първия. Беше пълен с документи. Той запали едно фенерче и прегледа папките бързо и методично.

Не беше много изненадан, че не откри папка на човек с името Бартлет. Нямаше абсолютно нищо, което да показва, че тя е била наета на работа чрез агенцията. Фактът, че нямаше документи нито за Конкордия Глейд, нито за Ирен Колби, фалшивото име, което Конкордия беше използвала при последната си длъжност, беше много интересно.

Той затвори чекмеджетата, изгаси светлината и за миг се спря, за да помисли.

След малко се върна при бюрото и пак отвори най-долното чекмедже. Извади маншона. Вътре имаше малко джобче, но когато плъзна пръстите си в него, откри само носна кърпичка.

Понечи да върне маншона обратно в чекмеджето. Но нещо го накара да се спре. Чекмеджето беше прекалено плитко.

Той клекна и бръкна с ръка, опипвайки внимателно с върховете на пръстите си. Малката вдлъбнатина в дървото беше съвсем в дъното. Човек не би я забелязал дори на светло.

Той имаше известен опит с фалшивите и тайните чекмеджета.

Внимателно натисна и усети, че една пружинка реагира на натиска. Дъното на чекмеджето се надигна с леко скърцане на скритите панти, откривайки тайното отделение.

Скривалището беше празно. Имаше само стар вестник, който бе сгънат два пъти и представляваше малко правоъгълниче.

Той го извади и го разтвори веднъж, така че бе сгънат само в средата. Отново запали фенера и прочете познатото заглавие. „Първокласният шпионин“ беше ужасен пример за издание на жълтата преса, известно с трагичните статии за кървави престъпления и филмирани новели. Защо Джарвис си бе направила труда да скрие вестника? Може да го бе скрила, за да не види някой клиент, че тя чете подобна преса. Понякога той бе забавен, но не бе нещо, което собственичка на агенция, която предоставя работа на учителки и гувернантки, би искала да я видят, че чете. Ако Джарвис е искала посетителите ѝ да не го видят, щеше да е достатъчно да сложи вестника в чекмеджето заедно с маншона си.

Той пхна сгънатия вестник в палтото си и си тръгна.

Излезе от безлюдната сграда през задния вход. Вдигна яката на палтото си, сложи си шапката, за да скрие лицето си, и тръгна по лабиринта от неосветени улички и тесни алеи.

Излезе от квартала по друг път, а не по този, по който беше дошъл, и се озова близо до един бордей. Няколко красиви файтона чакаха на улицата. Той се качи в един от тях.

Седна във файтона и изгаси лампата в купето. Малко вероятно бе някой да обърне внимание на поредния пиян джентълмен, който се

прибира у дома след нощ, прекарана сред различни пороци, но нямаше смисъл да поема рискове.

Той се скри още по-добре в тъмния файтон и се запитва дали Конкордия щеше да е още будна, когато се прибере. Настойчивият копнеж да я види и да говори с нея за онова, което беше открил тази вечер, малко го смути и обърка.

Вестникът шумолеше тихичко под палтото му. Щеше да изчака, докато се прибере у дома, за да го прочете и проучи по-внимателно.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тракането на ноктите на кучетата по пода беше първият знак, че Амброуз се е прибрал.

Конкордия най-сетне си отдъхна. Беше се прибрал жив и здрав. Сега вече щеше да се отърси от страха и ужаса, които я бяха обхванали, щом той излезе тази вечер.

Следващата ѝ реакция бе любопитство. Нямаше търпение да научи какво, ако изобщо имаше нещо, е открил в агенцията на госпожа Джарвис.

Чу го, че говори тихо и нежно на кучетата. Чу се още едно потропване, а после настана тишина. Беше изпратил Данте и Беатрис на горния етаж, където спяха момичетата. Тъмните сенки под вратата на стаята ѝ леко потрепнаха. Амброуз беше застанал пред нейната стая. Очаквайки всеки момент да почука леко на вратата, тя отметна завивките, седна и се пресегна да вземе очилата си.

Сложи ги на носа си и облече халата си.

Все още не бе почукал.

Сенките под вратата отново се раздвижиха. Тя разбра, че Амброуз е променил намерението си и е продължил към своята стая.

Обезпокоена, тя завърза колана на халата, обу новите пантофи, които госпожа Оутс ѝ бе дала, и изтича до вратата. Ако Амброуз си мислеше, че ще се измъкне, без да ѝ докладва какво е направил и какво е открил тази вечер, жестоко се лъжеше.

Тя рязко отвори вратата и надникна в тъмния коридор точно навреме, за да чуе, че Амброуз тихо затваря вратата на стаята си.

Пристъпи в студения коридор и бързо отиде до неговата стая.

Амброуз отвори вратата точно когато тя вдигна ръка, за да почука. Сякаш я бе очаквал, фигурата му се открояваше на светлината на лампата, поставена на малкото бюро зад него. Черната му ленена риза бе разкопчана и измъкната от панталона му.

— Стоиш будна до много късно, госпожице Глейд — отбеляза той.

Усети се, че се е втренчила в разголените му гърди.

Засрамена и смутена, тя се овладя, намести очилата си и си напомни, че в момента изпълнява мисия.

— Не по-късно от теб — прошепна. — Какво стана? Научи ли нещо важно?

— Не съм сигурен, но мисля, че госпожа Джарвис е мъртва. В офиса ѝ открих следи от борба. Не намерих папки с документи за теб или за Бартлет.

— Мили боже! — Тя се вцепени от страх и ужас. Хвана се за рамката на вратата и се замисли върху думите му. — Госпожа Джарвис е мъртва?

— Все още нямам неоспорими доказателства за това. Утре сутринта ще направя подробно разследване на случая. Но подобна новина не би ме изненадала, имайки предвид, че може би се е забъркала с Александър Ларкин.

— Ако си прав, това означава, че досега има трима убити в тази история. Сестрата на клиентката ти, госпожица Бартлет и госпожа Джарвис. — Тя потръпна. — Ларкин явно смята моите момичета за много ценни.

— Съгласен съм. — Той прокара пръсти през косата си. Този нехарактерен жест на нервност и неспокойство я впечатли много. — Би ли изчакала няколко минути за подробностите? — попита той. — Искам да се измия и да се освежа малко. Каретата под наем, с която се прибрах, не бе от най-чистите.

— Какво? О, да, разбира се. — Тя бързо се отдръпна, за да му направи място да мине. — Съжалявам, извинявай.

— Предлагам ти да слезеш долу в библиотеката. След няколко минути ще дойда и аз и ще ти разкажа малкото, което научих.

— Добре. — Тя се подвоуми за миг. — Добре ли си? Не си ранен, нали?

— Добре съм. — Той мина покрай нея, леко раздразнен. — А сега, ще ме извиниш ли?

— Извинявай — промърмори тя.

Той прекоси коридора и хвана топката на вратата.

— Няма да се бавя.

— Само един момент, ако нямаш нищо против — прошепна, неспособна да се сдържи. — Намери ли някакви улики?

Той я погледна през рамо.

— Не, ако не броим вестника за улика.

— Какъв вестник?

— Онзи, който е на писалището ми. Съмнявам се, че това ще ни помогне, но изглеждаше, сякаш е бил скрит. Намерих го пъхнат под фалшивото дъно на едно чекмедже в бюрото на Джарвис. Разгледай го, ако искаш.

Той изчезна в банята и затвори вратата.

Тя изчака да чуе приглушения шум на течащата вода, после отиде до вратата на стаята му и надникна вътре.

Това определено бе типично мъжка стая, боядисана в различни нюанси на зелено и наситено кехлибареножълто. Масивното легло с балдахин и големият гардероб заемаха по-голямата част от пространството. Сакото, което преди малко бе съблякъл, бе хвърлено небрежно върху леглото.

Тя видя сгънатия вестник върху писалището, което се намираше близо до прозореца.

Трябваше само да направи няколко крачки, да вземе вестника и да си тръгне. И все пак се колебаеше. Да влезе в стаята на Амброуз й се струваше изключително интимно нещо.

Пое си дълбоко въздух, бързо влезе в стаята, взе вестника и изтича обратно към вратата.

Едва когато вече беше в коридора, си пое дъх.

Нелепо. Та това беше просто една стая. Не само това, ако беше разбрала правилно намека на госпожа Оутс, това бяха личните покои на мъж, който нямаше никакъв специален интерес към жените.

Побърза да се прибере в стаята си, запали лампата и разтвори вестника. Малко се разочарова, когато видя, че държи в ръцете си издание на „Бягащият шпионин“ отпреди шест седмици.

Отгърна на първа страница, търсейки нещо, което може да е написано от госпожа Джарвис, някакви бележки.

Когато прелисти на втората страница, два листа хартия за писане паднаха на килима.

Погледна листовите и видя, че това са писма. И двете бяха подписани от С. Бартлет.

Вдигна писмата и бързо ги прочете, кръвта й се вледеняваше с всяко следващо изречение. Когато приключи, изтича в коридора.

Водата в банята вече не се чуваше да тече.

Силно почука на вратата.

— Господин Уелс — каза тя, опитвайки се да не повиши глас. Последното нещо, което искаше, беше да събуди някоя от ученичките си, които спяха на горния етаж. — Господин Уелс, трябва да видиш какво намерих във вестника.

Той отвори вратата. Бе свалил ризата си и бе гол до кръста.

Тя виждаше капчиците вода по кожата му. Раменете му изглеждаха изумително широки. Приличаше на някой древен, митичен герой. Триъгълникът от тъмни косъмчета слизаше надолу и изчезваше под панталона му.

— Какво има, госпожице Глейд? — любезно попита той.

Тя се бе втреничила в него.

— Мили боже, сър, това татуировка ли е?

Той погледна малкото цвете на дясната си гърд.

— Да, татуировка е, госпожице Глейд. Много си наблюдателна, веднага я забеляза.

— Господи! — възкликна отново тя и си пое дълбоко въздух. — За първи път срещам човек с татуировка.

— Изглежда, че най-сетне съм успял да те шокирам въпреки изключително модерните ти възгледи.

— Не, ни най-малко — бързо отсече тя. — Само дето, ами, татуировка? — Огледа по-внимателно малката рисунка. — Това е някакво цвете, нали? Не мога да разпозная какво е.

— Сигурно ще съжалявам за това — каза Амброуз. Той повдигна брадичката ѝ, за да може да погледне тъмните ѝ очи. — Но не мога да устоя. Хвана ме в момент, в който волята ми е доста слаба, Конкордия. Студената вода трябваше да ми подейства като противоотрова, но май нямаше ефект.

— Противоотрова срещу какво? Температура ли имаш?

— Целият горя, госпожице Глейд.

В следващия миг устните му бяха върху нейните. Целувката му я накара да забрави всичко останало, включително и татуировката.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нямаше намерение да я целува. Все още не. Не и тази вечер. Беше прекалено рано, моментът не бе подходящ. Затова се опита да я изпрати долу преди малко, затова бе влязъл в банята, за да се наплиска с леденостудена вода.

Но тя дойде тук. Тя беше по халат, а нежните ѝ устни се разтвориха от изненада, когато видя татуировката. Това беше прекалено привлекателно, прекалено интимно.

Разумът нямаше никакъв шанс. Той бавно я целуна, макар да знаеше, че ще се окаже огромна грешка.

Но тя сама дойде и почука на вратата на банята, напомни си той.

Ставаше дума за госпожица Конкордия Глейд, нетрадиционно възпитаната дъщеря на известните свободомислещи Уилям Гилмор Глейд и Сибил Марлоу. Тя не беше някоя префърцунена госпожица без опит в живота.

В продължение на един безкраен миг тя стоеше там като замръзнала, без да може да се помръдне. Той сложи ръка на тила ѝ и я целуна още по-страстно, отчаяно търсец отговор, който да му покаже, че и тя чувства същото, което и той.

Тя потръпна и издаде почти безмълвно стенание от удоволствие.

— Господин Уелс — тихо и малко учудено прошепна тя, — май жените все пак те привличат.

Той не помръдна. После много внимателно и предпазливо вдигна глава.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — попита.

— Беше нещо, което госпожа Оутс спомена. Останах с впечатлението, че вие с господин Стоунър сте нещо повече от добри приятели.

— Разбирам. Така ми се пада.

— Както и да е. Вече няма значение.

— Не, няма. Позволи ми да поправам това малко недоразумение.

Той я притисна още по-здраво в обятията си и отново я целуна, този път още по-страстно.

Тя го прегърна през врата и отвърна на целувката с плам, от който му се зави свят. Обзе го гореща вълна от желание.

Той прокара пръсти през косата ѝ и впи устни в нейните.

След известно време бе принуден да се откъсне от нея, за да си поеме въздух.

— След всичко, което преживяхме заедно — каза той, — мисля, че е време да започнеш да ме наричаш Амброуз, не мислиш ли?

— Амброуз.

Той малко се отдръпна и видя, че очилата ѝ са се замъглили от дъха им.

— Моите извинения. — Той се усмихна и свали очилата ѝ. — Сигурно си се почувствала така, сякаш целуваш непознат в тъмното.

— Не — отвърна тя. Примигна един-два пъти и се опита да фокусира погледа си в него. — Знам много добре кой си.

— Конкордия — чу се той да прошепва. — Какво правиш с мен?

Притисна я силно в обятията си. Отчаяно желаше да усети меката ѝ топлина върху превъзбуденото си тяло. Нищо друго нямаше да засити глада, който го измъчваше. Тя се притисна към него, изглежда, че и тя бе не по-малко гладна от него. Той се пресегна и развърза коланчето на халата ѝ.

Когато ръката му обгърна гърдата ѝ, тя се напрегна.

Успя да отлепи устните си от нейните.

— Какво има?

Очите ѝ бяха широко отворени. Тя го пусна и бързо отстъпи назад.

— Мили боже, за малко да забравя. — Пъхна ръка в джоба на пеньоара.

— Какво да забравиш?

— Писмата. — Размаха два листа хартия пред него. — Дойдох да ти кажа за тях. Намерих ги пъхнати във вестника. Те са от госпожица Бартлет. Писала ги е до госпожа Джарвис, докато е била в замъка Олдуик. Последното е с дата малко преди да изчезне.

Той си наложи да се съсредоточи върху двата листа хартия.

— Дай да ги видя.

Тя му ги подаде.

— Госпожица Бартлет открила, че нещо не е наред в замъка. В първото си писмо споменава, че нито се получава, нито се изпраща някаква поща от замъка. Пише, че е успяла да изпрати тези писма, като е подкупила един от фермерите, доставящи хранителни продукти на замъка.

Той ѝ подаде очилата.

— Върви долу в библиотеката. Аз ще дойда след малко.

* * *

Десетина минути по-късно, облечен в халата си, той седеше зад бюрото в библиотеката. Двете писма на госпожица Бартлет, адресирани до госпожа Джарвис, бяха пред него.

— Явно, че двете с Джарвис са се познавали добре — отбеляза той.

— Да. — Конкордия крачеше напред-назад пред бюрото. — Те са общували като хора, които се познават отдавна.

— В първото писмо госпожица Бартлет ѝ пише, че според нея се е натъкнала на някаква незаконна схема, свързана с момичетата, които е била наета да учи.

— Стигнала е до същото заключение, до което стигнах и аз. — Красивите устни на Конкордия се свиха. — Сега вече няма никаква грешка. Онзи мръсник Александър Ларкин наистина се е опитвал да влезе в бизнеса с първокласни куртизанки.

Той се взира в писмата още минута-две.

— Изводът е, че Фийби, Хана, Едуина и Теодора са били нещо като опитни зайчета. Ако всичко беше минало добре, проектът е щял да продължи и с други сирачета.

— Отвратителен човек!

Амброуз се замисли за момент.

— Тя не споменава Ларкин по име. Нищо чудно да не е имала представа с какво се занимава той.

— Ти каза, че той се стареа да ръководи незаконния си бизнес от разстояние.

— Да.

Тя стисна ръцете си в юмруци.

— Ужасно, противно, подло същество.

Амброуз постави длани на бюрото и прочете на глас част от първото писмо:

— „... Няма съмнение какво се случва тук. Ако първият търг мине успешно, ще има и други. Не виждам защо ние с вас да не вземем част от печалбата...“.

Конкордия изведнъж спря на място.

— Госпожица Бартлет май е предлагала двете с госпожа Джарвис да изнудват някого, нали?

— Да. За съжаление името на предполагаемата жертва не се споменава в писмата.

Тя се нацупи.

— Току-що ми каза, че Ларкин ще е много предпазлив името му да не бъде замесено. Сигурно са имали предвид да изнудват някой друг.

— Да, и аз така мисля. А и има смисъл в това. — Амброуз заобиколи бюрото и се облегна на него. — Това не е всичко, Конкордия.

— Какво искаш да кажеш?

— От месеци се носят слухове, че Ларкин е станал партньор с човек, който се движи във висшето общество. Може би именно този нов партньор се е обърнал към госпожа Джарвис и я е помолил да намери учителка на четирите момичета. Госпожица Бартлет и госпожа Джарвис може да са се опитали да изнудват именно него.

Тя скръсти ръце.

— Ако новият партньор на Ларкин се движи сред аристократичните кръгове на обществото, със сигурност е бил уязвим за изнудване.

— И без съмнение е бил готов да убие, за да се защити.

Настъпи продължителна тишина. И двамата обмисляха това.

— Как е могла госпожица Бартлет да направи подобно нещо? — след известно време попита Конкордия.

— Да се изложи на риск и да изнудва някого ли? — Той сви рамене. — Професията, с която си е изкарвала хляба, не е особено добре платена. Видяла е възможност да подобри финансовото си състояние и е решила да не я изпуска.

Младата жена поклати глава.

— Не говорех за опита за изнудване. Имах предвид как е могла да се забърка в този ужасен план? Как е могло да ѝ мине през ум да стори това на момичетата, за които е трябвало да се грижи?

Той се усмихна леко. Спомни си момента, в който я зърна за първи път в конюшните. Опитваше се да укроти нервния кон, насочила пистолет към един престъпник, за да могат Едуина, Теодора, Хана и Фийби да избягат.

— Спокойно мога да отбележа, че госпожица Бартлет изобщо не прилича на теб — тихо каза той.

— Но тя е била учителка.

— Не, Конкордия. — Той се изправи и застана пред нея. — Ти си учителка. Госпожица Бартлет е съвсем друг човек.

— Какво си мислиш? — попита тя, полагайки огромни усилия, за да се контролира.

— Че ако имах малко повече разум, щях да те изпратя горе да си легнеш.

Тя застина на място.

— Да, наистина е доста късно.

— Със сигурност за мен е много късно.

Той обгърна лицето ѝ с длани, наведе се и отново я целуна. Тя потръпна по възхитителен начин.

Развърза коланчето на пенъоара ѝ за втори път тази вечер. Отдолу се видя бялата ленена нощница.

Тя промърмори нетърпеливо, когато той хвана гърдите ѝ. През тънката материя на дрехата усети малките твърди зърна. Премести ръцете си малко по-надолу и опипа пълните, закръглени извивки на ханша и бедрата ѝ.

Тя потръпна и прокара пръсти през косата му.

Той я вдигна на ръце и тръгна към дивана. Тя го погледна със замечтани очи.

Сложи я на дивана и се пресегна да свали очилата ѝ.

Някой почука на вратата на библиотеката.

— Госпожице Глейд? — чу се гласът на Теодора. — Моля ви, елате веднага, бързо. Хана пак има кошмари. Плаче, не може да спре.

Амброуз усети, че Конкордия веднага се напрегна. Сексуалната покана се изпари от очите ѝ само за миг. Тя скочи от дивана и грабна коланчето на пенъоара си.

— Веднага трябва да отида при Хана — рече. Изтича до вратата и извика: — Идвам, Теодора.

Той пооправи халата си, докато наблюдаваше как Конкордия бърза към огледалото, за да види как изглежда.

Тя се приведе в приличен вид, отиде до вратата и я отвори.

Теодора стоеше в коридора и изглеждаше много притеснена. Когато видя Амброуз, очите ѝ се присвиха.

— Ходих до стаята ви, но там ви нямаше — каза на Конкордия. — Тогава забелязах, че тук свети.

— С господин Уелс обсъждахме нещо много важно, което се случи днес — кратко и ясно обясни Конкордия. Излезе в коридора, обърна се и погледна Амброуз. — Моля да ме извините, сър. Надявах се, че Хана няма пак да сънува кошмар чак толкова скоро.

Той огледа Теодора, която го наблюдаваше с прекалено невинен вид.

— Много любопитно, че кошмарът се появява точно сега — каза той.

Конкордия явно бе объркана.

— Моля, не разбирам?

— Лека нощ, госпожице Глейд. — Той леко наклони глава и ѝ се поклони. — Бъдете сигурна, че ще продължим разговора си друг път.

Тя се изчерви.

— Лека нощ, сър.

Излезе в коридора и много бързо затвори вратата след себе си.

Амброуз изчака минута-две. После изгаси лампата и също излезе от библиотеката.

Качи се по стълбите и се послуша. Когато стигна до площадката, чу приглушен шепот и тих смях.

Горе се чуха тихи стъпки, бързо се затвори врата и настана пълна тишина.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Амброуз огледа салона за закуска. Конкордия бе седнала на стола в отсрещния край на масата.

Според него тя изглеждаше много добре, сякаш там ѝ бе мястото. Така щеше да бъде първото нещо, което щеше да вижда всяка сутрин.

Косата ѝ бе вдигната в стегнат, елегантен кок. Беше облякла една от новите рокли. Тази бе от красива материя на райета, с цвета на червен восък за запечатване на писма и документи.

Момичетата бяха в прекрасно настроение тази сутрин, забеляза той. Това се дължеше на силата и волята на младостта.

Хана изглеждаше особено весела и радостна за човек, прекарал кошмарна нощ. Фийби, седнала до нея, бе лъчезарна и изглеждаше щастлива в момчешките си панталони и риза. Каза си, че трябва да поръча на шивача си момчешки дрехи от по-добро качество и изработка за нея.

Едуина и Теодора седяха от другата страна на масата, изглеждаха като ангели в зелено и синьо. Говореха доста въодушевено за разходката, която Оутс им бе обещал.

Амброуз ядеше яйцата и препечената филийка и слушаше оживения разговор, който се водеше на масата. Бе изненадан от собствената си реакция на присъствието на Конкордия и момичетата. Обикновено прекарваше тази част от деня сам с вестника си. Но тази сутрин вестниците останаха недокоснати върху една малка масичка. Изобщо нямаше да успее да се концентрира при това бърбене на момичетата.

Можеше да прочете вестниците и по-късно.

— Мисля тази сутрин да подновим учебните си занимания — решително заяви Конкордия. Решението ѝ бе посрещнато с удивление и известен ужас.

— Но, госпожице Глейд — сериозно каза Теодора, — ние нямаме учебници, нито глобуси или карти.

Конкордия се усмихна предизвикателно на Амброуз.

— Сигурна съм, че господин Уелс няма да има нищо против, ако превърнем библиотеката във временна класна стая.

Той се замисли за секунда-две и сви рамене.

— Не, господин Уелс няма нищо против.

— Благодаря ви, сър. — Тя го погледна с благодарност.

Фийби колебливо се обърна към Амброуз:

— Имате ли книги и учебници по химия в библиотеката, сър?

— Ще откриете литература по химия във втория шкаф отлясно, щом влезете през вратата — обясни той.

— А за древен Египет? — попита Едуина. — Това е любимият ми предмет.

— Древен Египет е на балкона, на най-горния рафт. Освен това има много книги за Китай, Америка, Индия, Африка и много други места и държави.

Тя грейна.

— Наистина ли?

— Наистина. — Той набоде с вилицата от яйцата. — Господин Стоунър доста години е пътувал по света. Самият той е автор на някои от книгите, които ще откриете в библиотеката.

Момичетата бяха направо очаровани. Конкордия беше любезна, но в същото време не криеше подозренията и недоверието си.

— Освен това ще откриете и много интересни артефакти, които господин Стоунър е донесъл от някои от пътуванията си. Един от тях може да ви се стори особено любопитен. Нарича се „Сандъчето на любознанието“. Според легендата в него са скрити сто и едно чекмеджета, но досега никой не е успял да открие и да отвори толкова много.

— Сандъче, пълно с тайни чекмеджета. — Фийби бе направо очарована. — Колко вълнуващо! Може ли да се опитаме да отворим някои от тях, господин Уелс?

— Разбира се.

Едуина изглеждаше самоуверена и щастлива.

— В библиотеката има ли някои от творбите на госпожа Браунинг? Обожавам поезията ѝ.

— Произведенията на Елизабет Барет Браунинг и на нейния съпруг също са сред книгите тук — увери я той. — Сложени са един до друг на рафтовете. Изглежда напълно естествено.

Теодора леко се наведе напред, за да го погледне по-добре през масата.

— А случайно да има водни бои и четки за рисуване?

Той се замисли.

— Струва ми се, че би трябвало да има пособия за рисуване в един от шкафовете. Но сигурно са много стари. Ще помоля Оутс още днес да купи нови.

Теодора бе доволна.

— Благодаря ви, сър. Това би било прекрасно. Когато дойде в замъка, госпожица Глейд донесе много качествени бои и четки, но бяхме принудени да оставим по-голямата част от тях там.

— Разбирам — рече той.

— А романи, сър? — попита Хана. — Много се интересувам от тази литература, особено харесвам романи, в които се разказва за тайни бракове, изчезващи наследници и луди жени, скрити на тавана.

— Имаш предвид любовните романи — уточни той.

— Да, сър. — Хана се усмихна по-смело.

Той си взе още една препечена филийка.

— Мисля, че мога да кажа с абсолютна сигурност, че в библиотеката няма любовни романи.

— О! — Хана направи отчаяна физиономия. Ентусиазмът по лицата и на останалите три момичета някак си помръкна.

— Колко жалко — промърмори Хана.

Той видя колко са разочаровани.

— В тази къща се получават няколко вестника — най-последно рече. — Някои от тези издания публикуват във всеки брой по една глава от някой роман. Можеш да четеш тях, ако искаш. — Той се поколеба, срещайки погледа на Конкордия. — Ако госпожица Глейд не възразява, разбира се.

— Нямам никакви възражения. — Конкордия си намаза с масло една препечена филия. — Твърдо вярвам в ползата от четенето на романи. Помагат за развиването на въображението и позволяват на човек да изживее някои силни любовни трепети, които, разбира се, са привилегия само на висшето общество.

Той вдигна вежди.

— Учудвате ме, госпожице Глейд. Сигурен съм, че не са много жените, практикуващи вашата професия, които биха се съгласили с

вас. Убеден съм, че голяма част от преподавателите и повечето родители, смятат, че любовните романи оказват лошо влияние върху младите хора.

— Съзнавам, че подходът ми към обучението на младите дами е нестандартен.

— Уникален може би е по-подходящата дума — рече развеселено той.

— Може и така да се каже. — От погледа ѝ се излъчваше ентузиазъм. — Но много силно вярвам в моята теория. Смятам някой ден да създам свое училище за млади дами, основано на правилата и нормите на обучение, които съм разработила.

Той остави недоядената филия, очарован, че му разкри малко от мечтите си.

— Мисля, че вече споменахме за това — тихо каза той.

— Моето училище ще е основано на представата за образованието, която вдъхновяваше родителите ми — продължи тя. — Те бяха убедени, и аз напълно ги подкрепям, че една общообразователна учебна програма, която включва различни предмети, не само развива логиката и съзнанието на младите дами, но и ги подготвя за различни професии. Абсолютно съм убедена, че младите дами, които получат солидно образование, ще могат сами да си проправят път в живота и вече няма да се чувстват принудени да се омъжват, за да се спасят от мизерията.

— Но както вече споменахте, повечето професии остават недостъпни за жени — отбеляза той.

Веждите ѝ се склчиха.

— Един от доводите да не се позволява на жени да следват в медицинските институти и в някои други учебни заведения са, че не са добре подготвени. Но момичетата, които завършат моето училище, ще са способни да се съревновават наравно с мъжете. И което е още по-важно, ще излязат от училище, решени да защитават правото си да упражняват професиите си.

— Разбирам.

— Помнете ми думите, сър. Когато жените се съюзят, за да си търсят правата, ще настъпят големи промени в целия свят.

Той наклони глава в знак на уважение.

— Впечатлен съм от всеотдайността, с която се борите да постигнете целите, които сте си поставили, госпожице Глейд. Желая ви късмет при осъществяването на плановете, които сте си поставили.

Тя му се усмихна.

— Благодаря ви, сър. Това, което казвате, показва, че имате много прогресивно мислене по тези въпроси.

Той се усмихна.

— За мъж, имате предвид?

Тя се изчерви.

— За когото и да било, независимо дали е мъж или жена. Общо взето, има силна опозиция на идеята за равни права на жените. Сигурна съм, че много добре знаете това.

— Може би е вярно за обществото като цяло. Но в тази къща, както и в онази, в която сте били отгледана, госпожице Глейд, подкрепяме по-нетрадиционния подход към много неща.

Тя се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Да, ами, достатъчно сме обсъждали тази тема. На всички ни предстои един напрегнат ден. — Сгъна салфетката и я сложи на масата до чинията си. — Бихте ли ме извинили, ще отида да разгледам библиотеката и да подготвя материалите за днешните уроци.

Той стана от стола и заобиколи масата, за да задържи стола ѝ.

— Кажете ми, ако имате някакви въпроси относно съдържанието на библиотеката.

— Да, благодаря ви, ще имам предвид. — Тя се изправи и бързо отиде до вратата, където спря, за да погледне момичетата. — Очаквам ви в библиотеката след двамайсет минути.

Последва почтителен отговор:

— Да, госпожице Глейд.

Конкордия излезе от стаята. Полите на роклята ѝ се залюляха по такъв съблазнителен и прелъстителен начин, който Амброуз би могъл да наблюдава с часове.

Изведнъж в стаята стана много тихо. Обърна се и видя, че четирите момичета го наблюдават с напрегнати, сериозни лица.

Той отново седна на мястото си.

— Какво има? — учтиво попита.

Хана, Теодора и Фийби погледнаха Едуина.

Очевидно решила да поеме отговорността, която ѝ беше доверена, Едуина се изправи, отиде до вратата, затвори я и решително се върна на мястото си.

— Много сме загрижени за положението на госпожица Глейд, сър — рече тя.

Амброуз наля още чай в чашата си.

— Нейното положение ли?

— В този дом — поясни Теодора.

— Добре, тогава. — Той се облегна на стола. — Мисля, че сега разбирам. Много сте загрижени за положението на госпожица Глейд в този дом.

Фийби бързо кимна, очевидно доволна, че той веднага схвана какво искат да кажат.

— Точно така, господин Уелс.

— Вижте — много сериозно каза Хана, — въпреки че госпожица Глейд е доста интелигентна, добре образована и изключително модерна и напредничава в разбиранията и разсъжденията си, не е имала много практически житейски опит.

Той огледа всяко едно от момичетата.

— Мисля, че малко я подценявате. Госпожица Глейд е успяла да оцелее сам-самичка на света в продължение на няколко години. Повярвайте ми, че човек не би успял, ако няма доста голям практически житейски опит.

— Май не схващате какво искаме да ви кажем, сър — нетърпеливо каза Едуина. — Разбира се, че госпожица Глейд има известни практически познания. Знае да разчита разписанията на влаковете и да преправи рокля така, че да може да се носи повече от един сезон. Но не е имала почти никакъв опит с мъжете.

— Разбирам.

— Дамите, които си изкарват прехраната като учителки, са длъжни да бъдат изключително внимателни и предпазливи в отношенията си с мъжете — обади се Теодора. — Не могат да си позволят и най-малкия скандал, защото ще загубят работата си.

— Следователно имат много малък опит в тази насока — добави Хана.

Амброуз се пресегна, за да вземе чашата си с чай.

— Сигурни сте, че госпожица Глейд не знае как да се държи с господарката?

— Госпожица Глейд цял живот е била гувернантка или учителка в девически пансион — невъзмутимо изрече Фийби. — Ето защо сме сигурни, че тя няма почти никакъв опит с мъжете.

Амброуз остави чашата си на масата.

— Става дума за случилото се снощи, нали?

Момичетата се спогледаха, а после се обърнаха към него. Той се оказа пред четири чифта изключително решителни очи.

— Виждам, че ви се струваме доста откровени и груби, сър — заплашително каза Едуина. — Снощи трябваше да спасяваме госпожица Глейд, защото ѝ липсва опит и не може да предвиди опасността на ситуацията, в която се бе озовала.

— Каква по-точно би била тази опасност? — поинтересува се Амброуз.

Всички се изчервиха и отново се спогледаха притеснени. Но не отстъпиха. Той се запита дали осъзнават, че вирват брадички и изпъват рамене по решителния начин, по който Конкордия реагираше, когато бе убедена в решенията и целите си. Бяха научили много повече от нея през последните няколко седмици, отколкото предполагаха. За тях Конкордия бе станала модел за поведение.

— Имаме предвид рисковете, които една дама поема, когато се окаже с джентълмен посред нощ — много бързо обясни Фийби.

— Когато е насаме с него, облечена само с пенъоар и нощница — подчерта Хана.

— Когато въпросният джентълмен също е само с халат — допълни Едуина.

— Много добре осъзнаваме — малко грубо се намеси Теодора, — че понеже госпожица Глейд е толкова умна и има такива напредничави идеи, един светски мъж би предположил, че тя има опит в определени неща, а всъщност не е така.

Той наклони глава.

— Разбирам опасенията ви.

Хана най-сетне изглеждаше доволна.

— Не бихме искали госпожица Глейд да страда и да я последва съдбата на Лусинда Роузууд.

— Коя е Лусинда Роузууд?

— Героиня от „Розата и бодлите“ — поясни Хана. — Това е прекрасен нов роман от един от любимите ми автори. В седма глава Лусинда Роузууд е прелъстена от господин Торн, който се възползва от доверчивостта ѝ. След това тя осъзнава, че е била измамена, така че бяга посред нощ.

— И какво става после? — попита той. Неволно се бе заинтересувал.

— Не знам — призна Хана. — Взех я със себе си, когато напуснахме замък, но нямах време да я прочета докрай.

— Разбирам. — Амброуз се замисли секунда-две. — Ами, аз не бих се притеснявал, ако бях на ваше място. Предполагам, че когато имаш възможност да я прочетеш до края, ще откриеш, че господин Торн тича след Лусинда Роузууд, извинява ѝ се, че се е възползвал от нея, и я моли да се омъжи за него.

— Наистина ли мислите така? — нетърпеливо попита девойката.

— Не бъди смешна! — срязва я Фийби. — Аристократите никога не се женят за дами, които са компрометирали, освен ако въпросната дама не се окаже богата наследница. Това го знаят абсолютно всички.

— Напълно вярно — съгласи се Едуина. — Обеднели дами, които са били измамени, винаги свършват зле в края на романите, точно както и в реалния живот.

Теодора погледна навъсено.

— Не е честно. Господата би трябвало да свършват зле, както казва и госпожица Глейд.

— Тя може и да е права за това в моралния и философския смисъл, но истината е, че в живота нещата не стоят точно така — обяви Едуина. — Но именно защото има такива прогресивни възгледи, госпожица Глейд може да създаде погрешно впечатление у един светски възпитан аристократ.

— Схванах идеята ви — каза Амброуз.

Едуина изглеждаше доволна от това. Тя погледна останалите момичета.

— Най-добре да тръгваме към библиотеката, преди госпожица Глейд да дойде да ни търси.

— Нямам търпение да видя „Сандъчето на любознанието“ — заяви Фийби.

— Както и книгите с поезия — възкликна Теодора.

Амброуз се надигна и се пресегна към най-близкия стол, но момичетата вече тичаха към вратата.

— Един момент, ако обичате — тихо каза той.

Те спряха покорно на прага и се обърнаха.

— Да, сър? — попита Едуина.

— Всички сте живели в сиропиталище, преди да ви изпратят в замъка, нали?

Сякаш в слънчевата зала изведнъж надвисна облак. Лицата на момичетата помръкнаха.

— Точно така, сър — много тихо отвърна Теодора.

— От едно и също сиропиталище ли сте? — попита той.

— Да, сър — прошепна Фийби.

— Моля ви, не ни връщайте на онова ужасно място, сър. — Хана сви ръце в юмруци. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Ще бъдем много, много послушни и няма да ви създаваме проблеми.

Устните на Теодора потрепнаха, Фийби примигна няколко пъти. Едуина подсмръкна.

Амброуз се почувства като великана човекоядец от някоя детска приказка.

— Що за глупости са това!

Момичетата се стъписаха от думите му. Той си припомни, че човек не бива да ругае пред дами, особено млади.

— Моите извинения. — Извади кърпичка и я пхна в ръката на Хана. — Избърши си очите, момиче. Никой няма намерение да ви връща обратно в сиропиталището.

— Благодаря ви, сър. — Тя направи елегантен реверанс и бързо изтича към вратата.

Теодора, Фийби и Едуина я последваха.

— Само още един въпрос — каза той.

Четирите момичета замръзнаха на място, също като зайчета, изправили се пред вълк. Теодора преглътна трудно.

— Какъв въпрос, сър?

— Бих искал да знам сиропиталището, в което сте живели, преди да ви изпратят в замъка.

Минутка-две те се замислиха за това, очевидно още се притесняваха какви точно са намеренията му.

Едуина най-после вдигна глава и го погледна.

— Казва се Благотворително девическо училище „Уинслоу“.

— А адресът? — Попита той.

— Рексбридж стрийт номер шест — отвърна Фийби с усилие. —

Това място е ужасно, сър.

Хана вече плачеше. Беше бледа като платно.

— Госпожица Прат, директорката, наказваше всяко момиче, което не се подчинява на Златните правила за благородни момичета, като го заключваше в мазето. Много е... страшно.

Мазето бе източникът на кошмарите й, осъзна Амброуз.

— Достатъчно — каза той. — Никоя от вас няма да бъде върната в каквато и да било институция против волята й.

Облакът, който бе помрачил залата, изчезна като с магическа пръчка. Слънцето изгря отново.

Момичетата хукнаха по коридора. Веселите им гласове ехтяха из голямата къща.

Останал сам, Амброуз седна. Погледна купчината вестници, а после се пресегна и взе „Таймс“.

След известно време осъзна, че залата за закуска, мястото, което винаги е било неговото убежище рано сутрин, е някак празно и безлюдно.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Малко след три часа следобед Конкордия имаше вече познатото усещане, че някой я наблюдава. Вдигна поглед от менюто, което подготвяше да даде на госпожа Оутс, и видя, че Амброуз стои на прага на библиотеката. Под едната си мишница носеше кутия.

— Ето те и теб, сър. — Тя остави бележките си настрана и го погледна внимателно. — Тъкмо правех списък на пресните плодове и зеленчуци, които бих искала госпожа Оутс да включи в менюто. Защо се забави толкова? Каза, че ще излезеш да поразпиташ тук-там, а те нямаше няколко часа.

— Мислех, че ще си заета с момичетата и техните уроци. — Той прекоси библиотеката и седна зад бюрото си. — Къде са ученичките ти?

— Изпратих ги да разгледат оранжерията с господин Оутс. Сигурна съм, че той ще се справи много по-добре от мен с ботаниката.

— Мисля, че тази задача ще му достави голямо удоволствие. — Амброуз сложи кутията на бюрото. — Оутс е направо пристрастен към градинарството.

— Това е очевидно. — Тя го наблюдаваше как сяда зад бюрото. — Е? Ще ми кажеш ли къде ходи и какво откри.

— Освен всичко останало поразпитах хората на улицата, на която е живяла госпожа Джарвис.

Тя веднага забеляза, че той говори в минало време.

— Тя е мъртва, нали?

— Тялото ѝ бе извадено от реката преди почти шест седмици. Полицията реши, че е самоубийство.

— Ако наистина е било самоубийство, то се е случило по времето, когато е изчезнала госпожица Бартлет.

— Ларкин и партньорът му може би са използвали папките на Джарвис, за да намерят заместничка на Бартлет.

Конкордия здраво стисна страничните облегалки на стола.

— Мен.

— Да. След като научих това, посетих една конкретна институция, която се намира на Рексбридж стрийт.

— Благотворителното училище, в което са живели моите ученички? Защо си ходил там? — Страх скова тялото й. — Със сигурност не мислиш да върнеш момичетата на онова ужасно място. Защото ако е така, трябва да ти кажа, че няма да позволя. Ако моите млади дами вече ти досаждат и би предпочел да напуснем тази къща, разбира се, че ще го направим. Но няма да позволя...

— Не започвай пак, умолявам те. — Той вдигна ръка, за да прекъсне тирадата й. — Тази сутрин обсъдихме този въпрос с момичетата. Никой няма да бъде върнат в Благотворителното девическо училище „Уинслоу“ против волята си. Имаш думата ми.

Тя си отдъхна.

— Знам, че не ти е удобно с всички нас тук.

— Къщата е голяма — каза той. — Има много стаи, много място за всички.

— Благодаря ти. Всички твърдят, че „Уинслоу“ е ужасно място. Подразбрах, че директорката, госпожица Прат, управлява институцията по доста традиционен и старомоден начин, а и служителите в училището били много груби и нелюбезни. Именно там са започнали кошмарите на Хана.

— Вече чух за мазето.

— Такова жестоко наказание. Всеки път, когато се сетя, ми се иска да отида и да удуша госпожица Прат.

— Не те виня. А сега, ако нямаш нищо против, може ли да се върнем на въпроса?

— Да, разбира се. — Тя скръсти ръце в скута си и си придаде заинтересуван вид.

— За посещението ми на Рексбридж стрийт. — Той се облегна назад, протегна крака и сплете пръсти зад главата си. — Тази сутрин ми хрумна, че благотворителното училище е единственото общо нещо между четирите момичета.

— Прав си. Това ги свързва, нали?

— Да. Имайки това предвид, минах през онзи квартал, за да огледам училището.

— Влезе ли вътре?

— Не. Прецених, че няма да успея да вляза, без да привлека вниманието към себе си. Предпочетох на този етап да не го правя.

— Разбирам. Надявам се, че нямаш предвид да нахълтваш с взлом посред нощ, както направи, когато претърси офиса на госпожа Джарвис?

— Това е една възможност — призна той. Изглеждаше замислен. — Но в сградата живеят прекалено много хора и има опасност да се заблудя, да тръгна по погрешен коридор и така да събудя някое от момичетата или да се натъкна на човек от персонала, който по някаква причина не е заспал.

— Прав си.

Той ѝ хвърли преценяващ поглед.

— Каза, че искаш да участваш активно в разследването. Сериозно ли говореше?

— Разбира се. — Дъхът ѝ спря от вълнение. — Искаш аз да отида в училището?

— Само ако ти допада идеята да изиграеш ролята на шпионин.

— Звучи много вълнуващо.

Той свъси вежди.

— Искрено се надявам да няма нищо вълнуващо в тази операция. Ще отидеш по някакъв банален повод. Няма да казваш или правиш нещо, свързано с момичетата. Няма да споменаваш и дума дори за замъка Олдуик или за последните събития. Ясно ли се изразих?

— Да, абсолютно. В „Уинслоу“ не ме познават, така че не би трябвало да има проблеми.

— Така е. И въпреки това няма смисъл да поемеш рискове. Не искам никой да види лицето ти.

— Ще трябва ли да се маскирам?

— В известен смисъл. — Той се наведе напред и взе кутията, която бе оставил на бюрото. — Купих това днес следобед. Затова се забавих.

Отвори капака на кутията, бръкна вътре и извади голяма широкопола шапка от черна слама. Бе украсена с черни копринени цветя и дълга виолетка от тежък тюл.

— Вдовишка виолетка. — Доволна, тя скочи от стола си и бързо отиде до бюрото. Взе шапката и бавно я завъртя в ръцете си,

забелязвайки кръглите извивки на тяла. — Много умно, сър. Никой няма да види лицето ми.

— Има и черни ръкавици към нея. Облечи тъмносивото си манто. Ще заприличаш на обикновена модерна вдовица.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Александър Ларкин погледна бизнес партньора си, седнал срещу него на гравираната мраморна пейка, и скръцна със зъби. Температурата в частната сауна беше толкова висока, че всеки нормален човек би се изпотил, но Едуард Тримли изглеждаше свеж и елегантен, сякаш се е разположил удобно на стол в клуба си.

Но пък Тримли бе джентълмен, напомни си Ларкин. Не беше роден в някой долнопробен бардак.

Говореше правилно и се държеше с изтънчено високомерие, което само хора от висшата класа могат да достигнат успешно.

„На Тримли никога не му се е налагало да краде храна, за да оцелее — помисли си Ларкин. — Никога не се е потил така, както си се потил ти, когато си заставал пред човек, който държи нож, и знаеш с всяка фибра на тялото си, че приятелчето с удоволствие ще пререже гърлото ти, само за да ти открадне ботушите.“

— Сигурен ли си, че пожарът не е избухнал вследствие на нещастен случай? — попита той. — Кухненските помещения в замъка бяха много стари все пак.

— Повярвай ми, това не бе пожар — заяви Тримли.

Увереността на Тримли го ядоса. Когато се запознаха и станаха съдружници, той нямаше търпение да научи всичко, на което Ларкин можеше да го научи. Но по-късно започна да се държи така, сякаш той е по-главният съдружник.

И двамата бяха загърнати в бели ленени чаршафи. Ларкин се чувстваше странно и някак нелепо. Трябваше да стиска здраво проклетото нещо, за да не се смъкне. А Тримли успяваше да прилича на една от онези статуи на древни римляни, с които богатшите украсяваха големите си имения. Ларкин бе наредил по-голямата част от тях във входното антре на красивата си къща, която си бе купил преди няколко години.

— А газовият бойлер в банята в новото крило? — Той се надигна и започна да крачи из покритата с плочки сауна. — Всеизвестно е, че

са непредсказуеми.

— Пожарът не е избухнал в банята — рече ядосано Тримли. — Разговарях с всички служители в замъка, които са били там онази нощ. Всички бяха единомдушни, че е имало две експлозии и двете са избухнали в района на трапезарията.

Ларкин изсумтя.

— Планът е бил да бъдат откраднати момичетата?

— Така изглежда.

— Дяволите да го вземат. — Ларкин стигна до облицованата с плочки стена, обърна се и тръгна в другата посока. — Никой ли не е видял момичетата и учителката да напускат замъка?

Тримли поклати глава.

— Беше посред нощ, имаше много дим и суматоха. Няколко мъже ми разказаха, че са чули тропот на коне, но и двамата предполагат, че някой е освободил животните, за да се спасят от пламъците.

— Защо, по дяволите, никой не се е погрижил за момичетата още щом е избухнал пожарът? — попита Ларкин. — Хората ми много добре знаеха, че са много ценни за мен.

— Очевидно Римптън е казал на останалите, че той ще се погрижи за младите дами. — Тримли направи пренебрежителен, високомерен жест. — Но той изчезна, така и не се върна през онази нощ. На следващия ден тялото му бе открито близо до старите складове.

— И никой не се е сетил, че учителката и момичетата са избягали?

— В началото се предполагаше, че всички са загинали. — Тримли се поразмърда на пейката, за да се настани по-удобно. — Съвсем логично предположение, имайки предвид обстоятелствата. При положение, че е имало гъст дим и падащи дъски, никак не бе лесно да се претърсят развалините.

— Дяволите го взели. — Ларкин усети добре познато усещане. — Всичките ни планове се провалиха. Търгът щеше да се проведе след няколко дена. Не мога да повярвам, че я докарахме дотук.

Гневът отново се надигна в него. Той сви ръка в юмрук и удари белите плочки на стената.

— Дяволите да го вземат.

Това не го успокои, затова взе каната с вода, поставена на малка масичка, и я запрати в ъгъла.

Керамичният съд сякаш гръмна. Парчетата затанцуваха и зазвъняха по плочките.

Внезапно се почувства по-спокоен, отново се контролираше. Но вече съжаляваше, че е избухнал.

Пое си дълбоко въздух и бавно го издиша. Редките изблици на гняв и бяс го бяха измъчвали цял живот. Вече можеше да ги контролира, но понякога им позволяваше да го обземат изцяло. Избухванията му много изнервяха околните. Той смяташе, че това е добре. Човек не печели нищо, ако подчинените и съдружниците му са доволни и щастливи.

Но елегантният Тримли не се впечатляваше от подобна показност на сила и власт. Ларкин знаеше, че избухванията нямат никакъв ефект, освен иронично презрение у високомерния кучи син.

Той още по-силно стисна чаршафа и се обърна много рязко, опитвайки се да изненада и да стресне Тримли, искаше да види дали може да предизвика поне малко страх у този човек. Но както обикновено, не долови нищо в изражението на съдружника си.

— Цялата схема се крепеше на онези четири момичета — промърмори. — А сега тях ги няма, благодарение на проклетата учителка. Защо, по дяволите, го е направила?

— Сигурно е заподозряла какво се е случило с нейната предшественичка и си е направила заключението, че собственият ѝ живот е в опасност — спокойно отговори Тримли. — Това би обяснило защо е избягала от замъка, но не и защо е взела момичетата със себе си. Няма логика. Би трябвало да е била наясно, че те само ще я забавят.

— Знаела е, че шансовете ѝ да избяга ще са далеч по-големи без четирите млади дами.

— Е — тихо каза Тримли. — Много интересен въпрос. И аз си мислех за това, докато пътувах за Лондон.

Ларкин спря и рязко се обърна.

— Имаш ли представа за какво става дума?

— Съгласен съм с теб, че никак не е разумно една жена, която се страхува за живота си, да се ангажира с четири момичета. — Тримли замълча за миг. — Но мисля, че спокойно бихме могли да кажем, че учителката не е направила всичко това сама.

— За какво, да му се не види, говориш?

— Не вярвам, че госпожица Глейд, макар и да е много умна, сама е организирала извеждането на дамите от замъка.

— Някой ѝ е помогнал? Някой от охранителите? Е, не за първи път ме предава член на собствената ми организация, но такива неща не се случват често и това е факт. Всички знаят какво е наказанието за подобно нещо.

— Не е някой от твоите хора — рече Тримли. — Успях да получа бегло описание на този човек от собственика на хана, където бил отседнал онази нощ заедно с учителката и момичетата. Описаха го като човек, който говори правилно и има добри обноски. С две думи, джентълмен.

— Сигурен ли е, че мъжът е бил джентълмен — попита Ларкин, — а не се е преструвал на такъв.

Тримли повдигна вежда.

— Прости ми, че ще отбележа, но никак не е лесно да играеш ролята на джентълмен, освен ако не си роден и израснал в тези среди. Във всеки случай останах с впечатлението, че ханджиите и магазинерите са точни, когато трябва да определят социалната класа на клиентите си. И по това приличат на теб, Ларкин, препитанието им зависи от известни умения в тази насока.

Ларкин си наложи да не обръща внимание на тези думи. Тримли го смяташе за добър, когато ставаше дума за бизнес дела, но кучият му син ненавиждаше по-нисшите в социално отношение и не го криеше.

— Онези ханджии дадоха ли някаква друга полезна информация?

— Не. Само това, че дамите и тяхната охрана са тръгнали за Лондон. Ходих на гарата, питах началник-гарата. Той си спомни момичетата и учителката им много добре. Пътували във вагон първа класа.

— А господинът, който ги е придружавал? — бързо попита Ларкин.

— Интересното е, че началник-гарата не си спомня с тях да е имало мъж. Изглежда, че е изчезнал някъде между хана и гарата.

Ларкин усещаше как струйките пот се стичат по гърба му.

— Е, присъствието на мъжа обяснява някои неща.

— Най-вече разбитият череп на Римптън и мозъчното сътресение и счупената ръка на Бонър — рече Тримли.

Ларкин свъси вежди.

— Това пък какво означава? Не каза ли, че Римптън е починал вследствие на пожара?

— Казах, че е загинал през онази нощ. Но имах възможността да огледам тялото и съм абсолютно сигурен, че е убит от човешка ръка, а не от пламъците.

Ларкин изсумтя.

— Една учителка не би могла да го стори. Ти си прав. Някой ѝ е помогнал. Въпросът е какво е замислил съюзникът на дамата? Дори и да е наясно с плановете ни, няма никакъв шанс да ги осъществи съвсем сам. Отне ни месеци, за да уредим търга.

— Няма нужда да ни отнеме сделката, за да извлече печалба — каза Тримли. — Ти имаш ум за бизнес, Ларкин. Какво би направил, ако притежаваш нещо, което знаеш, че е много ценно за някой друг?

Ларкин се поотпусна малко за първи път, откакто разбра, че е загубил момичетата.

— Бих предложил на бившия собственик да откупи обратно онова, което е толкова ценно за него.

— Точно така. Рано или късно онзи, който е отвел момичетата, ще изпрати съобщение, че е готов да преговаря. И тогава ще го пипнем.

— Да му се не види. Не можем просто да седим със скръстени ръце и да чакаме да се свържат с нас. Аз съм Александър Ларкин. Не чакам, защото на някого така му изнася.

— Успокой се, Ларкин. — Тримли стана от пейката и тръгна към вратата. — Последното нещо, от което имаме нужда сега, е да привлечем вниманието към себе си. Рано или късно нашият джентълмен-крадец ще намери начин да се свърже с теб.

— Не приемам каквито и да било заповеди от теб, Тримли. — Той сви ръка в юмрук. — Ще преобърна целия град, но ще намеря онези момичета.

— Твоя работа, както искаш, но само ще си изгубиш времето.

— Защо казваш това?

Тримли се спря до вратата.

— Аз съм последният, който ще отрече, че имаш отлични връзки в конкретни райони и среди в Лондон. Но и двамата знаем много

добре, че не се вписваш във висшето общество. А изглежда, че точно там се движи нашият човек.

Ларкин се вцепени.

Тримли леко се усмихна.

— Жестокият ти метод на работа си има своите предимства, Ларкин, но сега трябва да действаме с повече хитрост. Остави аз да се справя. Това бе една от причините да се съ согласиш да станем съдружници, ако си спомняш. Аз имам връзки на места, където никога няма да те допуснат.

Той излезе навън и затвори вратата.

Ларкин дълго не откъсна поглед от нея. Това вече беше краят. Тримли бе изключително полезен през последните години, но когато разрешаха проблема с четирите момичета, щеше да се погрижи партньорството им да бъде прекратено завинаги.

Ларкин намести чаршафа и се замисли как точно да се справи с проблема. Да се отърве от един джентълмен, който се движи сред висшето общество, изискваше предварително планиране. Когато мъжете от класата на Тримли изчезнат при подозрителни обстоятелства, полицията обикновено провежда сериозни разследвания. Пресата се активизираше и вълнуваше от случая. Разследваха предполагаеми свидетели. Вече имаше тайнствени изчезвания на хора в тази история. Последното нещо, което искаше да направи, бе да привлече вниманието на Скотланд Ярд.

Въпреки всичко човек можеше да се справи с подобни неща, ако се пипаше много внимателно и предпазливо. Тримли не беше прав. Стената, която разделяше уважаваното общество от простолюдието, не бе толкова непреодолима, колкото той смяташе. Смъртта можеше да преодолее всякакви класови бариери.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Благотворителното девическо училище „Уинслоу“ се помещаваше в огромна къща. На Конкордия ѝ се струваше, че сградата някак си успява да погълне всеки лъч пролетно слънце и да превърне светлината и топлината в студен, постоянен мрак.

Кабинетът на директорката на училището беше в пълно съответствие с цялата атмосфера. И той тънеше в мрак. Обстановката наоколо подходеше идеално на Едит Прат, жената, която седеше зад голямото бюро.

Страховитата госпожица Прат не беше чак толкова възрастна, колкото момичетата ѝ я бяха описали. Всъщност беше само с няколко години по-голяма от Конкордия — най-много на трийсет.

Не беше грозна. Едит беше висока и добре сложена, с едър бюст, хубави черти, светлокестенява коса и кафяви очи. Но каквато и красота да бе притежавала, тя отдавна бе прикрита под студена маска. Явно Прат беше разочарована от живота. Конкордия подозираше, че основната ѝ цел бе да направи така, че ученичките да се научат, че и тях ги очаква същата тъжна съдба като нейната.

— Моите съболезнования заради загубата на съпруга ви, госпожо Томпсън — каза Едит.

В гласа ѝ нямаше и капка съчувствие, помисли си Конкордия.

— Благодаря ви, госпожице Прат.

Конкордия бързо огледа стаята иззад черния тюлен воал. Стените бяха облицовани с тъмна ламперия, почти липсваха картини, с изключение на две снимки и гравирана табела, поставена в рамка.

Една от снимките, както можеше да се очаква, беше на кралица Виктория, облечена в тъмния тоалет, който бе започнала да носи преди десетилетия след смъртта на любимия ѝ Албърт.

Втората снимка бе на добре облечена, окичена с много бижута жена на около четирийсет — четирийсет и пет години. Под снимката със златни букви беше изписано: „Госпожа Хокстън — нашата любима благодетелка“.

На табелата, закачена зад бюрото, пишеше: „Златни правила за благоразумни момичета“. Под този надпис следваше заплашителен списък от двайсетина напътствия и правила. Конкордия прочете първото: „Благоразумното момиче е покорно и смирено“.

Тя не прочете останалите.

Едит сложи ръце върху бюрото и я погледна с любезно, но въпросително изражение.

— С какво бих могла да ви помогна? — попита.

— Дойдох да говоря с вас по един много деликатен въпрос, госпожице Прат. Става дума за някои разкрития, направени в завещанието на покойния ми съпруг. Надявам се, че мога да разчитам на вашата професионална дискретност?

— Директорка съм от много години, госпожо Томпсън. Свикнала съм с деликатните проблеми.

— Да, разбира се. — Конкордия въздъхна тежко и дълбоко. — Извинете. Все още се опитвам да се възстановя от шока, нали разбирате?

— Какъв шок?

— Изглежда, че съпругът ми преди няколко години е станал баща на извънбрачно дете.

Едит изцъка с език.

— За съжаление твърде често срещана история.

— Знам, че тук, в „Уинслоу“, често се срещате с резултата от подобна мъжка безотговорност.

— Мъжете са си мъже, госпожо Томпсън. — Директорката изсумтя с отвращение. — Страхувам се, че е много трудно да променим природата им. Мисля, че единственият начин да се намали броят на извънбрачните деца е в жените. Те трябва да бъдат научени да се въздържат и контролират във всеки аспект от техния живот, и по-специално, когато стане дума за тъмните страсти.

— Тъмните страсти ли?

— Онези глупави жени, които позволяват да бъдат заблудени от вниманието и ласкателството на мъжете, винаги ще плащат скъпо, както и нежните нежелани деца.

„Горчивината в гласа на директорката е красноречива“ — помисли си Конкордия. Беше готова да се обзаложи на голяма сума

пари, че в миналото Едит е станала жертва на лъжливите обещания на някой мъж.

Тя се прокашля:

— Ами, да, както казах...

— Бъдете сигурна, че тук в Благодетелното девическо училище „Уинслоу“ се борим с всички сили да втълпим догмите на самодисциплина, въздържание и самоконтрол във всяка една от ученичките ни — увери я Едит.

Конкордия овладя потръпването и си припомни, че е тук, за да огледа вътрешността на сградата и този кабинет, както и да наблюдава Едит Прат, а не да се въвлича във философски спорове за подходящите методи за образование на младите момичета.

— Прекрасна цел, госпожице Прат — равнодушно изрече.

— Уверявам ви, че задачата не е никак лека. Младите момичета са решителни и дръзки. В нашето училище се мъчим да премахнем тези черти от характера им.

— Сигурна съм, че се справяте прекрасно. — Конкордия осъзна, че е стиснала ръка в юмрук. Отпусна пръстите си. — Както казах, резултатите от флирта на съпруга ми е едно момиченце. Кръстили са го Ребека. Майката явно е починала преди няколко години. Съпругът ми се е погрижил момиченцето да бъде настанено в сиропиталище. Никога не ми е споменавал този проблем. Наистина, научих за второто му семейство едва когато почина. Всичко това бе изключително мъчително и тежко за мен.

— Не се и съмнявам. — Едит се смръщи. — По какъв начин ви засяга това вас, госпожо Томпсън?

— В завещанието си съпругът ми се разкайва, че е позволил Ребека да бъде оставена в благотворителен дом. Явно е почувствал, че момичето би трябвало да бъде отгледано в дома на баща си.

— Глупости. Съпругът ви едва ли е очаквал вие да отгледате и да се грижите за незаконната му дъщеря. Това е прекалено много за една почтена, добре възпитана дама, надарена с някаква деликатност и чувствителност.

„Ами чувствата на невинното дете? — На Конкордия ѝ се искаше да изкрещи. — Болката и страданието на малкото момиченце не са ли важни? Би трябвало възрастните да се погрижат за това нещастно момиченце. Ребека не е виновна, че е незаконородена.“

„Вземи се в ръце — каза си Конкордия, — или ще провалиш мисията си. Това не е трагедия от реалния живот. Ти играеш роля.“

Но много добре знаеше, че историята звучи напълно правдоподобно, защото по света има много Ребеки.

— Вероятно — изрече през зъби. — Но истината е, че съпругът ми дълбоко се е разкалял заради решението си да остави детето в сиропиталище. В завещанието си той ме моли да направя всичко по силите си да открия Ребека, за да ѝ дам малко наследство и снимка на баща ѝ.

— Разбирам. Казвате, че има и наследство? — Едит изведнъж се оживи и прояви по-голям интерес към проблема.

— Да. Не е голямо, нали разбирате?

— О. — Мимолетната загриженост на директорката изведнъж се изпари.

— Проблемът е — каза Конкордия, решена да се придържа стриктно към плана, — че няма документи, в които да пише в кое сиропиталище съпругът ми е изпратил момичето. Така че се опитвам да посетя колкото мога повече такива институции с надеждата да открия онова, в което е настанена Ребека.

— Ами, ако е била изпратена в приют за бедни или в някое от сиропиталищата, които приютяват деца без връзка с висшето общество, по всяка вероятност вече е станала слугиня в нечие богато семейство.

— Ребека е едва на десет. — Конкордия отново забрави, че играе роля.

— Достатъчно е голяма, за да работи в кухнята на някой почтен дом — рече Едит. — Децата, чиято съдба е да станат слугини, трябва да бъдат научени още от малки, че от тях ще се очаква да работят здраво, ако искат да заемат добри длъжности.

— Вие изпращате ли ваши момичета да работят като слугини, госпожице Прат?

— Бих казала, че не го правя. — Тя изглеждаше дълбоко засегната и обидена. — В училище „Уинслоу“ приемаме сирачета само от висшата класа. Нашите млади дами се обучават да станат гувернантки и учителки. Обикновено остават тук до седемнайсетгодишна възраст. — Съвси вежди. — Разбира се, биха могли да започнат сами да си изкарват хляба и на по-ранна възраст, но

е трудно да убедиш едно училище или едно семейство да наеме на работа момиче, което още не е навършило седемнайсет.

— Така е — решително каза Конкордия. Възрастта бе едно от многото неща, за които бе принудена да лъже, когато кандидатстваше за първата си работа. — Всичките ви възпитанички ли успяват да си намерят подходяща работа?

— Онези, които се научават да се държат скромно, непретенциозно и които се опитват да живеят според „Златните правила за благопристойни момичета“, обикновено си намират работа, да. Естествено, има и такива, които се провалят.

— Разбирам. — Конкордия осъзна, че отново е стиснала ръката си в юмрук. — И какво става с тях?

— О, обикновено се озовават на улицата — съвсем равнодушно отговори Едит. — И така, да се върнем към незаконната дъщеря на съпруга ви. Тук, в училище „Уинслоу“, живеят и учат трийсет и седем момичета. Мисля, че има две Ребеки. С удоволствие ще проверя регистрите, за да видя дали някоя от тях има някаква връзка със семейство на име Томпсън.

— Много мило от ваша страна. — Едит хвърли замислен поглед на шкафовете за документи. — Аз съм много заета, госпожо Томпсън. Ще ми трябва малко време, за да преровя папките.

— Естествено, държа да ви се отплатя за причиненото неудобство. — Амброуз се бе оказал прав, помисли си Конкордия. Едит очакваше подкуп. Тя бръкна в маншона и извади банкнотата, която Амброуз ѝ бе дал точно с тази цел. Сложи я на бюрото.

— Много добре, ще видя дали има папка за Ребека с баща на име Томпсън. — Директорката бързо пхна банкнотата в джоба на роклята си. — Да знаете случайно името на майката?

— Не, не го знам.

Едит стана, прекоси стаята и отиде до шкафовете с документи. Отвори чекмеджето, на което имаше етикет „Р-Т“. Конкордия видя, че то е пълно с папки и документи. Стомахът ѝ се сви. „Толкова много тъжни истории, затворени в това чекмедже“ — помисли си.

На вратата на кабинета се почука.

— Влезте, госпожице Бърк — рече Едит, без да се обръща.

Вратата се отвори. Конкордия видя посърналата дребна женица, която ѝ бе отворила външната врата преди малко.

— Извинявам се, че ви прекъсвам, госпожице Прат, но казахте, че искате да бъдете уведомена незабавно, когато пристигнат мъжете, които доставят въглищата.

— Точно така, госпожице Бърк. — Тя затвори чекмеджето и се обърна, показно демонстрирайки власт и сила. — Извинете ме за няколко минути, госпожо Томпсън. Трябва да говоря с доставчиците. В училището се изразходват прекалено много въглища, а вече е пролет. Имам намерение да намаля сегашните поръчки.

— Разбира се — промърмори Конкордия. Помисли си, че пролетта тази година е доста хладна.

Директорката прекоси кабинета и излезе в коридора. Госпожица Бърк кимна извинително към Конкордия и затвори вратата.

Конкордия се оказа сама в кабинета.

Тя погледна шкафовете с документи, а после и затворената врата. Едит Прат се движеше бързо и стъпките ѝ се отдалечаваха.

Конкордия бързо отиде до шкафа с документи и отвори шкафа, на който пишеше „А-С“.

Имаше няколко момичета с фамилия Купър, но не и Едуина или Теодора.

Затвори чекмеджето и опита онова, в което би трябвало да се намира папката на Фийби Лейланд.

И там не откри нищо.

Нямаше досие и за Хана Радбърн.

Сякаш момичетата изобщо не съществуваха.

Конкордия бе разочарована и раздразнена. Все някъде трябваше да има документи за четирите момичета. Всички бяха изпратени в замъка от Благотворителното девическо училище „Уинслоу“.

Внезапно си спомни, че Амброуз бе претърсил бюрото на госпожа Джарвис и там бе открил интересни неща, и отиде при тежкото, масивно бюро на Едит Прат.

Първото нещо, което видя, бе голям журнал с кожена подвързия.

Тя го отвори и осъзна, че това е книга, в която повечето директорки на училища си записват програмата за деня. Не се изненада, че Едит Прат си води педантични и точни записки. Подробности за ежедневните учебни занимания, седмичното меню и месечната смяна на чаршафите на леглата бяха вписани много внимателно с дребен, красив почерк.

„Чаршафите се сменят веднъж месечно! Това е възмутително!“ — помисли си Конкордия. На всеки две седмици бе правилото в почтените училища и домове. Очевидно Едит Прат бе открила още един начин да спести пари. Вярно прането, сушенето и гладенето на чаршафи отнемаше доста време и усилия, но бе абсолютно необходимо да се извършва редовно, за да се постигне здравословна атмосфера в училището.

Тя внимателно прочете онова, което бе написано за последната седмица, но не откри нищо необичайно. Понеже не можеше да се сети за нещо друго, разгърна журнала на месеца, в който Фийби, Хана, Едуина и Теодора са били преместени от пансиона в замъка Олдуик.

Два дни преди това момичетата са били извикани в кабинета на директорката и им било казано да си приготвят багажа. Името „Х. Кътбърт, Дорчестър стрийт“ бе написано и подчертано два пъти. Точно под адреса бе отбелязано: „сметка за четири чифта нови ръкавици и четири нови бонета“.

Тя прегледа внимателно програмата за предишните няколко дена, но не видя друга полезна информация.

Затвори журнала, пресегна се и отвори най-голямото от чекмеджетата на бюрото. Папка с надпис „Кореспонденция“ привлече вниманието ѝ.

Папката беше много тънка.

Тя бързо я прелисти. Повечето писма бяха от потенциални работодатели, които искаха подробно описание на външния вид и последните, завършили училището. Конкордия забеляза, че търсят предимно „скромни“ млади момичета с „обикновен“ и „незабележим“ външен вид. Няколко домакини искаха да наемат гувернантки, които можеха да се окажат привлекателни за мъжете в къщата. Тъкмо се канеше да върне папката в чекмеджето, когато подпис в долната част на едно от писмата привлече вниманието ѝ. У. Лейланд.

Фамилията на Фийби бе Лейланд.

В коридора отекнаха стъпки.

Нямаше време да прочете писмото. Конкордия го извади от папката и го пхна във вътрешния джоб на пелерината.

Бързо заобиколи бюрото, отиде и застана до прозореца, преструвайки се, че гледа улицата навън. Вратата на кабинета рязко се отвори.

— Разреших този малък проблем — заяви директорката. Видимо бе доволна. — Няма да се отоплява нито една от стаите до края на октомври.

— Щяхте да проверите дали из папките има нещо за Ребека — рече Конкордия.

— Да, разбира се.

Жената отиде до шкафа с буквата „Г“, порови в него, а после затвори чекмеджето.

— Съжалявам. Няма папка за деветгодишно незаконно момиченце на име Ребека, чийто баща да е господин на име Томпсън.

— Благодаря ви, госпожице Прат. — Конкордия отиде до вратата. — Бяхте много любезна.

Когато излезе в коридора, едва се сдържа да не хукне към външната врата. Инстинктът ѝ подсказваше да бърза, да избяга от задушаващата атмосфера в училището.

Бледата и изтощена госпожица Бърк ѝ отвори вратата и промърмори нещо за довиждане. Конкордия имаше чувството, че жената копнее да я последва извън голямата къща. Но госпожица Бърк бе зложница, затворничка в училището, също както и ученичките.

Конкордия въздъхна с облекчение, когато излезе на улицата. Хрумна ѝ, че през цялото време, докато беше в училището, не видя нито една ученичка.

Нищо чудно. Хана, Фийби, Едуина и Теодора ѝ бяха казали, че през по-голямата част от времето момичетата са затворени на горните етажи на старата къща. Изключения се правели само за двете хранения през деня, които се сервирали в трапезарията, и три пъти седмично по двайсет минути упражнения в задния двор на къщата, ограден с висок зид.

На ъгъла Конкордия спря, за да погледне тъмната сграда за последен път. Забеляза леко движение на един от прозорците на горния етаж. Тя мерна едно бледо лице, което я гледаше. Сети се за приятелката на Хана, Джоан, която беше някъде в училището.

Конкордия потръпна. Беше извадила голям късмет. Можеше да си тръгне от това ужасно място. Но младото момиче там горе и още трийсет и шест други, бяха затворени като в капан в мрачната къща. Очите ѝ се замъглиха от сълзи, когато зави зад ъгъла и тръгна по

улицата към файтона, в който я чакаше Амброуз. Извади носна кърпичка.

Никой от минувачите не ѝ обърна внимание, когато избърса сълзите си. Беше съвсем естествено вдовиците да избухват в сълзи по всяко време.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

— Да не би да си се побъркала? — попита Амброуз от отсрещната седалка на файтона. — Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш?

Конкордия разбра, че е бесен. Реакцията му я изненада.

Когато се върна във файтона преди няколко минути, очакваше похвала и възхищение за проявената от нея инициатива. Вместо това получаваше укори.

— Просто прегледах папките с документи, докато госпожица Прат не беше в стаята. — Раздразнена и ядосана, тя рязко вдигна воала и впери поглед в него. — Не разбирам защо си толкова ядосан. Сигурна съм, че ако беше на мое място, и ти щеше да направиш същото.

— Сега не е важно какво съм щял или не съм щял да направя. Дадох ти много ясни инструкции как да се държиш, докато си на онова място. Подчертах, че не бива да правиш абсолютно нищо, което да буди подозрение.

— Уверявам те, че не събудих никакви подозрения.

— Само защото си имала късмет, че не са те хванали да ровиш и да претърсваш папките с документи?

— Не късметът ме предпази от това да бъда хваната — сопна се тя. — А предпазливостта и интелигентността ми. Освен това ненавиждам да ме поучава по този начин един джентълмен, за когото подобни рискове са част от работата му.

— Сега не обсъждаме моята работа.

— Вярно е, нали? — Тя му се усмихна престорено любезно и мило. — Всъщност не си ми разказал почти нищо за себе си. Ти си човек, който крие много тайни, нали, господин Уелс?

— Не се опитвай да смениш темата на разговора. В момента обсъждаме твоите действия.

— За бога, държиш се така, сякаш имаш право да ми заповядваш. Напомням ти, че аз съм клиентката.

— А аз съм специалистът в тази област. Напълно логично и доста разумно е да се вслушваш и да следваш моите съвети.

— Така ли? И какво по-точно знаеш за начина, по който се подрежда картотеката в едно девическо училище? Предполагам, че почти нищо. От друга страна, аз цял живот съм работила точно на такива места.

— Ти си учителка, дяволите да те вземат, а не детектив.

— Това е абсурдно. Защо, за бога, реагираш толкова остро на онова, което беше само една умна детективска работа от моя страна?

— Ако наистина преигравам, то е, защото се изплаших, Конкордия Глейд.

Тя примигна.

— Моля, не те разбрах?

Той изсумтя и протегна ръка към нея. Прегърна я през раменете и я притисна в обятията си.

— Нямам никакъв шанс, нали? — Той говореше така, сякаш се е предал. — Ще ме подлудиш.

Тя намести шапката си.

— За какво, по дяволите, говориш?

Целуна я с такава страст, че тя онемя и остана без дъх.

Целият свят, движещите се файтони, сякаш спряха да съществуват. Изпита прекрасно чувство. Сложи ръце на раменете на Амброуз. Целуваше я за втори път. Това бе отлична възможност да упражни онова, което бе научила първия път.

Тя плахо и колебливо разтвори устни. Той промърмори нещо дрезгаво и настойчиво, и я притисна още по-силно в обятията си.

„Резултатите от чекмеджетата са доста добри“ — заключи тя.

Когато вдигна глава, ѝ беше горещо и бе объркана, а очилата ѝ бяха замъглени. Тя ги свали.

— Това наистина е много досадно.

Той спокойно я наблюдаваше, изражението му бе непроницаемо.

— Предполагам, че искаш да ти се извиня.

— Задето замъгли очилата ми ли? — Тя избърса стъклата с чиста кърпичка и ги вдигна, за да ги огледа. — Не мисля, че е необходимо. Не си виновен, че когато топъл, влажен въздух, като този, който излиза от дъха на човек, влезе в контакт със стъклена или огледална повърхност, тя се замъглява. Това е просто научен факт.

Сложи си очилата и откри, че Амброуз я гледа иронично и състрадателно.

Тя сви вежди.

— Има нещо нередно ли, сър?

Той поклати глава.

— Нищо, което мога да си обясня по разумен и логичен начин.

Тя усети силата на мускулестите му бедра и възбудената му мъжественост, притисната до краката ѝ.

Нима беше причината за тази физическа промяна в неговата анатомия, помисли си тя, доста объркана и озадачена от новооткритата женска власт.

Файтонът мина през някаква неравност и те се озоваха в още по-интимна поза. Реалността изведнъж я връхлетя. Те се намираха в нает файтон. Със сигурност не бе най-подходящото място за тези неща.

Тя се прокашля.

— По-добре да се върна на мястото си.

Устните му се извиха, но пламъкът в очите му толкова я развълнува, че едва дишаше.

— Може би е редно да го направиш, госпожице Глейд.

„Ами поне не е ядосан“ — помисли си тя.

Той сви вежди.

— Нали каза, че няма никакви документи за момичетата.

— Така е. Сякаш никога не са живели там — търпеливо обясни тя. — Обаче намерих две много интересни неща в бюрото ѝ. Първото е бележка в журнала с уговорени срещи на Прат. В нея става дума за сметка за четири чифта нови ръкавици и четири нови бонета, които е трябвало да бъдат доставени на някой си Х. Кътбърт на Дорчестър стрийт.

— Кой е Кътбърт?

— Не знам, но името му беше написано в журнала само два дена, преди момичетата да бъдат предадени на госпожица Бартлет, за да заминат за замъка. Фактът, че сметката е за четири чифта ръкавици и четири бонета, не е съвпадение, нали? Очевидно момичетата са били подготвяни за пътуването до замъка.

Той вдигна вежди.

— Моите извинения, Конкордия. Ти наистина започваш да разсъждаваш като детектив.

— Благодаря. — Доволна, тя бръкна в джоба на пелерината си.
— Другият много интересен предмет, който открих, е писмо, подписано от някоя си У. Лейланд.

По погледа му пролича, че се е сетил.

— Роднина на Фийби?

„Преследвачът у него си каза думата“ — помисли си тя с облекчение. Беше много по-лесно да общува с Амброуз, когато се намираше в такова настроение.

— Вероятно — отговори тя. — Нямах възможност да го прочета.
— Внимателно го отвори. — Както виждаш, малко е посмачкано. В момента, в който открих писмото в чекмеджето, чух, че госпожица Прат се връща. Трябваше бързо до го пхна в джоба си.

— С други думи, разминало ти се е на косъм. Както се опасявах, почти са те хванали.

Тя изглади писмото.

— В името на нашата обща цел те моля повече да не повдигаме този въпрос.

Той само стисна зъби.

— Прочети ми го — помоли я.

Тя взе писмото.

— „До всички засегнати и заинтересовани институции.

Пиша ви, за да попитам дали племенницата ми не е настанена във вашето училище. Името ѝ е Фийби Лейланд. Изчезна безследно по време на инцидент с лодка преди четири месеца. Тялото ѝ така и не бе открито. Властите са убедени, че се е удавила.

За разлика от повечето момичета Фийби можеше да плува много добре. Хрумна ми, че може да е оцеляла след инцидента, но да е загубила паметта си в резултат на шока или на удар по главата.

В случай, че Фийби е била открита и настанена в сиропиталище, защото не е могла да каже коя е и да си спомни подробности от миналото, пиша до колкото се може повече институции, за да попитам дали някой не е издирвал момиче, което отговаря на описанието на скъпата ми племенница. Ето и подробностите...“

Конкордия прочете набързо описанието, което напълно отговаряше на това на Фийби.

Когато свърши, тя погледна Амброуз.

— Подписано е У. Лейланд — бързо каза. — Фийби често говори с любов за една неомъжена нейна леля на име Уинифред Лейланд. Баща ѝ искал след неговата смърт тя да отиде да живее при Уинифред. Но я взел някакъв чичо по майчина линия. Чичото и съпругата му ѝ казали, че Уинифред е починала от треска.

— А след това изпратили Фийби в сиропиталище.

— Да. — Конкордия потупа писмото. — Няма никаква логика. Ако чичото и съпругата му са искали да се отърват от нежеланата племенница, защо не са я изпратили да живее при Уинифред Лейланд? Защо са я затворили в „Уинслоу“ и са ѝ казали, че леля ѝ е мъртва?

Амброуз се облегна назад на седалката.

— Според мен най-интересното в цялата тази работа е, че лелята и чичото са си направили труда да информират Уинифред Лейланд, че Фийби се е удавила.

Конкордия стисна здраво писмото.

— Защо някой би сторил нещо толкова жестоко на едно осиротяло момиче и на единствения човек на земята, който го иска? Това направо е чудовищно.

— Подозирам, че Ларкин или съдружникът му са възнаградили лелята и чичото доста щедро за тяхното съдействие и мълчание.

— Искаш да кажеш, че са продали Фийби на онези ужасни мъже?

— Точно така изглежда. Явно и Едит Прат е била замесена. Ларкин и съдружникът му вероятно са ѝ платили да вземе момичетата, без да задава много въпроси, и да им ги предаде, когато са готови да ги преместят в замъка Олдуик.

— Предполагам, че са ѝ платили доста щедро за помощта — каза Конкордия и сви пръсти в юмрук. — Беше облечена в доста скъпи дрехи за една директорка на благотворително училище. Какво мислиш за това?

— Смятам, че е време да говоря с четирима човека, които знаят много за цялата тази работа.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Той се настани зад бюрото си и погледна Хана, Фийби, Едуина и Теодора. Те бяха седнали срещу него. Любопитство, нетърпение и безпокойство бяха изписани на лицата им.

Конкордия се бе настанила в едно кресло близо до прозореца. За разлика от момичетата тя беше сериозна и доста притеснена. Той знаеше, че тя се тревожи, че въпросите му ще накарат момичетата да си спомнят някои от най-ужасните моменти от краткия им живот. И на него не му бе приятно това, но не виждаше друг начин.

Трябваша му отговори, а Фийби, Хана, Едуина и Теодора по всяка вероятност знаеха много повече, отколкото самите те осъзнаваха.

— Госпожица Глейд каза, че имате нужда от помощта ни за разследването — рече Теодора.

— Много ще се радваме, ако можем да ви бъдем полезни — увери го Едуина.

— Това означава ли, че сме нещо като помощник-детективи? — попита Фийби нетърпеливо. Зад стъклата на очилата очите ѝ искряха от ентузиазъм.

— Тъкмо това означава — отвърна Амброуз.

— Колко вълнуващо — прошепна Хана. — Точно като в някой роман.

Конкордия се усмихна за първи път, откакто се бяха събрали в библиотеката.

— Така е, Хана. Вие четирите сте част от доста загадъчна история. Опитваме се да установим самоличността на злодея в тази „пиеса“.

— Какво искате да знаете? — попита Фийби.

Той я погледна.

— Като за начало, Фийби, имаме основателна причина да смятаме, че леля ти Унифред Лейланд може да е жива и те търси.

— Леля Унифред ли? — Тя го погледна стъписана. — Жива ли е? Но чичо Уилбърт каза, че е починала от треска.

Амброуз погледна датата на писмото пред себе си.

— Поне преди малко повече от два месеца е била жива и е живеела в Хай Хорнби.

— Там се намира домът ѝ — прошепна момичето. — От дълги години живее там. Но защо чичо Уилбърт и леля Милдред ми казаха, че е мъртва? — Лицето ѝ пребледня.

Конкордия стана от фотьойла и много бързо отиде при Фийби. Прегърна я през треперещите рамене.

— Всичко е наред, скъпа — тихо каза тя. — Обещавам ти, че ако леля ти наистина е жива, ще я открием.

Фийби подсмръкна няколко пъти и погледна учителката.

— Не разбирам, госпожице Глейд.

— Все още никой от нас не разбира — обади се Амброуз. — Но ще разкрием всичко. От писмото на леля ти се подразбира, че са ѝ казали, че си се удавила при инцидент с лодка. Имаш ли някаква представа откъде и как се е появила тази история?

Момичето поклати глава.

— Татко ме вземаше да караме лодка по реката. Научи ме да плувам. Но не съм се качвала на лодка откакто той се разболя и почина.

Амброуз погледна момичетата:

— Знам, че това ще е болезнено за всички ви. Но искам всяка една от вас да си припомни момента, когато сте били оставени в „Уинслоу“. Искам да ми кажете имената и адресите на роднините, които са ви предали на Едит Прат.

Молбата изглежда обърка момичетата.

— Чичо не ме заведе в пансиона — каза Фийби.

Конкордия се намръщи.

— Искаш да кажеш, че те е изпратил сама с влака?

— Не — отговори тя. — Чичо Уилбърт ме заведе в един хан. Там ни чакаше един господин с частен файтон. Казаха ми да се кача във файтона и че мъжът ще ме придружи до новия ми дом. Пътувахме доста дълго.

Очите на Хана се напълниха със сълзи.

— С мен се случи същото. Леля ме предаде на един непознат, който ме отведе с частен файтон. Оттогава не съм я виждала.

— И ние по този начин напуснахме дома си — обади се Едуина.
— Нали, Теодора?

Теодора кимна и взе една кърпичка.

— Мили боже! — Конкордия коленичи пред момичетата и хвана ръцете им. — Никога не сте споменавали, че сте пристигнали в „Уинслоу“, придружени от непознат мъж. Сигурно сте били ужасени. Той... нарани ли ви по някакъв начин?

— Не — сви рамене Едуина. — Не беше груб или нелюбезен. Доколкото си спомням, по време на пътуването не каза почти нищо. Нали, Теодора?

— През по-голямата част от времето четеше вестници — съгласи се тя.

— Господинът, който ме придружи до „Уинслоу“, не ми обръщаше внимание през по-голямата част от пътуването — обади се Хана. — Не се страхувах от него, а само от това къде отиваме.

Фийби кимна в знак на съгласие.

— Нищо лошо не ми направи, госпожице Глейд, наистина.

Конкордия леко им се усмихна.

— Камък ми падна от сърцето, сега вече съм спокойна.

Амброуз ги погледна.

— Господинът, който ви съпроводи до училището, представи ли ви се?

И четирите момичета решително поклатиха глави.

— Можете ли да ми го опишете? — попита ги той.

Едуина погледна Теодора.

— Приличаше ми на господин Филипс.

Теодора бързо кимна.

— Да, така е.

Амброуз взе една химикалка и бръкна за лист хартия.

— Кой е господин Филипс?

— Довереният човек на татко — обясни Едуина. — Той се пенсионира малко преди татко да почине.

— И господинът, който ме заведе в училището, се държеше като доверен човек — рече Хана.

Тя се сви, отпусна брадичката, погледна косо и се престори, че чете нещо в ръката си.

— Да, точно така седеше във фойтона през цялото време — обясни Фийби.

Амброуз срещна въпросителния поглед на Конкордия и поклати глава.

— Не е Ларкин — тихо каза той. — Може да е съдружникът му.

Конкордия се обърна отново към Теодора:

— Страхотна художничка си, скъпа. Можеш ли да нарисуваш онзи човек?

Всички погледнаха първо нея, а после Теодора. Амброуз осъзна, че е много напрегнат.

— Мога да опитам — тихо отвърна Теодора. — Но оттогава минаха няколко месеца. Няма да мога много точно да си спомня чертите на лицето му.

— Всички го видяхме — напомни ѝ Фийби. — Може би, ако започнеш да го рисуващ, бихме могли и ние да добавим някои детайли и да излезе полезен портрет.

— Чудесна идея, Фийби. — Амброуз се надигна. — Ела и седни тук, на бюрото ми, Теодора. Ще донеса още хартия.

— Ще ми е от полза, ако Хана пак покаже начина, по който седеше той на седалката във фойтона — каза Теодора, сядайки на стола на Амброуз.

Момичето веднага повдигна рамене. Амброуз бе впечатлен от преобразяването ѝ. От прекрасна млада дама тя за миг се превърна в прегърбен господин на средна възраст с лошо зрение.

— Беше започнал да оплешивява — каза Теодора, вземайки един молив. — Спомням си това много ясно.

— А малкото коса, която имаше, беше прошарена — добави Едуина. Тя смръщи нос. — Костюмът и обувките му изглеждаха доста евтини.

Момичетата се скупчиха около Теодора.

— Мустаци и бакенбарди — добави Фийби. — А и не забравяй очилата.

* * *

Един час по-късно Амброуз и Конкордия отново бяха сами в библиотеката. Стояха един до друг пред бюрото и гледаха портрета, който Теодора бе нарисувала.

— Наистина прилича на не особено проспериращ доверен човек, нали? — попита Амброуз, разглеждайки внимателно рисунката. — Момичетата бяха прави.

— Казах ти, че са много наблюдателни. — Тя също внимателно разглеждаше рисунката. — Смяташ ли, че това е загадъчният съдружник на Ларкин?

— Не. Според мен е много по-вероятно, той да е точно това, което момичетата смятат, че е, доверен човек.

— Защо мислиш така?

Той се облегна на ръба на бюрото.

— От самото начало тази работа изглеждаше доста объркана. Замесени са прекалено много хора. Наети са учители. Платено е на роднините, за да предадат нежеланите млади момичета. Осигурени са файтони, за да се избегне пътуването с влак. Списъкът с подробности трябва да е бил много дълъг.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Хора като Ларкин и неговия съдружник не биха си направили труда за всички тези комбинации. Щяха да наемат хора, които да се занимават с подробностите.

Амброуз разпери ръце.

— Кой би могъл да се справи по-добре с тази задача от един истински доверен човек?

— Мислиш си за Х. Кътбърт от дневника на Прат, нали? Онзи, на когото е изпратила сметка за четири чифта ръкавици и четири бонета.

Амброуз отново се загледа в портрета.

— Мисля днес следобед да отида до Дорчестър стрийт.

— Отлична идея. Ще дойда с теб.

— Конкордия...

— Който и да е този Кътбърт, изглежда, че е замесен в отвличането на моите момичета. Идвам с теб, Амброуз.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Благодаря, че ни приехте без предварително уговорена среща, господин Кътбърт.

Амброуз задържа стола на Конкордия, после и той седна. Оправи ръба на панталона си, сложи бастуна между коленете си и се подпря на дръжката.

Конкордия промърмори нещо студено и любезно. Хърбърт Кътбърт изглежда не долови отвращението в гласа ѝ, но Амброуз го усети. За щастие черният воал прикриваше лицето ѝ.

— Няма за какво, сър — отвърна домакинът. Нетърпение, граничещо с яд и безпокойство, блесна в светлите му очи. — По една случайност днес следобед съм свободен.

Амброуз подозираше, че ролите, които той и Конкордия бяха решили да играят днес на очевидно богата двойка от висшата класа, беше истинската причина Кътбърт да намери малко свободно време в натоварения си график.

Теодора бе доловила много точно характера на този мъж, помисли си той. Наистина бе не особено заможен доверен човек. Съдейки по избелелите завеси и овехтелите мебели в кабинета му, явно не можеше да си позволи да отпрати един потенциален нов клиент.

— Много мило от ваша страна — промърмори Амброуз.

Дегизировката му, която включваше перука, мустаци и бакенбарди, беше поръсена обилно със сребристо и сиво. Това не бе любимият му костюм, защото му ставаше топло с него. Но беше много ефектна дегизировка. Впечатлението на напреднала възраст бе подчертано от консервативното късо сако и дебелия шал около врата му.

Момичетата го бяха огледали с огромен интерес, преди с Конкордия да излязат от къщи. Те бяха възхитени от промяната.

— Изглеждате още по-възрастен, отколкото всъщност сте — заяви Фийби. — По-скоро приличате на нечий дядо.

— Но и в доста добра форма за човек в такава напреднала възраст — подозрително сериозно го бе уверила Конкордия.

Кътбърт го огледа внимателно.

— Как бих могъл да ви помогна, господин Далримпъл?

— Ще мина направо на въпроса. С госпожа Далримпъл търсим млада дама. Тя е далечна роднина, която загуби родителите си преди няколко месеца и бе изпратена в сиропиталище. Искаме да ви наемем, за да я откриете.

Кътбърт застина. Нещо като паника блесна в очите му.

— Моля, сър? Аз съм доверен човек. Занимавам се с финансови въпроси. Завещания, инвестиции, такива неща. Не издирвам изгубени роднини.

— Дори когато става дума за цяло състояние? — попита Конкордия студено.

Кътбърт имаше известни затруднения с дишането. Бузите му добиха нездравословен цвят. Играеше си нервно с възела на вратовръзката, очевидно опитвайки се да го разхлаби.

— Състояние ли казахте, госпожо Далримпъл? — Объркването и страхът бързо се превърнаха в заинтересованост.

— Точно така.

„Предизвиква го“ — помисли си Амброуз. Както се опасяваше, враждебното ѝ отношение към Кътбърт заплашваше да провали плана му. Беше време да поеме нещата в свои ръце.

— Няма да ви отегчавам с тъжните подробности — любезно каза той. — Достатъчно е да ви кажем, че възрастна роднина от страна на съпругата ми почина наскоро. Бе прикована на легло. Предполагаше се, че парите ѝ ще наследи съпругата ми. Едва след като лелята почина, стана ясно, че е променила завещанието си и е оставила всичко на момичето, за което споменах.

Кътбърт се прокашля.

— Разбирам колко сте разстроени и ядосани, но наистина не виждам как бих могъл да ви помогна.

— Бихте могли да я намерите вместо нас, така ще ни помогнете — каза Амброуз. Позволи си да проличи известно нетърпение в думите му. — В проклетото завещание се казва, че ако младата дама не вземе парите, ще ги вземе една по-далечна братовчедка. Не можем да

позволим това да се случи. Съпругата ми трябваше да получи наследството.

Кътбърт се опита да се престори на състрадателен човек.

— Много лоша работа. Но намирането на момичето няма да е лесна задача. В Лондон има страшно много сиропиталища и благотворителни домове. — Той замълча и свъси вежди. — На колко години е тази млада дама?

— Според моите изчисления наскоро трябва да е навършила петнайсет — отговори Конкордия.

Той въздъхна.

— Това усложнява нещата. На петнайсетгодишна възраст повечето сирачета са излезли от сиропиталищата и сами си изкарват хляба. Не можем да си позволим да се мотаят мързеливи, безпомощни млади хора, които си губят времето и се възползват от добрината на своите благодетели.

— Ако това наистина е така, със сигурност има документи къде работи в момента младата дама — рече Амброуз.

— Може и така да е — съгласи се Кътбърт. — И все пак...

Амброуз леко почука с бастуна си по пода.

Кътбърт трепна.

— Нека да го кажа ясно — рече Амброуз. — Много е важно за нас да открием това момиче.

— Разбирам ви. Въпреки това...

— Момичето е изключително ценно за нас — многозначително продължи Амброуз. — Готов съм да дам награда на човека, който ми помогне да го намеря, и то голяма награда. Ясно ли се изразих?

Кътбърт изсумтя:

— Колко голяма?

— Например хиляда паунда.

Кътбърт остана с отворена уста. Отвори я и я затвори два пъти, преди да възвърне способността си да говори.

— Това е много щедра награда наистина. — Той се прокашля. — Предполагам, че бих могъл да поразпитам тук-там. А как се казва младата дама?

— Хана Радбърн.

Кътбърт застина на място. Сякаш се задушаваше от вратовръзката си.

— Радбърн ли? — дрезгаво прошепна. — Сигурен ли сте?

— Напълно — потвърди Конкордия.

Амброуз бръкна в палтото си и извади лист хартия.

— Съпругата ми направи описанието на Хана. Място и дата на раждане, името на родителите ѝ и така нататък. Моля ви, бъдете много внимателен при разследването. Не бихме искали да сбъркаме момичето, нали?

Кътбърт приличаше на дивеч, подгонен от ловци.

— Сър, аз, ъ-ъ...

— Ако се окаже, че наистина е напуснала сиропиталището, както предположихте — продължи Амброуз, — ще ви бъдем много признателни, ако ни дадете някаква идея къде може да се намира сега.

— Сирачетата невинаги се оказват наети на най-подходящите длъжности, когато започнат работа — тихо обясни Кътбърт. — Съжалявам да го кажа, но няколко момичета просто изчезнаха.

— Сигурно искате да кажете, че са се озовали или на улицата, или в някой бордей — сопна му се Конкордия. — И според вас кой е виновен за това положение? След като на жените не им се дава възможност да си търсят честна и почтена работа, каквато е предоставена на мъжете...

Амброуз стана, сложи ръка върху рамото ѝ и леко, но доста решително го стисна.

Конкордия замълча, но едва се сдържаше.

Амброуз погледна Кътбърт, който гледаше с удивление Конкордия.

— Трябва да извините съпругата ми, сър — рече Амброуз. — Не е на себе си откакто разбрахме, че цялото ѝ наследство е оставено на Хана Радбърн.

— Да, разбира се. — Другият се посъвзе. — Много неприятна работа, която би разстроила нервите на една дама.

— Така е — каза Амброуз. — Да се върнем на въпроса, който обсъждаме. Факт е, че трябва да намерим Хана, каквото и да ѝ се е случило. Момичето струва колкото собственото си тегло в злато в буквалния смисъл на думата. Както вече казах, ще платя хиляда лири, ако го откриете.

Кътбърт въздъхна.

— Може и да не успея да я намеря. Но ще се опитам да разбера къде живее в момента. Това ще ви бъде ли от полза?

— Да, но ще ви платя петстотин паунда, без да задавам повече въпроси, ако можете да ми кажете дори името на някого, който знае нещо за Хана — тихо каза Амброуз.

Кътбърт бе направо смаян.

— Петстотин лири само за едно име?

— Отчаяно искаме да я намерим. Каквато и да е следа ще ни бъде от полза.

— Ако наистина се намира в някой бордей или е изпаднала в трудно положение, не очаквам от вас да я избавите. Аз ще се погрижа за това — рече Кътбърт. — Сър, това е много необичайна задача.

Амброуз стисна дръжката на бастуна и присви очи.

— Кажете ми едно име и ще получите най-малко петстотин лири. Ясно ли се изразих?

— Напълно — рече дрезгаво Кътбърт.

— Чудесно, тогава няма да ви отнемаме повече време. — Амброуз извади визитна картичка от джоба на палтото си. — Ако попаднете и на най-незначителната информация за Хана, уведомете ме незабавно в клуба ми. Управата знае как да се свърже с мен. Ще дойда веднага, щом получа съобщението ви.

Той остави картичката на бюрото. Конкордия стана от стола.

Амброуз усети гнева и напрежението ѝ, докато вървяха към вратата. Никой от тях не се обърна към Кътбърт.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Навън мъглата бързо се сгъстяваше. От нея се появи файтон. Амброуз го спря и отвори вратата на Конкордия.

Тя се качи, седна и приглади полите на роклята си. Все още трепереше от яд. Единственото ѝ желание бе да се върне в кабинета на Кътбърт и да му каже, че възнамерява да информира полицията за онова, което е сторил. Но това удоволствие трябваше да почака.

— Онзи отвратителен Кътбърт май знае за Хана — рече тя.

— Да. — Амброуз се наведе напред и облегна лакти на бедрата си, пръстите му бяха отпуснати между коленете. Загледа се в оживената улица. Очевидно беше притеснен. — И преди съм се сблъсквал с подобни типове. В крайна сметка алчността му ще надделее над тревогата и притеснението.

— Съгласна съм. И какво ще направи според теб? Няма да може да се престори, че е открил Хана. Тя се води изчезнала.

— Ако съм прав, той знае страшно много. Ще се опита да ми продаде някаква информация.

Тя много деликатно се прокашля.

— Каза на Кътбърт, че може да ти изпрати информация в клуба ти.

— Да.

— Не знаех, че членуваш в клуб.

— Клубовете са отлично място за клюки и слухове — отвърна той разсеяно. — В моя бизнес разчитам и на двете.

— Разбирам. — Опита се да запази спокойствие. — Ако членуваш в някой клуб, предполагам, че и другите членове те познават?

Той продължи да наблюдава улицата, но устните му леко потрепнаха.

— Те познават един ексцентричен джентълмен на име Далримпъл.

— Изумително. — Тя приглади ръкавиците си. — Признавам, че не съм напълно наясно с тези неща, но съм чувала, че един джентълмен може да стане член на даден клуб по изричната препоръка на член с добро име и положение, който познава кандидата доста добре.

— С джентълмена, който ме препоръча, сме много добри познати.

Тя се смръщи.

— Господин Стоунър?

— Името на Стоунър отваря много врати в този град.

Тя въздъхна.

— Наслаждаваш се на тази игра, нали?

Той изглеждаше приятно изненадан от въпроса.

— За каква игра говориш?

— Знаеш много добре какво искам да кажа. Да ти задавам личен въпрос е като да се опитвам да изследвам луната. Човек я вижда съвсем ясно, но не може да я пипне.

Той за момент замълча.

— Не съм свикнал да говоря за себе си — най-сетне каза.

— Аз също.

Той се облегна назад и отпусна ръце на облегалките.

— Знам.

— Изглежда, че заради работата си сме стигнали прекалено далеч и сме построили нещо като завеса около личния си живот.

Той се замисли върху това за момент, а после попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което искам да кажа... — тихо рече тя, — е, че когато човек е живял дълго време с някаква тайна, може да се окаже трудно да се промени.

През очите му мина сянка. За миг тя си помисли, че е отишла твърде далеч.

За нейна изненада той се наведе напред и прокара върха на пръста си по брадичката ѝ.

— Понякога е по-добре да не се променяш — рече.

— Аз го направих, когато ти разказах за миналото си в общността „Бистри извори“.

— Бъди спокойна, ще запазя тайната ти.

— Не се съмнявам в това. Но доверието между нас не е взаимно, Амброуз. Аз ти се доверих. Не можеш ли и ти да ми се довериш?

Той отново се облегна назад и я прегърна. Тя почти чуваше потракването на невидими ключалки.

— Не става въпрос за доверие — каза той.

— Тайните ти толкова ли са страшни?

Веждите му се вдигнаха предупредително.

— Не съм някоя от твоите ученички, която трябва да бъде утешена с мили думи, Конкордия. Живея с моята тайна от доста дълго време.

Тя настръхна от резкия му тон. Нямахше да ѝ се довери.

— Много добре. — Тя скръсти ръце. — Имаш право на уединение. Няма да те притискам.

Той отново се загледа през прозореца. Настана продължителна тишина. Когато не можеше да я понася повече, тя я наруши:

— Чудя се какво ли би казала госпожа Хокстън, ако знаеше какво става в благотворителното девическо училище „Уинслоу“.

— Нищо, предполагам.

— Защо си толкова сигурен? — Конкордия направи гримаса.

— Съдейки по това, колко малко ми разказаха момичетата за нея, госпожа Хокстън е типична представителка на жените с нейното положение, които се занимават с благотворителност; правят го само защото вярват, че малко благотворителност повдига положението им в обществото. Жените като госпожа Хокстън не проявяват истински интерес към училищата и сиропиталищата, които финансират.

— Момичетата виждали ли са въпросната госпожа Хокстън?

— Само веднъж. Появила се на Коледа и останала съвсем за малко, колкото да подари ръкавици на всяко момиче. Фийби, Хана, Едуина и Теодора казаха, че всички ученички били събрани в трапезарията за случая. Госпожица Прат държала кратка реч за това какви късметлийки са, че имат толкова мила и щедра благодетелка, момичетата изпели няколко коледни песни, а след това госпожа Хокстън си тръгна. — Той поклати глава с отвращение. — Това трябва да е било паметна Коледа за ученичките.

— Спокойно може да се каже, че госпожа Хокстън не се интересува и от ежедневието в благотворителното училище.

— Вярвам ти — каза Амброуз. — Въпреки това...

— Да?

— Може да е интересно да зададем на госпожа Хокстън няколко въпроса за благотворителната ѝ дейност.

Конкордия го погледна учудено.

— Ще разпитваш госпожа Хокстън ли?

— Да. Но това ще трябва да почака до утре. Днес вече е прекалено късно.

— Познаваш ли я?

— Никога не съм се срещал с тази жена — призна той.

Тя разпери ръце.

— Тя очевидно е много богата и се движи във висшето общество. Как, за бога, ще я убедиш да те приеме в дома си?

— Възнамерявам да се обадя на няколко влиятелни хора.

— Моля, не те разбрах?

Той се усмихна.

— Висшето общество се състои от няколко влиятелни кръга. Госпожа Хокстън ще се съгласи да се срещне с всеки, който се движи в по-висш кръг от нейния.

— Разбирам. И случайно познаваш някой от тези високопоставени „богове“?

— В обществото винаги има някой с по-високо положение от теб — сви рамене Амброуз. — Освен ако, разбира се, не си кралят или кралицата. Нещо ми подсказва, че госпожа Хокстън е далеч от този конкретен кръг на обществото.

* * *

Хърбърт Кътбърт седеше сам в кабинета си и си мислеше за неочаквания късмет, който го бе споходил. Имаше два начина да разиграе картите, които току-що му бяха раздадени, реши той — два начина да спечели.

Трябваше да е много предпазлив, разбира се. Ларкин и Тримли бяха изключително опасни. Въпреки това щяха да се зарадват на информацията, която можеше да им предостави. С малко късмет тяхната благодарност щеше да се изрази в голяма сума пари. А що се отнася до втория вариант, той нямаше да му създаде големи проблеми.

Просто щеше да продаде някакво фалшиво име на Далримпъл, щеше да прибере петстотинте лири и да отиде в любимата си игрална зала.
Най-после бе извадил малко късмет.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Който и да е той, успял е да се добере до Кътбърт. — Тримли крачеше в сауната. — Разбираш ли какво означава това?

Ларкин се бе излегнал на пейката, в едната си ръка държеше чаша студена вода и се наслаждаваше на удоволствието, което минаваше през тялото му. Тримли, мислеше си той, най-последно започваше да показва признаци на напрежение. Човекът всъщност се потеше. Елегантната му римска тога също се хлъзгаше.

Време беше.

Знаеше, че Тримли в същността си бе добър човек. Не притежаваше твърдостта и коравосърдечията, които човек придобива, когато е израснал на улицата.

— Това означава — каза Ларкин, протягайки лениво крака, сякаш се е скрил на сигурно място в някой удобен клуб, — че можем да поставим капан. Трябва да призная, че съм любопитен да разбера кой е този Далримпъл.

— Очевидно е кой е. Той е човекът, който отведе момичетата от замъка.

— Не е задължително — каза Ларкин. — Може да работи за човек, който вероятно иска да заеме моето място.

Той вече не вършеше мръсната работа, помисли си Тримли. Може би онзи, който стоеше зад отвличането на младите момичета, също се държеше на разстояние от мръсните далавери.

Тримли едва удържаше хавлията да не се плъзне.

— И в двата случая ще го пипнем, когато отиде да се види с Кътбърт.

— Това би било много глупаво. — Ларкин отпи от водата. — А аз не съм глупав, Тримли.

— За какво, по дяволите, говориш? Трябва да спрем Далримпъл, преди да се доближи твърде много. Нещата излизат извън контрол. Не го ли виждаш?

— Нещата са все още в наши ръце — търпеливо рече Ларкин. — Ако този Далримпъл наистина е замесен в тази работа, може да ни заведе при момичетата и учителката. Искам да бъде проследен, след като отиде в кабинета на Кътбърт. Щом открием младите дами и Конкордия Глейд, ще се погрижим за него.

— Да, звучи логично и разумно. А Кътбърт? Той очаква да му бъде платено, за да ни информира, щом Далримпъл го посети.

— Ще си получи парите.

Тримли спря.

— Дяволите да го вземат, нима не разбираш? Ако този Далримпъл е успял да стигне до Кътбърт, и полицията може да направи същото.

— Няма причина да смятаме, че полицията има интерес в този случай. Но както и да е, обещавам ти, че Кътбърт няма да проговори.

— Не бих разчитал на това, ако бях на твое място.

Ларкин леко се усмихна. Тримли определено започваше да се паникьосва.

— Успокой се, Тримли. Кътбърт няма да ни създава повече проблеми.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На Дорчестър стрийт царяха мъгла и мрак. Редица газови лампи стояха на пост в нощта, но кълбата светлина не успяваха да разкъсат гъстата мъгла.

Амброуз стоеше в един вход на ъгъла и внимателно наблюдаваше сградата.

Бе получил съобщението на Кътбърт преди по-малко от час. Правеше впечатление настойчивостта в загадъчната набързо написана бележка.

„Имам интересни новини. Елате в кабинета ми. Единайсет часа тази вечер. Елате сам. Бъдете така любезен да донесете банков чек за сумата, за която се споразумяхме.“

Магазините на приземните етажи бяха затворени, а кепенците им — спуснати. Повечето прозорци на стаите над приземния етаж също бяха тъмни, но Амброуз забеляза бледа светлина между завесите на прозореца на кабинета на Кътбърт.

Улицата бе пуста, с изключение на един файтон. Кочияшът се бе загърнал в дебело палто, бе дръпнал шапката си над очите и се бе отпуснал на капрата. Изглежда, дремеше. Кокалестият му кон стоеше и чакаше търпеливо, навел глава, без съмнение сънуваше прясно сено и топла конюшня.

Амброуз продължи да наблюдава още известно време. Не помръдваше нищо и никой. Лъчът светлина продължаваше да се процежда през завесите.

Едно нещо бе абсолютно сигурно. Нямахте да научи нищо, ако се криеше в мрака.

Тръгна към кабинета на Кътбърт, токовете му тропаха по паважа. Господин Далримпъл не бе плах и незабележим човек. Бе уважаван,

заможен джентълмен, който членуваше в изискан клуб и бе редовен клиент на скъп шивач. Тази вечер бе дошъл тук по работа и бързаше да я свърши.

Вратата на сградата не бе заключена. Амброуз влезе в тъмния коридор и изчака минута-две, за да усети атмосферата. Щом разбра, че вътре няма никого, се качи по стълбите на горния етаж и погледна коридора.

Единствената светлина идваше изпод вратата на кабинета на Кътбърт.

Тръгна по коридора, сега вече се движеше тихо. Огледа вратите на кабинетите от двете страни на този на Кътбърт. И двата бяха заключени.

Доволен, че освен Кътбърт на целия етаж няма никого, Амброуз отиде до кабинета и хвана топката на вратата. Тя лесно се завъртя в ръката му.

Не си направи труда да почука. Бутна вратата и я отвори много бързо, без да предупреждава за присъствието си. Опитът му да стресне мъжа вътре се провали. Кътбърт не беше на бюрото си. В кабинета нямаше никого.

Огледа внимателно лампата на бюрото. Защо бе оставена запалена? Дали Кътбърт не бе излязъл за малко и съвсем скоро да се върне, за да се срещне с господин Далримпъл?

Или пък довереният човек се бе уплашил и бе избягал толкова бързо, че не бе имал време да изгаси лампата?

Амброуз затвори вратата и завъртя ключа в ключалката. Не искаше да бъде изненадан, докато претърсва помещението.

При разследването на този случай му се бе наложило да се рови из папки и документи, помисли си той. За разлика от едно време, когато търсеше интригуващи малки предмети, които искряха и блестяха на светлината.

Но тръпката бе все същата. Жалко, че не можеше да намери начин да продаде на някого огромния си опит. Печалбата щеше да е невероятна.

Набързо претърси шкафа с папки и документи. Нищо сред старите документи не привлече вниманието му. Съдейки по имената и адресите върху документите, повечето клиенти на Кътбърт бяха самотни жени със скромни средства. Имаше и няколко вдовици,

икономки, гувернантки и други, които оцеляваха с малките си пенсии и дребни инвестиции.

Затвори последното чекмедже и отиде до бюрото, но и там не очакваше да намери нещо интересно. Оказа се прав. Повечето чекмеджета и квадратни дупки бяха пълни с обичайните документи, визитни картички, писалки, моливи и резервни шишенца с мастило.

В средното чекмедже имаше подвързан с кожа журнал. Бързо го прелисти. Страниците бяха пълни с цифри и сметки.

Счетоводна книга, заключи той. Човек можеше да научи страшно много за някого, като прегледа финансите му.

Пъхна малкия журнал в джоба на палтото си, затвори чекмеджето и отиде до прозореца. Притиснат към стената, той погледна през пролуката на завесите.

Долу на улицата нищо не се бе променило. Мъглата все още забулваше газените улични лампи, файтонът с дремещия върху капрата кочияш си бе на същото място. Амброуз не забеляза никакво движение.

Отново прекоси кабинета, отключи вратата и излезе в тъмния коридор. Спря за момент, за да огледа наоколо.

Доволен, че няма хора, той заслиза по стълбите. Щом излезе на улицата, нарочно тръгна към файтона под наем. Стъпките му кънтяха силно в тишината.

— Кочияш, искам да поговоря с теб — извика той с акцента, който използваше, когато играеше ролята на Далримпъл.

Кочияшът се стресна и бързо вдигна глава, за да види как Амброуз се приближава. Лицето му бе скрито от високата му яка, дебелия шал и широкополата шапка.

— Съжалявам, сър. Тази вечер не работя. Чакам клиент.

— Така ли? — Амброуз продължи да върви.

— Да, сър. Ако ви трябва файтон, ще намерите на следващата улица.

— Не ми трябва файтон — отговори Амброуз. — Просто искам да ти задам няколко въпроса.

Намираще се на по-малко от десет крачки от файтона. Лампите вътре не светеха. Пердетата на прозорците бяха спуснати. Зърна мокро петно на паважа точно под стъпалото на затворената врата. Или конят, или кочияшът се беше облекчил по време на дългото чакане. Течността

не бе достатъчна за един кон, обаче не усети познатата изключително силна миризма.

— Бъди сигурен, че ще ти се отплатя за времето, което ще ти отнема. — Амброуз бръкна в джоба си и извади няколко монети.

Кочияшът се размърда неспокойно.

— Какво искате да знаете?

— Търся доверения човек, който има кабинет в сградата, от която току-що излязох. Тази вечер имахме уговорка да се срещнем, но него го няма. Да си видял случайно някой да влиза или да излиза оттам?

Сега бе само на няколко крачки от файтона. Имаше нещо много притеснително около мокрото място на паважа. Защо един кочияш би се облекчил точно под вратата на собствения си файтон, когато имаше малка уличка само на няколко крачки?

— Никого не съм виждал — промърмори кочияшът.

Тръпки побиха Амброуз. Изострените му сетива се намираха в онова напрегнато, неестествено състояние, при което дори най-малкото движение, звук или помръдване в мрака го стряскаше.

— Ами клиентът ти? — попита той. — Трябва да си го видял.

— Има любовница на тази улица. Тя живее в стая над един от магазините. Той се качи при нея преди около час. Каза да го чакам. Това е всичко, което знам.

— Разбирам. — Внимателно огледа тъмната локва на паважа.

Сега бе застанал до файтона. Хвана дръжката на вратата и рязко я отвори.

Една ръка, която очевидно бе опряна във вратата, падна и неестествено увисна. Амброуз забеляза очертанията и на останалата част от тялото, свито на пода на файтона.

Имаше светлина, колкото да се види проблясъкът на кръвта, която бе изтекла от смъртоносната рана в гърдите на Кътбърт.

— Изглежда, клиентът ти е приключил работата си по-рано, отколкото е предполагал — каза Амброуз.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Ти си истински глупак. — Кочияшът се поизправи и бръкна в дебелия си шинел. — Трябваше да си гледаш своята работа.

Амброуз вече бе сложил крака си върху стъпалото под капрата на кочияша. Той сграбчи дръжката, повдигна се до половината на файтона и заби острието на бастуна си в корема на кочияша.

Мъжът изсумтя и се сви на две от болка. Ножът, който току-що бе извадил, падна от ръката му и изтрака върху тротоара.

Откъм малката уличка се чуха стъпки. Амброуз погледна през рамо и видя втори мъж, който вървеше право към него. Светлината от близката газена лампа проблесна върху дулото на револвер.

Бързо скочи на паважа и се скри зад файтона.

Оръжието гръмна. Куршумът се заби в дървените панели на файтона.

Стреснат и изтръгнат от сънливото си състояние, конят изпръхтя, разтърси глава и силно се изпъна напред. Мъжът на капрата, който все още трудно си поемаше дъх, едва запази равновесие и хвана здраво юздите.

— Проклет, глупав кон.

Амброуз се изправи и се качи от задната страна на файтона. Сви се там. От опит знаеше, че хората рядко поглеждат нагоре, правят го едва когато са огледали навсякъде.

— Къде си, проклето копеле? — Вторият мъж се оглеждаше нервно наляво-надясно. Надникна и под файтона. — Ако излезеш доброволно с вдигнати ръце, няма да те убия, ще те оставя да живееш.

Файтонът се раздруса силно от поредното дърпане на коня.

— Обуздай проклетия кон — изкрещя мъжът с пистолета, очевидно изнервен и ядосан от това, че нещата бяха излезли от контрол.

Амброуз се надигна и бавно слезе от другата страна на файтона, стовари се с цялата си тежест върху мъжа, който стоеше долу.

— Разкарай се от пътя, Джейк — изкрещя кочияшът.

Амброуз се изправи с бързо, въртеливо движение и сграбчи пистолета. Забеляза, че кочияшът бърка в тежкия си кожен ботуш.

„Има още един нож. Трябваше да се сетя.“

Скочи и се скри зад файтона.

Ножът профуча само на няколко сантиметра от него и се заби във файтона.

Вторият мъж се изправи и се затича към предницата на превозното средство.

— Копелето ми взе пистолета — извика той на кочияша. Бързо се качи и седна до приятеля си. — Да се махаме от това проклето място.

Кочияшът отпусна юздите. Конят хукна напред. Амброуз стоеше на забулената в мъгла улица, все още усещаше тръпките от енергията, която преминаваше през него. Слушаше шума от отдалечаващия се файтон.

* * *

Реши да използва обичайната си тактика за намиране на файтон под наем късно през нощта. Отиде до най-близката таверна и се качи на случаен файтон.

Двайсет минути по-късно заповяда на кочияша да спре на малък площад, покрай който имаше красиви къщи. В нито една от тях не светеше.

Запъти се към уличката, която минаваше край редица къщи, отвори една от портите и прекоси добре поддържаната градина.

Почука лекичко с бастуна си по задната врата. След няколко минути вратата се отвори. Мъжът с пясъчноруса коса, който отговори на почукването, беше приблизително на неговата възраст, само дето беше малко по-висок.

Амброуз знаеше от опит, че жените смятат Феликс Денвър за по-красивия и по-привлекателния от двамата.

— Дано да е нещо важно, Уелс. Имам гости.

Амброуз леко се усмихна. Беше голямо нещастие за дамите в Лондон, че инспектор Феликс Денвър от Скотланд Ярд се интересуваше от жените само като приятелки, като добра компания, но

не и в интимен план. Който и да бе горе в неговото легло тази вечер, този индивид бе от мъжки пол.

— Съжалявам, че прекъсвам почивката ти, Феликс.

Феликс вдигна свещта, която държеше в ръка, за да види по-добре лицето на приятеля си.

Той направи гримаса.

— Щях да си помисля дали да слагам бакенбарди и мустаци, ако бях на твоё място. Не правят лицето по-красиво.

— Не, но го променят, а това е най-важното за мен. Дойдох, за да ти кажа, че ситуацията се усложни.

— Винаги така става, когато ти си замесен, Уелс.

Разказа на Феликс какво се случи на улицата пред офиса на Кътбърт.

— И всичкото това насилие, само за да се превърнат четири почтени млади момичета в първокласни куртизанки, не ми звучи логично — заключи той. — Ларкин е бизнесмен по душа. Той предпочита да не поема излишни рискове. Тук става нещо друго. Усещам го.

— Предполагам, че четирите момичета и тяхната учителка, които спасихме, може да са част от много по-голяма мрежа за търговия с млади жени, от тази, която въртят Ларкин и новият му съдружник — каза инспекторът. — Ако бизнесът е достатъчно доходен, това би обяснило защо тези хора са готови да убиват, за да го защитят.

— Научи ли нещо ново?

— Отговорите на телеграмите, които изпратих, потвърждават онова, което ти вече подозираше. И четирите момичета се предполага, че са загинали при нещастен случай. Роднините на нито едно от тях не скърбят особено много.

— Лелята на Фийби Лейланд може би е единственото изключение. Опитала се е да направи някакви проучвания в различни домове за сираци, за да разбере повече за изчезването на племенницата си. Предлагам да изпратиш някого да поговори с нея.

— Знаеш ли адреса й?

— Да. — Амброуз му даде листчето с адреса и отстъпи назад. — Прибирам се. Нощта беше дълга. — Погледна тъмните прозорци на спалнята. — У дома ме чакат.

Феликс леко се усмихна.

— За теб това е нещо ново, нали?

— Да — отвърна той. — Ново е.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Конкордия хвана ревера на пеньоара си, обърна се и отново прекоси библиотеката. Вече не знаеше за кой път прави това през последния час. Безпокойството ѝ нарастваше с всяка следваща крачка.

Амброуз вече трябваше да се е прибрал. Беше се случило нещо ужасно. Чувстваше го. Не биваше да отива сам. Трябваше да ѝ позволи да го придружи.

Голямата къща бе тиха и спокойна. Момичетата се бяха качили в стаите си преди часове. Господин и госпожа Оутс и Нан се бяха оттеглили, след като провериха всички ключалки. Данте и Беатрис бяха останали при нея и сега дремеха пред тлеещия огън в камината.

Тя спря пред старото „Сандъче на любознанието“ и погледна часовника. Стрелките показваха, че са минали само пет минути, откакто за последен път бе погледнала колко е часът. Отново я побиха тръпки. В стаята бе топло, но от ужас потрепери.

Амброуз трябваше да я вземе със себе си, когато отиде да се срещне с Кътбърт. Щеше да му каже, че не бива да я оставя сама. Тя беше негова клиентка, негова работодателка и имаше права.

Данте вдигна глава и впери поглед в нея. Кучето усещаше, че е разтревожена.

— Господарят ви разкривал ли е пред вас тайните си? — попита тя кучетата.

Беатрис отвори очи.

И двете кучета станаха и отидоха при нея. Тя се наведе и ги погали по главите.

— Обзалагам се, че не ви пука за тайните на вашия господар — каза тя. — Когато приключим с тази работа, по всяка вероятност няма да го видя никога повече, тогава защо искам да науча онова, което се опитва да скрие от мен?

Данте се отпусна на пода. Беатрис показа почти всичките си зъби, докато се прозяваше. Животните не можеха да ѝ отговорят.

Само часовникът тиктакаше.

Тя отвори сандъчето и погледна декоративната кутия с тайните.

Дизайнът на екзотично изрисуваното и инкрустирано дърво беше характерен, досега не бе виждала подобна украса. Внимателно изработените триъгълници и диамантени форми явно имаха за цел да заблудят окоето.

— Ти си точно като това сандъче, Амброуз Уелс — прошепна тя. — За всяко отделение, което е открито, има още едно, което остава скрито.

Момичетата се бяха забавлявали, опитвайки се да открият всички тайни чекмеджета. Тя разгъна скицата, на която бяха отбелязали докъде са стигнали. Според диаграмата досега бяха открили само двацсет и три отделения. Всяко чекмедже бе отбелязано на схемата.

Тя внимателно разгледа рисунката. После огледа вътрешността на сандъчето. Оставаха още много неоткрити чекмеджета.

Прокара пръсти по повърхността на вградените панели, опитвайки се да усети невидими вдлъбнатини, които бележат някои от чекмеджетата. Натисна леко, за да провери дали има скрити пружинки и лостчета, които да отворят останалите.

Плахо отвори няколко от отделенията, които другите бяха открили. Повечето бяха празни. В някои имаше малки предмети, които очевидно бяха забравени.

Видя буркан с някакъв мехлем с римски надписи, а в друго — пръстен с рубин.

Щеше да е забавно да открие чекмедже, което момичетата все още не бяха успели да намерят. Търсенето щеше да запълни времето й, докато чакаше Амброуз да се върне.

Зае се с тази работа.

Двацсет минути по-късно не бе успяла да открие нито едно отделение.

— Много по-трудно е, отколкото човек би си помислил — информира тя кучетата.

Данте и Беатрис отново бяха легнали пред камината. Размърдаха уши, но не отвориха очи.

Тя заобиколи сандъчето, огледа го отвсякъде, заинтригувана от загадката му. После пак застана пред лицевата страна и огледа по-внимателно едно от чекмеджетата, които вече бяха открити.

Изведнъж ѝ хрумна нещо. Пъхна ръката си в едно от отделенията и опипа внимателно с върховете на пръстите си.

Нищо.

Опипа и някои от останалите чекмеджета. Когато стигна до онова, върху което имаше надпис „15“, пръстите ѝ напипаха лека подутина в дъното.

Натисна я и чу приглушено скърцане на панти и пружинки.

Изведнъж голяма част от чекмеджето се отвори и разкри вътрешно отделение.

— Много умно — промърмори тя на кучетата. — Няма да кажа на момичетата. Ще им е много по-забавно, ако сами разкрият тази тайна.

Опипа с върховете на пръстите си. Любопитството ѝ се засили от този малък успех.

Когато бутна една поредица от триъгълници, с леко плъзгане се отвори тясно отделение.

Вътре имаше стар, избелял вестник, сгънат на две, очевидно някой го бе сложил там доста отдавна и го бе забравил.

Тя го извади и го разгъна. Няколко колонки на първата страница съобщаваха за самоубийство и финансова измама.

Датата на вестника беше почти отпреди двайсет години.

Тя започна да чете статията.

Тялото на един джентълмен, за когото се смятало, че бил замесен в поредица от изключително хитри финансови измами, било намерено в дома му на Лексфорд Скуеър във вторник.

Явно измъчван от угризения на съвестта за това, че е разорил толкова много невинни инвеститори, господин Джордж Колтън опрял дулото на пистолета си в главата и отнел живота си през нощта. Икономката открила кървавата гледка, когато отишла на работа на следващата сутрин.

Разстроената жена не могла да каже нищо смислено, но се притеснявала за малкия син на господин Колтън, който бил изчезнал...

* * *

Данте и Беатрис скочиха на крака, хукнаха към вратата и изчезнаха по коридора.

Амброуз най-последно се бе прибрал. Тя се заслуша в стъпките в коридора, докато затваряше сандъчето. Когато затвори и външните отделения, осъзна, че все още държи вестника в ръцете си. Сложи го на близката маса и тръгна към вратата.

Амброуз застана на прага, кучетата го следваха по петите. Беше махнал изкуствените бакенбарди и брада. Тя усети опасната енергия, която се излъчваше от него. Бе права, явно се беше случило нещо ужасно.

— Предположих, че вече ще си легнала — каза той.

— Добре ли си? — Тя притеснено пристъпи напред, искаше ѝ се да отиде при него, да го докосне и да се увери, че не е ранен. — Много се притесних. Ранен ли си?

— Толкова ли зле изглеждам? — Той влезе в стаята и съблече самото си.

— За бога, Амброуз, кажи ми какво стана.

— Кътбърт е мъртъв. — Метна палтото си на дивана. — Така и не успях да говоря с него.

— Мили боже! — Тя седна на страничната облегалка на едно кожено кресло. — Знаех си, че се е случило нещо ужасно.

— На местопрестъплението имаше двама мъже. — Той отиде до масата и взе стъклената гарафа с бренди. — Останах с впечатлението, че чакаха мен, може би се надяваха да ме проследят, след като си тръгна от офиса на Кътбърт.

Тя го наблюдаваше как изпива голямо количество бренди на един дъх. Отново я обзе някаква тревога.

— Наранен си. — Скочи и бързо отиде при него. — Да извикам ли лекар?

— Нищо ми няма. Добре съм. Последното, от което се нуждая, е лекар. — Той изпи още една голяма глътка бренди.

— Дрехите ти са мръсни и кални. Онези двама мъже нападнаха ли те?

Той се позамисли малко, а после наклони глава.

— Да, нападнаха ме. Но и аз не им останах дължен, бъди сигурна. За съжаление не бях достатъчно бърз.

— Амброуз.

— Избягаха ми. — Той се намръщи. — Отнесоха тялото на Кътбърт. Предполагам, че вече са го изхвърлили в реката.

— Това е ужасно. Какво ще правим?

— Ами, като за начало, предлагам и двамата да си лягаме.

— Да не си се побъркал? — Тя разпери ръце. — Не можеш просто да се прибереш, да обявиш, че си намерил още един труп, и да ми кажеш да се кача горе и да си легна.

— Мисля, че ще е най-добре да обсъдим това утре сутринта.

— Ще го обсъдим сега.

В погледа му се появи нещо мрачно и опасно.

— Това е моят дом. Заповедите тук издавам аз.

— Нима? — Тя вдигна брадичка. — Мислех, че тази къща е на господин Стоунър.

Той сви рамене.

— В отсъствието на Стоунър командвам аз.

— Колко удобно за теб.

— Не и в момента. — Погледна към масата, където бе оставила вестника. — Какво е това?

Тя проследи погледа му.

— Стар вестник. Намерих го в едно от чекмеджетата на „Сандъчето на любознанието“.

— Дяволите да го вземат. — Той бързо прекоси помещението, взе вестника и погледна заглавната страница. — Бях го забравил.

Тръгна към камината. На строгото му лице бяха изписани гняв и мъка.

— Амброуз, почакай. — Тя се спусна към него и го сграбчи за ръката. — Защо искаш да го изгориш? Какво толкова важно има в този вестник?

— Няма нищо важно. Вече не. — Пресегна се и откопчи пръстите ѝ от ръкава си. — Това е една стара история, госпожице Глейд.

— Престани. — Неспособна да му се противопостави физически, тя застана на пътя му. — Писна ми от тайни и загадъчни забележки. Искам отговори, сър. Имам намерение да ги получа още тази нощ.

— Искаш отговори? — Той спря пред нея, вдигна ръка и хвана брадичката ѝ. — Какво невероятно съвпадение. И аз искам нещо,

госпожице Глейд.

Тя едва дишаше, но нямаше да му позволи да я сплаши.

— И какво искаш?

— Теб — отвърна той.

Усмивката му трябваше да вледени кръвта ѝ. Но незнайно защо изведнъж ѝ стана непоносимо топло.

— Опитваш се да ме сплашиш — прошепна тя.

— Да, госпожице Глейд, наистина се опитвам да те сплаша.

— Е, няма да успееш. Няма да напусна тази стая, докато не отговориш на някои от въпросите ми.

— Ти искаш отговори. Аз искам теб. Интересно положение, нали?

— Говоря съвсем сериозно.

— Аз също. Добрата новина е, че ако не хукнеш към онази врата и не се качиш горе да си легнеш, тази вечер единият от нас ще получи онова, което иска.

— Моля, не те разбрах?

— Лошата новина — много бавно продължи той — е, че това няма да си ти. Сега ясно ли се изразих, госпожице Глейд?

Истината я порази като гръм. Тя впери поглед в него, объркана и смутена. После я обзе трепетно очакване. Можеше да настоява да получи отговори и по-късно.

— Нима заплашваш да ме изнасилиш? — попита тя. — Защото ако е така, мисля, че ще е най-добре първо да си сваля очилата. Знаеш как се замъгляват, когато се разгорещиш.

Той затвори очи, наведе глава и облегна челото си в нейното. Вестникът падна на килима зад нея.

— Какво ще правя с теб, госпожице Глейд? — прошепна.

Тя го прегърна.

— Мислех си, че възнамеряваш да ме изнасилиш. Отличен план.

Той прокара пръсти през косата ѝ. По килима изпопадаха фиби.

— Похотлив съм, нали? — промърмори.

— Не знам. Похотлив ли си?

— Да.

Той вдигна ръце и много внимателно свали очилата ѝ. Тя усети, че се пресяга зад нея и ги слага на полицата над камината. Чу се леко потракване, когато ги постави върху мраморната повърхност.

В следващия момент устните му се впиха в нейните. Аурата от тъмна енергия, която бе усетила преди малко, внезапно се превърна в някаква друга сила, от която ѝ се зави свят.

— Амброуз.

Тя се притисна към мускулестите му гърди.

Той реагира на лекия, приглушен стон и на прегръдката ѝ, като я притисна още по-силно в обятията си. Без да отделя устни от нейните, той я пренесе през стаята към вратата.

Данте и Беатрис, очевидно предполагайки, че всички ще напуснат библиотеката, станаха и хукнаха напред. Тя чу тракането на ноктите им по полирания под.

Щом Амброуз стигна до вратата обаче, не мина през нея, а я затвори с крак.

— Заклучи я — каза, без да отделя устни от нейните.

— Какво? О, да. Добре.

Тя се пресегна и опипа бравата с треперещи пръсти.

— Побързай — прошепна той.

— Съжалявам.

Най-после успя да заключи вратата. В момента, в който Амброуз чу познатото щракване, отново я понесе към дивана.

Положи я на възглавниците и изгаси лампата, така че библиотеката се осветяваше само от огъня в камината.

Наблюдаваше го като хипнотизирана как разкопчава ризата си с бързи, нетърпеливи движения. После седна на ръба на дивана. Единият му ботуш тупна на пода, а после и другият.

Той се обърна и се наведе над нея. В първите няколко мига я гледаше, сякаш искаше да я запечата в паметта си, защото би могла всеки момент да изчезне.

— Знаех си, че ще ме чакаш — рече.

Тя се вгледа в очите му и се усмихна.

— Това лошо ли е? — попита тихо.

— Не съм свикнал някой да ме чака — отвърна той, сякаш това обяснява всичко.

„По някакъв странен начин това наистина обяснява доста неща“ — помисли си тя. Стана ѝ тъжно.

— Аз също — призна тя.

— Желая те.

— Всичко е наред. — Докосна лицето му. — И аз те желая.

Той така и не откъсна поглед от нея, докато развързваше колана на пеньоара ѝ.

Тя виждаше част от къдравите косъмчета на гърдите му и странната татуировка на цвете. Изпълнена с любопитство, пъкна ръцете си под разкопчаната риза и сложи дланите си върху голата му кожа. Беше изненадана от топлината и силата му.

Пеньоарът се смъкна и тя остана само по нощница. Той спусна ръката си надолу по краката ѝ. Когато усети ръката му от вътрешната страна на бедрото си, тя изпъшка. Това интимно докосване я разтърси. Бе погълната от силния копнеж.

Той я целуна по врата и разкопча корсажа на нощницата ѝ. После усети зъбите му върху зърното на гърдата си. Цялата изтръпна. Вкопчи пръсти в косата му. През тялото ѝ премина тръпка.

— Амброуз.

Той разкопча панталона си и се притисна в голото ѝ бедро, твърд, възбуден и изпълнен с огромно желание.

Когато докосна влажното, болезнено място между краката ѝ, тя изведнъж осъзна огромното напрежение, което се бе натрупало точно там. Тя се надигна и се притисна към ръката му, а той отговори с бавни движения на пръстите си. Това я доведе почти до ръба на лудостта.

Тя преживяваше нови усещания, които не оставиха място за несигурност и колебание, да не говорим за срам. Бе попаднала в този вихър и нямаше търпение да види къде ще я отведе.

Обгърна го с пръсти. Той отвърна с дрезгав стон, който можеше да се възприеме като огромно удоволствие или силна болка.

— Заболя ли те? — попита тя притеснена.

— Това е агония.

— О, Амброуз, не исках да...

— Направи го отново — грубо ѝ нареди той.

Ръцете ѝ го изучаваха, а той обсипваше врата, раменете и гърдите ѝ с целувки.

Рязко, но с очевидно нежелание, сякаш се моли за още, но се страхува, че няма да го понесе, той се надигна и се отдръпна от нея. Стисна глезените ѝ и вдигна краката ѝ.

Като мислеше, че Амброуз ще доведе сливането им докрай, тя се подпря.

Но той не проникна в нея. За нейно огромно учудване сложи краката ѝ на облегалката на дивана и се смъкна надолу. Когато усети езика му на мястото, което току-що бе спрял да милва с пръст, бе направо като вцепенена. Изгуби способността си да говори, камо ли да протестира.

Когато се посъвзе, вече беше прекалено късно. Цялото ѝ тяло се бе свило като юмрук.

Внезапно в нея избухна главозамайващо чувство на облекчение. Усещането бе толкова всепоглъщащо, та не забеляза, че Амброуз е легнал върху нея.

Отвори очи тъкмо навреме, за да зърне съсредоточения му, страстен поглед.

А в следващия миг вече проникваше дълбоко в тялото ѝ.

Тя не можа да издържи на смесицата от болка и удоволствие и тихо извика.

Амброуз запечати устните ѝ със своите, за да я накара да замълчи.

Той изстена, а после, сякаш изгубил контрола си, с който се гордееше толкова много, започна да се движи в нея.

Тя се хвана за раменете му и стисна здраво зъби заради неприятното чувство, защото знаеше, че той трябва да изпита това облекчение. За нея бе истински дар, че именно тя би могла да му го даде.

Той проникваше в нея отново и отново. След това застана напълно неподвижен.

— Прегърни ме — помоли я.

Думите сякаш изгориха душата ѝ. Болката, която бе изпитала, нямаше никакво значение. Единственото нещо в момента беше да задържи Амброуз колкото е възможно по-близо до себе си.

Оргазмът избухна в него.

Времето спря и нощта изгоря.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

След доста време усети, че Амброуз се размърда. Той се надигна и стана. Конкордия отвори очи и видя, че той си закопчава панталона. Това я накара да осъзнае, че е гола.

Атмосферата в стаята се бе променила. Нощта вече не бе нажежена до побеляване.

Въпреки тлеещите въглени в огнището, във въздуха се усещаше хлад. Тя бързо седна на дивана и се загърна с пеньоара си.

Амброуз отиде до полицата над камината, взе очилата ѝ и се върна при дивана. Нежно и внимателно ги постави на носа ѝ, взе ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи.

— Добре ли си? — тихо попита.

— Да, разбира се. — Тя пооправи пеньоара. Не обърна внимание на леката болка между краката си и петната върху нощницата. Всичко това бе съвсем естествено, имайки предвид обстоятелствата. — Защо да не съм?

Той се усмихна иронично.

— Решила си да играеш ролята на свободомислеща, модерна жена, а?

— Това не е игра. Аз наистина съм свободомислеща и модерна.

— Но беше и девствена.

Тя свъси вежди.

— Виж какво, сега да не започнеш да се чувстваш виновен заради тази малка подробност? Ако е така, мога да те уверя, че разкаянието е напълно излишно. Аз със сигурност не се разкайвам за абсолютно нищо.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Освен това преживяването бе изключително полезно.

— Полезно значи!

— Бих отишла дори още по-далеч и бих го нарекла поучително.

— Тя отиде до огледалото на стената и започна да си оправя косата. —

Девствеността е много хубаво и препоръчително нещо, когато си младо момиче, но става доста безинтересна, когато стигнеш определена възраст.

— Разбирам.

Тя видя очите му в огледалото. Не се сдържа и леко се усмихна. Изглеждаше толкова сериозен и напрегнат.

— Успокой се. Беше подходящият момент. А ти беше подходящият мъж. Ако тази вечер не беше поел инициативата, аз щях да го направя, а това определено щеше да е необичайно.

Той застана зад нея и я прегърна през раменете, гледайки отражението ѝ в огледалото.

— Откъде знаеш, че именно аз съм подходящият мъж?

Тя се поколеба как точно да го изрази с думи. Не можеше да му признае, че го обича. Това само щеше да засили чувството му за вина.

— Просто знам. — Сложи ръка върху неговата. — Бях привлечена от теб още от самото начало.

Той още по-силно притисна раменете ѝ, леко наведе глава и я целуна по ухото.

— И аз изпитах същото към теб.

Тя много се зарадва.

— Наистина ли?

Той я изненада с една от редките си усмивки. После я пусна и отиде до масичката с брендите.

— Помислих, че се дължи на това, че доста време яздихме един зад друг на един и същи кон.

Тя много бавно се обърна.

— Това беше много интимно преживяване, нали?

— Така беше, наистина. Със сигурност никога няма да го забравя.

„По-добре да спрем дотук“ — помисли си тя. Една модерна, свободомислеща жена със сигурност би постъпила точно така.

Той наля бренди в две чаши и остави гарафата на масата.

— Да вдигнем тост за новия ти „просветен“ статут?

— Разбира се. — Тя взе чашата. Чувстваше се изпълнена с житейска мъдрост. Сега вече беше жена с опит.

Той вдигна чашата си.

— Пия за теб, Конкордия Глейд.

— И за теб, Амброуз Уелс. — Отпи и погледна вестника на пода.
— Който и да си ти.

Погледът му отново стана мрачен. Той вдигна вестника и дълго се взира в първата страница. Тя знаеше, че четете статията за самоубийството.

— Кой е той? — тихо попита тя.

Амброуз не вдигна поглед от вестника.

— Баща ми.

— О, Амброуз. Точно от това се опасявах. — Отиде при него и постави ръката си на рамото му. — Толкова съжалявам. — Погледна датата на стария вестник. — На колко години си бил тогава?

— На тринайсет. — Много внимателно сгъна вестника и го сложи на близката маса.

— Мили боже! — Стисна ръката му още по-силно. — Да загубиш родител по този начин е направо ужасно.

— Баща ми не се самоуби. — Той отново отпи от блендита. — Беше убит.

Тя се смръщи.

— Сигурен ли си?

— Да. — Той се обърна, освобождавайки се от ръката ѝ. — Бях там онази нощ. Бях единственият, с изключение на убиеца.

— Амброуз, разкажи ми какво се случи.

Той ѝ хвърли странен поглед.

— Историята не е много приятна.

— Очевидно. Но след като вече започна да ми разказваш, трябва да науча и останалото.

Той завъртя чашата между дланите си, загледан в играта на светлината върху шлифования кристал. Тя знаеше, че много внимателно подбира думите си, преценявайки каква част от историята да ѝ разкаже.

— Онази вечер баща ми ме отпрати рано в стаята ми — започна той. — Строго ми нареди да не слизам долу по каквато и да било причина. Очакваше гост, един господин, с когото имаха делови отношения.

— А майка ти? Къде беше тя?

— Майка ми е починала при раждането ми. Баща ми така и не се ожени повторно.

„Трагедия след трагедия“ — помисли си тя.

— Разбирам.

— Баща ми бе напрегнат и разсеян през целия ден. Знаех, че срещата с този мъж го притеснява, но не знаех защо. Все още бях буден, когато дойде посетителят. Влезе през задната врата. Станах от леглото, когато чух баща ми да го поздравява, отидох на горната площадка на стълбището и се скрих в тъмното. Видях ги да влизат в кабинета.

— Какво се случи?

— Скараха се жестоко. Баща ми и другият мъж бяха съдружници в незаконна финансова схема. — Впери поглед във вестника. — Пресата бе права за това.

— Карали са се за бизнеса си?

Амброуз кимна.

— Нещо се беше объркало. Една камериерка разбрала подробности за финансовата измама. Съдружникът на баща ми я убил.

— Господи! — прошепна тя.

— Казах ти, че историята не е много весела.

— Продължавай, Амброуз.

— Баща ми каза на съдружника си, че не може да приеме убийството и че смята да прекрати съдружието им. Съдружникът му имаше пистолет. — Амброуз се загледа в чашата си. — Когато чух изстрела, знаех какво се е случило. Бях... парализиран от страх. Това беше кошмар.

Тя отново сложи ръка на рамото му. Този път той не се отдръпна. Стори й се, че дори не осъзна, че тя е толкова близо до него. Беше потънал в ужасните спомени.

— Все още седях на горната площадка, когато непознатият излезе от кабинета. Огледа се и тръгна към стълбището. Знаеше, че съм в къщата. Нямахше намерение да оставя живи очевидци.

Тя го стисна силно за рамото.

— Стоях там като хипнотизиран. Той не ме виждаше отдолу, но знаех, че щом стигне до първата площадка, ще ме забележи. Но после той сякаш се сети за икономката.

— А тя?

— Явно реши, че тя представлява по-голяма заплаха като очевидец, защото е възрастен човек, а не дете. Беше прав. Във всеки

случай реши да се заеме първо с нея. Обърна се, слезе по стълбите и се отпрати към кухнята.

Тя го прегърна през раменете и го притисна към себе си, както когато се бяха вкопчили в страстна прегръдка.

Той се поколеба, сякаш не знаеше какво да направи с моралната подкрепа, която тя му предлагаше.

След това бавно обви ръцете си около нея и ѝ позволи и тя да го прегърне.

— Госпожа Долтън, слава богу, тази вечер имаше почивка. Баща ми я бе освободил за цялата вечер, за да е сигурен, че няма да чуе нещо компрометиращо, когато той се изправи срещу съдружника си. Но знаех, че щом убиецът се увери, че икономката не представлява заплаха за него, ще се върне за мен.

— А ти какво направи?

— Когато изчезна, за да търси госпожа Долтън, сякаш изведнъж излязох от транса. Отново можех да дишам и да се движа. Знаех, че разполагам с много малко време, за да намеря къде да се скрия, но имах едно голямо предимство. Аз, разбира се, познавах много добре къщата. В спалнята на баща ми имаше пейка с възглавнички до прозореца. Отваряше се и ставаше на нещо като шкаф, но когато капакът беше затворен, изглеждаше солидна.

— Скрил си се там?

— Да. Трябваше да махна одеялата, които бяха прибрани вътре. Напъхах ги под леглото. Успях да се вмъкна вътре и затворих капака точно когато убиецът се качваше по стълбите. Чух, че върви по коридора и претърсва всяка стая на етаж.

— Какъв ужас си изживял.

— Най-ужасното бе, че мръсникът не спираше да ме вика. Увещаваше ме да изляза от скривалището си. Каза, че татко току-що се е самоубил и той щял да се погрижи за мен.

Тя потръпна и го притисна още по-силно в прегръдката си.

— Обиколи всички стаи. Щом чух, че отваря вратата на спалнята, сърцето ми започна да бие толкова силно. Бях сигурен, че ще го чуе. Опитах се да не дишам, да не мърдам. Бях сигурен, че ще отвори пейката под прозореца и ще ме намери.

— Но не го е направил.

— Не. Чух го, че ругае от безсилие и гняв. Но беше и нервен, защото се е забавил в къщата. Не искаше повече да остава на местопрестъплението. Реши, че не съм в стаята, и си тръгна. Останах скрит още известно време, защото знаех, че може да наблюдава къщата от улицата, за да види дали няма да запалят лампите.

— А ти какво направи? — попита тя.

— Когато не издържах повече, излязох от скривалището и слязох на долния етаж, без да палят лампите. Лампата в кабинета все още светеше. Отидох до вратата и видях татко да лежи на пода. — Амброуз наблюдаваше гаснещия огън. — Имаше... страшно много кръв.

— Бил си прекалено малък, за да гледаш нещо толкова ужасно — прошепна тя.

— Така и не успях да се сбoguвам с него. — Той сви длан в юмрук. — Понякога се чудя какво щеше да стане, ако бях слязъл малко по-рано, докато баща ми и непознатият се караха.

Разтревожена, тя отстъпи назад, за да го погледне.

— Амброуз, не, не бива да мислиш така.

— Може би присъствието ми щеше да промени нещата.

Тя го накара да замълчи, като сложи пръст на устните му.

— Чуй ме. Знаем какво си мислиш, но грешиш. Не носиш никаква вина или отговорност за случилото се онази вечер. Нищо не си могъл да направиш.

— Бях там и бях напълно безпомощен.

— Бил си дете, само на тринайсет години. Наистина е изумително, че си успял да надхитриш убиеца и да се спасиш.

Той не отговори, но и не се опита да се освободи от прегръдката ѝ.

— Полицията залови ли мъжа, който уби баща ти? — попита след известно време тя.

Настана кратка тишина.

— Не — отговори Амброуз. — Не го залови.

— Искаш да кажеш, че в крайна сметка справедливостта не е възтържествувала? — възмути се тя.

Той се изненада от гневната ѝ реакция.

— Отне известно време — тихо изрече той. — Може да се каже, че имаше някаква справедливост, но не и истинско отмъщение.

— Какво искаш да кажеш?

— Очевидно убиецът доста се е изнервил и уплашил, след като не успя да ме намери. Замина за Америка и остана там цели четири години. Когато се върна, аз го чаках. Бях си изработил план за действие.

— Какво стана?

Устните му се свиха.

— Когато се върна, умираше от туберкулоза.

— И ти реши да оставиш природата да си свърши работата, нали?

— Природата и замърсеният въздух в Лондон — сви рамене той.
— Стори ми се, че ако го убия, ще бъде нещо като акт на милосърдие.

— Отиде ли да се видиш с него?

— Не. Писах му писмо, в което му казах кой съм и че през всичките тези години съм го наблюдавал и съм чакал да умре. Почина след по-малко от шест месеца.

— Какво стана с теб, след като баща ти беше убит? — попита тя.
— При роднини ли отиде да живееш?

— Нямах близки роднини. Дядо почина една година преди баща ми да бъде убит. Нямах никого другиго.

— В сиропиталище ли се озова или в приюта за бедни?

— Не.

— Какво направи тогава? Бил си едва тринайсетгодишен?

Той вдигна вежди.

— Не бях чак толкова невинен, Конкордия. Произхождам от семейство на измамници и престъпници. Дядо ми се движеше във висшето общество, но се издържаше и преживяваше, като крадеше бижутата и скъпоценностите на богатите, които го канеха в гостните и балните си зали. Баща ми беше професионален мошеник. На тринайсет вече бях обучен да оцелявам с помощта на способностите си. Имайки предвид специфичните си таланти, образование и произход, беше ясно с какво ще се занимавам занапред.

Тя се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Разбирам.

— В нощта, в която баща ми беше убит, промених името си. Малко след това започнах да се препитавам, като влизах през прозорците на горните етажи и крадах ценни вещи. Сега разбираш ли?

Аз съм професионален крадец, Конкордия. Роден съм с тази професия и я практикувам доста успешно.

— Вече не — възрази тя. — Сега си професионален частен детектив.

Той сви рамене.

— Ако трябва да съм честен, разликата не е особено голяма. Изискват се едни и същи умения, а и все още върша по-голямата част от работата си през нощта.

— Много добре знаеш, че има огромна разлика между онова, с което се занимаваш, и онова, което си вършил, за да оцелееш през всичките тези години.

Той вдигна глава, а в очите му имаше странно изражение.

— Не се опитвай да ме изкараш герой — рече. — Не съм рицар в бляскави доспехи.

Тя му се усмихна колебливо.

— Но ти си точно такъв. Може доспехите да са поръждявали, това е съвсем нормално след неколкогодишна употреба.

Той се подсмихна иронично.

— Какъвто и да съм днес, дължа го на Джон Стоунър.

— Кой е той, Амброуз?

— Може да се каже, че се числи към твоята гилдия.

— Учител ли е?

— Можеш и така да го наречеш. Ако не го бях срещнал, все още щях да крада бижута, картини и малки антични предмети, за да се издържа.

— Съмнявам се. — Тя се надигна на пръсти и леко докосна устните му със своите. После се обърна и тръгна към вратата. — Лека нощ, Амброуз.

— Конкордия...

Тя отключи вратата и я отвори.

— Който и да е този Джон Стоунър, той не е магьосник. Не би могъл да те превърне в герой, ако ти не си имал заложите за това.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Той си наля още една чаша бренди, след като Конкордия си тръгна. После седна на килима пред гаснещия огън, загледан в пламъците и си спомни за разговора в кухнята на Джон Стоунър преди толкова години. Спомените бяха съвсем ясни, сякаш събитията се бяха случили вчера.

* * *

— Когато бях горе-долу на твоята възраст, се оказах в почти същото положение, в което се намиращ ти в момента. — Стоунър наля още от ароматния чай в мъничките чашки. — Бях съвсем сам. Изкарвах си прехраната в игралните зали. Понякога мамех, когато не можех да си платя наема. Много ме биваше в това.

— Мамели сте на карти?

Стоунър сви рамене.

— Какво да ти кажа? Това е талант. Но маменето на карти е изключително рискована работа. Навремето не бе нещо необичайно мъжете да си обявяват дуели на зазоряване заради спорна ръка вист.

— Дядо ми казваше същото. Има една поговорка: „Пистолети за двама, закуска за един“.

Стоунър се усмихна, унесен в спомените си.

— Времената бяха други. Кралицата, Бог да я благослови, все още не се бе възкачила на престола. Ватерло все още бе съвсем пресен спомен, а роклите на дамите бяха с много по-дълбоки деколтета и по-красиви от сегашната мода.

— По-дълбоки деколтета ли? — попита Амброуз, вече доста заинтригуван.

— Както и да е. — Стоунър се прокашля. — Във всеки случай бъдещето ми изглеждаше направо безнадеждно, докато не срещнах съвсем случайно един джентълмен, който бе гуру на тайно общество,

основано на принципите на древна философия, която включваше стари бойни изкуства и упражнения по медитация.

На Амброуз му стана любопитно.

— Кой го е учил на тези странни неща?

— Група монаси, които живеели на отдалечен остров някъде в Далечния изток. Няма да те отегчавам повече с всички подробности. Достатъчно е да ти кажа, че джентълменът ми предложи да отида на острова и да изуча философията и бойните изкуства от монасите.

— И вие отидохте ли?

— Да. Почти пет години учих в храмовете на Ванзагара. След това тръгнах да обикалям света, за да го опозная. Египет, Америка, Южните морета. Доста време не бях в Англия. Когато се върнах, установих, че много неща са се променили.

— Освен модата на дамските дрехи ли?

— Да. — Стоунър сякаш бе обзет от някаква тъга. Погледът му бе отнесен и разсеян. — Научих, че вече никой не се интересува от изкуството на Ванза.

— А джентълменът, който ви уреди пътуването до острова?

— Сигурен съм, че той и някои от онези, които са изучавали Ванза като млади, са запазили тайните на Обществото и по всяка вероятност са предали учението на синовете си. Но техните наследници са се смятали за модерни хора. Не им се е занимавало с тайни общества.

— Възможно ли е сега човек да отиде във Ванзагара и да учи в тамошните храмове?

Той поклати глава.

— Преди двайсет години островът бе унищожен от земетресение. Манастирът, в който изучавах изкуството, изчезна завинаги.

По някаква необяснима причина Амброуз изпита огромно разочарование.

— Жалко — каза. Какво му пукаше за монасите или за тяхната изгубена философия? И той бе човек на новото време.

— Когато преди пет години се върнах в Англия, осъзнах, че мястото ми не е тук — продължи Стоунър.

— И защо?

— Може би съм отсъствал прекалено дълго. Или пък съм изостанал, докато светът се е развивал. Във всеки случай аз притежавам само книгите, изследванията и съчиненията, с които се занимавам сега.

Настана тишина. Амброуз се почувства неловко от съчувствието, която изпита. „Съвземи се, човече. Стоунър току-що те събори на земята и те завърза за стола. По всяка вероятност ще те предаде на полицията, щом свърши да ти разказва старческите си истории. Няма защо да го съжаляваш.“

— Трудно ли се изучава Ванза? — чу се да пита той.

Възрастният мъж се замисли.

— Определено се изисква талант, за да усъвършенстваш това бойно изкуство. Но всеки, който може да се изкачи по стената на къща по начина, по който го стори ти тази вечер, според мен би се справил.

— Аха. — Амброуз отпи от чая и се замисли колко щеше да му е полезно това изкуство в работата.

— Работата е там — тихо каза Стоунър, — че бойните умения са само едната страна от Ванза. Същност най-маловажната.

— Не искам да ви засегна сър, но не мога да се съглася с вас. Не и след начина, по който се справихте с мен преди малко.

Стоунър се усмихна.

— Същността на истинската Ванза е себеконтролът. Един гуру на Ванза е най-напред и преди всичко господар на собствените си страсти. Освен това той се научава да гледа под повърхността на нещата и да взема предвид всички аспекти на дадена ситуация, преди да пристъпи към действие.

Амброуз се замисли. Реши, че идеята да бъде господар на нещо, му допада много, та било то и само собствените му страсти. А умението да гледа под повърхността на нещата му се стори доста полезно.

Отново настана тишина.

Амброуз се поразмърда на стола си, за да провери колко здраво са завързани въжетата около глезените и китките му. Не успя дори да ги поразхлаби.

— Какво ще правите сега? — след известно време попита той. — Ще ме предадете на полицията ли?

— Не, не мисля, че ще направя точно това — отвърна Стоунър.

Не всичко беше изгубено.

— Ако ме освободите, сър, давам ви дума, че няма да ме видите никога повече.

Стоунър не обърна внимание на думите му. Не свали поглед от Амброуз още известно време.

— Доколкото ми е известно, аз съм последният жив учител по Ванза в Англия, а може би и в целия свят — най-после каза.

— Това сигурно е много странно усещане.

— Така е. Тази вечер, когато те наблюдавах как се катериш по стената на къщата ми, ми хрумна, че може би е време да предам знанията и уменията си на някого.

Младежът остана неподвижен.

— На мен ли?

— Мисля, че от теб ще излезе отличен ученик.

Сякаш електрически ток мина през тялото на Амброуз. Беше изпитал същото усещане в нощта, в която напусна бащиния си дом само с онова, което бе успял да събере в раницата си, и с ясното съзнание, че животът му щеше да се промени.

— Има нещо, което трябва да знаете, сър. — Той подбираше думите си много внимателно. — Аз имам нещо като съдружник.

— Младежът, който наблюдава от другата страна на улицата ли?

Амброуз направо онемя.

— Видели сте и него?

— Разбира се. И двамата сте изключително умни младежи, но ви липсва мъдростта, която се придобива с времето и с подходящо обучение.

— Работата е там, че не мога да изоставя приятеля си и да дойда с вас, за да ме обучават — сви рамене Амброуз.

Стоунър кимна в знак на съгласие.

— Не виждам защо да не се заема да обучавам двама ученици. И без това в момента нямам важна работа, с която да запълвам времето си.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Амброуз спря пред вратата на Конкордия и внимателно се заслуша. Не се чуваше нищо. Тя все още спеше. Това беше добре, каза си той и тръгна към стълбището. Тя се нуждаеше от почивка след снощните изпълнения в библиотеката.

Ами ако не спеше? Ами ако се бе свила в стаята си и плачеше тихичко, разкайвайки се за случилото се между тях?

Не, Конкордия не се криеше от него, без значение как се чувстваше тази сутрин. Тя бе от жените, които се изправят пред нещата и продължават напред.

От друга страна, той не се чувстваше чак толкова смел. Откакто се бе събудил, изпитваше съмнение и притеснение.

Бе пълен глупак.

Данте и Беатрис се качиха по стълбите, за да го пресрещнат. Той спря, за да ги почеше зад ушите. Защо, по дяволите, се бе доверил на Конкордия и ѝ бе разказал толкова много за миналото си? Беше пазил тайните си повече от две десетилетия. Единствените хора, които знаеха или се бяха досетили за голяма част от истината за миналото му, бяха Джон Стоунър и Феликс Денвър.

Какво го бе накарало снощи да забрави предпазливостта?

Той продължи по стълбите, кучетата го последваха.

Не можеше да вини обзелите ги страсти. Беше изпадал в подобно състояние доста често и знаеше, че то не го кара да се изповядва. Всъщност се получаваше точно обратното. Винаги е бил особено внимателен, когато е с жена.

Реши, че е от ужаса, че вижда онзи стар вестник. Точно това го накара да бъде по-невнимателен.

Не, не можеше да хвърли вината и върху това. Слезе по стълбите и тръгна към библиотеката. Умееше да се справя с извънредни и неочаквани ситуации.

Спря, щом прекрачи прага на библиотеката. Беше шокиран от онова, което почувства. Страстта и възбудата го връхлетяха с пълна

сила. Никога не бе желал някоя жена толкова много, колкото снощи бе пожелал Конкордия.

По стълбите се чува стъпки. Момичетата слизаха за закуска. Нямаше особено желание да се срещне с храбрите „телохранителки“ на Конкордия тази сутрин. Надяваше се да са спели дълбоко, докато той правеше любов с тяхната учителка.

Правеха любов.

Думите отекнаха в ушите му, а после настъпи тишина. Беше правил любов с Конкордия.

Прекоси помещението, отиде до масата, на която беше оставил журнала на Кътбърт, и взе книгата с кожена подвързия.

— Добро утро, господин Уелс — официално го поздрави от прага Едуина. — Може ли да влезем? Бихме искали да говорим с вас.

Той вдигна поглед. Едуина не беше сама. Другите момичета бяха зад нея. Лицата им бяха сериозни и решителни.

Явно не можеше да се надява, че нищо не са разбрали за случилото се в библиотеката снощи.

— Добър ден и на вас, дами. — Той затвори журнала. — Какво мога да направя за вас?

— Искаме да говорим с вас за госпожица Глейд — заяви Фийби, директна както винаги.

Изведнъж си спомни онова, на което го бяха научили баща му и дядо му: „Когато си притиснат в ъгъла, първото правило е никога да не признаваш, че си виновен“.

— Разбирам — спокойно каза той.

Теодора пое инициативата и пристъпи напред.

— Видяхме я да се качва по стълбите много късно снощи. Беше облечена с пеньоара си.

„Правило номер две: Пренасочи вината върху обвинителя.“

— Така ли? — Той вдигна вежди. — Изненадан съм, че изглеждате толкова свежи и отпочинали, имайки предвид, че сте бодували и сте шпионирали учителката си до толкова късно.

— Не я шпионираме — бързо възрази Хана. — Съвсем случайно я видяхме да се качва по стълбите.

— Защото Данте дойде до моята стая и започна да драска по вратата — обясни Фийби. — Когато станах, за да го пусна вътре, чух госпожица Глейд да се качва по стълбите.

— Фийби събуди всички ни — довърши Едуина.

Той кимна.

— Това обяснява защо сте били на стълбищната площадка, когато госпожица Глейд е отивала да си ляга.

Те се спогледаха смутени.

— Работата е там — много сериозно изрече Едуина, — че косата ѝ беше разпусната.

— Точно както на Лусинда Роузууд от „Розата и тръна“ — добави Хана. — Когато се прибираше от градината, след срещата си с господин Торн. Точно там я насили господин Торн, нали разбирате?

Амброуз кимна.

— В градината.

— А после я изостави — тъжно каза Хана. — Спомняте ли си? Разказах ви за това онази сутрин на масата за закуска.

— Спомена, че не си дочела романа докрай — отбеляза той. — Имаше ли възможност да го завършиш?

— Ами, не — призна момичето. — Но е очевидно, че ще свърши зле за Лусинда Роузууд. Въпросът е, че не бихме искали госпожица Глейд да пострада по същия начин.

Едуина се изправи.

— При дадените обстоятелства, господин Уелс, смятаме, че трябва да предложите брак на госпожица Глейд.

В очите на момичетата се четеше тревога и очакване.

Конкордия беше тази, която наруши напрегнатата тишина.

— Добро утро на всички — рязко каза тя. — Какво правите тук, в библиотеката? Време е за закуска.

Стреснати, четирите момичета бързо се обърнаха към нея.

— Добро утро, госпожице Глейд — бързо промълви Едуина. — Бяхме тръгнали към салона за закуска.

— Случайно забелязахме, че господин Уелс е тук, и се отбихме да го поздравим — обади се Фийби.

Теодора се усмихна широко на Конкордия.

— Господин Уелс ни разказваше за някои от артефактите в сандъчето на балкона.

— Точно така — каза Хана. — Много поучително.

— Така ли? — усмихна се Конкордия. — Колко мило от негова страна.

— В интерес на истината — съвсем спокойно изрече Амброуз, — не говорехме за древни артефакти.

— Наистина ли? — Тя беше смутена и изненадана.

— Очарователните ти ученички ме притиснаха до стената тук тази сутрин, казаха ми, че при така стеклите се обстоятелства, смятат, че е въпрос на чест да ти предложи брак, госпожице Глейд.

Конкордия остана с отворена уста от изненада. Цялата се изчерви. Здравно се хвана за рамката на вратата.

— Брак ли? — тихо и дрезгаво попита тя. Ужасена и потресена, погледна сърдито четирите момичета. — Обсъждали сте „брак“ с господин Уелс, така ли?

— Нямахме друг избор — обясни Хана, изправяйки рамене. — Видяхме ви на стълбището снощи, госпожице Глейд.

— Косата ви беше разпусната — добави Фийби.

— Явно той се бе възползвал от вас — каза Теодора. — Така че съвсем естествено казахме на господин Уелс, че трябва да се ожени за вас.

— Така е редно да постъпи един джентълмен, когато се възползва от една дама — обясни Едуина. — Но понякога въпросният джентълмен не постъпва правилно, така както е редно, и тогава честа на дамата е поругана завинаги. Не бихме искали това да се случи и на вас — заключи тя.

Конкордия насочи изумения си поглед към Амброуз.

— Тъкмо се канех да обясня на младите дами, че отношенията ни са малко по-особени — каза тихо той. — Щях да им напомня, че ти си модерна жена, която не се чувства задължена да следва и да се съобразява със строгите пуритански правила, които обществото налага на жените.

— Точно така. — Тя се овладя, но си личеше, че това ѝ коства доста усилия. — Освен това нещата невинаги са такива, каквито изглеждат. — Тя погледна строго Фийби, Хана, Едуина и Теодора. — Колко пъти съм ви казвала, че човек не бива да си прави прибързани заключения без достатъчно солидни доказателства.

— Но, госпожице Глейд — обади се Фийби, — косата ви беше разпусната.

— Бях свалила фибите, защото главата ме заболя от тях.

Хана свъси вежди.

— Но, госпожице Глейд...

— Да оставим настрана външния ми вид — рязко продължи Конкордия. — Искам да ви напомня, че е дълг на всеки добре възпитан човек да уважава личния живот на останалите. Не е редно млади дами, които все още не са завършили училище, да се месят в отношенията на по-възрастните. Ясно ли се изразих?

От неловкото мълчание след края на речта ѝ стана ясно, че момичетата не са свикнали на подобен строг тон от страна на любимата им учителка, госпожица Глейд.

— Да, госпожице Глейд — прошепна Едуина.

Устните на Хана потрепнаха.

— Да, госпожице Глейд.

Фийби прехапа устни.

Теодора тъжно наклони глава.

— Съжаляваме, госпожице Глейд. Просто искахме да ви помогнем.

Конкордия веднага омекна.

— Знам. Но бъдете сигурни, че снощи между мен и господин Уелс не се е случило нищо, което да ви тревожи. Така ли е, господин Уелс?

— Бих припомнил на всички присъстващи, че в подобна ситуация е засегната репутацията на повече от един човек — каза Амброуз.

Всички обърнаха погледи към него.

— Моля, не те разбрах? — каза Конкордия.

— Вярно е, че висшето общество се интересува и притеснява най-напред от репутацията на дамата, но въпросът за честта на джентълмена е не по-малко съществен и важен — тихо изрече той.

Лицето на Конкордия се вкамени.

— Господин Уелс, този разговор май доста се отклони от съществения въпрос. Предлагам всички веднага да отидем в салона за закуска.

Той не обърна внимание на думите ѝ и продължи:

— Имайки предвид, че в случая аз съм въпросният джентълмен, не мога да не отбележа, че и аз имам някакви права в цялата работа.

— Наистина не разбирам по какъв начин са засегнати правата ти — рече Конкордия. Гласът ѝ бе строг и решителен.

— Естествено, в никакъв случай не бих искал да си помислиш, че не уважавам модерните ти разбирания, госпожице Глейд — продължи той. — Затова мисля, че е редно да направим компромис. Бих искал да предложа алтернатива на обичайния начин на действие в подобна ситуация.

Момичетата бяха доста заинтересувани.

— За какво говорим? — попита Конкордия.

— Струва ми се — каза той, — че има един много модерен, наистина изключително нестандартен подход, който ще удовлетвори всички засегнати страни.

— Господин Уелс — рече мрачно Конкордия, — в думите ти няма никаква логика. Може би не си спал достатъчно снощи.

— Спах много добре, благодаря — увери я той.

Хана пристъпи напред.

— Какъв е този модерен, нестандартен подход, за който споменахте?

Той се усмихна на Конкордия.

— Мисля, че всички ще са доволни, ако оставим на госпожица Глейд да реши дали да ми предложи брак или не.

Тя зяпна от изненада.

Фийби, Хана, Едуина и Теодора бяха доволни.

— Да оставиш жената да предложи на мъжа брак е много модерна идея, наистина — заяви Фийби.

— Отличен план, сър — каза Едуина на Амброуз.

— Благодаря — отвърна той.

Хана грейна.

— Само си помислете какво щеше да се случи, ако Лусинда Роузууд можеше да настоява господин Торн да се ожени за нея. Честта ѝ нямаше да бъде опетнена.

— Много умно — въодушевено добави Теодора. — Това разрешава проблема идеално, нали, госпожице Глейд?

Конкордия най-после възвърна способността си да говори:

— Няма проблем за разрешаване.

Никой не ѝ обърна внимание.

— Това със сигурност е много оригинална идея — каза Фийби. — Чудя се дали ще бъде възприета и за в бъдеще?

Хана сви устни.

— Но какво ще стане, ако госпожица Глейд не поиска ръката на господин Уелс?

Теодора сви вежди.

— Или пък, ако тя му предложи брак, а той откаже?

Момичетата погледнаха Конкордия.

Тя демонстративно погледна малкия часовник, който носеше на китката си, за да им покаже, че закъсняват.

— Божичко, станало е много късно, нали? — Учтиво се усмихна на всички. — Не знам за вас, но аз умирам от глад. Ако ме извините, ще отида да закуся.

Тя се обърна и тръгна по коридора. Токчетата на обувките ѝ леко потракваха.

Когато тя си отиде, момичетата се обърнаха и хвърлиха обвинителни погледи на Амброуз.

Той разпери ръце.

— Ето един от проблемите, когато искаш да подходиш по модерен, нестандартен начин. Но ви гарантирам, че това е една интересна промяна. За съжаление човек невинаги може да е сигурен, че когато всичко свърши, човек ще е по-добре, отколкото когато нещата се вършат по старомодния начин.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Конкордия оправи ръкавицата си и погледна Амброуз през черния воал, който скриваше лицето ѝ. В нея бушуваха най-различни чувства. Не знаеше дали е обърквана, ядосана или потисната. Реши, че гневът надделява над всички останали. Това ѝ се стори най-безопасното поведение.

— Не мога да повярвам, че си позволил разговорът в библиотеката тази сутрин да стане толкова оскърбителен — започна тя. — Нима не знаеш, че когато човек си има работа с млади хора, трябва да бъде много внимателен и да контролира ситуацията през цялото време?

Амброуз я погледна от отсрещната седалка на файтона. Беше си сложил бакенбарди, мустаци и очила. В комбинация със старомодното сако с подпльнки на корема, колосана висока яка и старомодно скроени панталони той изглеждаше точно като доверен човек, който изобщо не се интересува от модните тенденции.

— За съжаление трябва да призная, че опитът ми с хора, особено с млади дами на тази крехка възраст, е доста по-ограничен от твоя — отговори той.

Не знаеше дали се шегува с нея, или говори сериозно. Знаеше със сигурност обаче, че се забавлява на неин гръб, помисли си тя.

Пътуваха към дома на госпожа Хокстън. За пръв път беше насаме с Амброуз след злополучната среща в библиотеката преди закуска. Беше убедена, че вече е съвсем спокойна, но нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Наистина, защо им напълни главите с тази идея?

— Каква беше тази идея? — попита той.

— Не се опитвай да ми се правиш на невинен. Знаеш много добре, че говоря за онази изключително лоша шега, която си направи в библиотеката.

— Не си спомням тази сутрин да съм се шегувал.

Дръзкото му и нахално отричане на истината преля чашата. Тя изгуби и малкото търпение, което ѝ беше останало.

— Говоря за нелепите ти забележки за това как би трябвало да се държат една дама и един господин след... след... — Бе принудена да ръкомаха, от което се почувства много неудобно. Когато осъзна какво прави, бързо скръсти ръце. — Много добре знаеш за какво говоря.

— След една много страстна нощ, която е оставила въпросния джентълмен толкова очарован, пленен и влюбен, че на другия ден му е трудно да разсъждава трезво?

— Всеки мъж, който използва думи като очарован, пленен и влюбен в едно изречение, мисли изключително трезво и ясно.

Той се отпусна назад.

— Мислех си, че именно ти ще оцениш най-добре колко умело се справих с твоите ученички.

— Смяташ, че идеята аз да сторя онова, което е редно ти да направиш, е пример за умело справяне ли?

— Ами трябва да признаеш, че ако не друго, то поне е нестандартен начин за справяне със ситуацията.

Тя въздъхна.

— Ти си невъзможен.

Настана кратка тишина.

— Нима предпочиташ нестандартния подход? Трябваше ли сутринта да ти предложи брак?

— Щях да откажа. Не бих се омъжила по принуда. Брак, сключен заради старомодната идея за чест, неминуемо ще завърши с доживотна присъда и за двама ни.

— Предполагам, че родителите ти са ти внушили това, нали?

Тя не можеше да отговори на тази забележка. Беше самата истина. Колко често бе чувала родителите ѝ да защитават точно тази идея? Наистина, тя бе израсла с този съвет.

— Опасяваш се, че ако сключиш брак по тези причини, ще бъде нещо като предателство спрямо паметта на родителите ти и спрямо всичко, на което са те учили, нали? — тихо попита Амброуз.

Тя се съвзе и вдигна брадичката си.

— Не бих осъдила и двама ни на нещастен брак.

— Значи си сигурна, че ще бъдем нещастни заедно?

Устата ѝ пресъхна.

За щастие точно в този момент файтонът спря. Амброуз се пресегна към дръжката на вратата.

— Имайки предвид колко си чувствителна на тази тема — каза той, — май оставаме с моя оригинален, модерен и нестандартен подход.

— Моля, не те разбирам?

— Както вече казах тази сутрин пред ученичките ти, ще оставя нещата в твоите ръце. Ако решиш да поискаш ръката ми, знаеш къде да ме намериш.

* * *

Знаеше, че беше прекалил с последната забележка и че съвсем скоро ще се разкайва за това.

Цяла сутрин Конкордия сякаш вървеше по някакво вътрешно въже, направено от опънатите ѝ нерви. Явно бе сбъркал, като повдигна въпроса за брака.

Но какво можеше да стори, след като Фийби, Хана, Едуина и Теодора го притиснаха в ъгъла?

В онзи момент му се стори направо брилянтен начин да се измъкне от тази конфузна ситуация. Знаеше много добре, че ако помоли Конкордия да се омъжи за него, щеше да откаже. От друга страна, бе наясно, че нямаше да понесе отказа ѝ.

Прехвърляйки отговорността върху нейните плещи, той се бе опитал да извади и двамата от потенциалното тресавище.

Това показваше, че въпреки че наблюдаваше на самоконтрола, хладнокръвието и способността да се разсъждава логично, това, което бе научил от Ванза, невинаги вършеше работа. Не бе използвал и мъдростта, натрупана от две поколения от рода Колтън. Но пък въпреки престъпния си начин на живот баща му и дядо му бяха безнадеждни романтици. Очевидно това бе фамилна черта.

* * *

Той се съгласи да разговаря с госпожа Хокстън. Това бе отлично извинение да не мисли непрекъснато за сложните отношения с Конкордия.

Вратата беше отворена от внушителен иконом, който след кратък разговор с господарката си ги заведе в доста претрупана с мебели всекидневна.

Вътрешният дизайнер на госпожа Хокстън явно е искал да вплете всички модерни елементи. Резултатът бе мрачен калейдоскоп от цветове, десени и тъкани.

Тъмнолилавите завеси падаха върху килим на огромни цветя в синьо, лилаво и кремаво. На тапетите бяха изобразени огромни розови цветя на червено-кафяв фон. Всяка мебел бе тапицирана с огромни розови цветове на червеникавокафяв фон. В тъмните ъгли на помещението бяха сложени огромни делви с изкуствени цветя.

Картини в рамки висяха по стените.

Конкордия седна на един от тапицираните с кадифе столове.

— Благодаря ви, че се съгласихте да ни приемете още днес, госпожо Хокстън. Много мило от ваша страна.

Амброуз беше впечатлен от това, колко лесно влезе тя в ролята си. Ако не я познаваше добре, щеше да си помисли, че наистина е тази, за която се представя — богата вдовица от висшето общество.

— Няма нищо, госпожо Нетълтън. — На кръглото лице на госпожа Хокстън грейна очарователна усмивка. — Приятелите на лейди Честъртън са добре дошли в този дом.

Познанството му с богатата графиня Честъртън беше доста пресилена. Всъщност Амброуз я измисли преди няколко минути, когато написа името на дамата на визитната картичка, която подаде на икономата.

Слуховете, които бе дочул в клуба, че госпожа Хокстън има големи амбиции да се изкачи по социалната стълбица, се бяха оказали верни. Не бе устояла на изкушението да посрещне в дома си „близка приятелка“ на лейди Честъртън.

— Това е довереният ми човек. — Конкордия небрежно посочи Амброуз. — Не е нужно да му обръщате внимание. Доведох го, за да си води бележки. Той се занимава с всички скучни и отегчителни подробности, свързани с финансовите ми дела.

— Много добре ви разбирам. — Госпожа Хокстън хвърли бегъл поглед на Амброуз и незабавно забрави за него. С нетърпение и вълнение се обърна към Конкордия: — Какво ви каза лейди Честъртън за мен?

— Синтия ми даде вашето име и ме увери, че можете да ме посъветвате, защото искам да основа благотворително училище. — Конкордия прие чаша чай от прислужницата. — Спомена, че се занимавате с подобен благотворителен проект, и то доста успешно.

Прислужницата дискретно излезе, затваряйки вратата на всекидневната. Амброуз разбра, че никой няма да му предложи чай, така че взе малкия бележник и молива, които носеше, и направи всичко възможно да потъне в тапицерията на цветя на стола, на който седеше.

— Лейди Честъртън, искам да кажа Синтия, знае за благотворителната дейност, която развивам? — Госпожа Хокстън едва съдържаше гордостта и радостта си. — Не знаех.

— Да, разбира се — увери я посетителката. — Тя е чула за добрата и благородна работа, която вършите в девическо училище „Уинслоу“.

Домакинята кимна щастливо.

— Разбирам.

— Покойният ми съпруг ми остави доста пари — обясни Конкордия. — Най-голямото ми желание е да използвам част от тях за осиротели момичета. Но не съм сигурна как става, какво трябва да направя. Надявам се да дадете някои практически указания.

Госпожа Хокстън направо беше стъписана.

— Какви практически указания?

— Ами например колко време трябва да посвети човек на управлението на благотворително училище?

— О, разбирам какво имате предвид. — Госпожа Хокстън грейна. — Няма нужда да се притеснявате за това. Намирам, че да си спонсор на благотворително училище не изисква големи усилия. Раздавам подаръци на момичетата за Коледа, позволявам им да изразят благодарността си и това е, уверявам ви. Един доста скучен следобед в годината е всичко, което се изисква от вас.

— Не разбирам — рече Конкордия. — Ами наемането на персонала?

— Оставяме тези неща в ръцете на директорката на училището, разбира се.

— А нея кой назначава?

Госпожа Хокстън веднага се смути и притесни. След това чертите на лицето ѝ се проясниха.

— В този случай не бе необходимо да назначавам когото и да било. Девическо училище „Уинслоу“ беше основано, когато реших да го подпомагам финансово. Госпожица Прат беше директорка тогава и нямаше причина да я уволнявам. Всъщност имах всички основания да я оставя на работа. Тя е отличен администратор. Следи много зорко разходите. Нито едно пени не се прахосва.

— Какво се е случило с предишния спонсор на училището?

— Почина. Наследниците не пожелаха да продължат да подпомагат училището. Точно тогава си търсех благотворителен проект. Нещата си дойдоха на мястото.

Конкордия отпи от чая.

— Как разбрахте, че училището се нуждае от спонсор?

— Много просто. Добрият ми приятел господин Тримли разбрал и ме посъветва да си помисля и аз да стана спонсор.

Конкордия замръзна на място. Лицето ѝ не се виждаше през плътния воал, но Амброуз знаеше, че внимателно наблюдава госпожа Хокстън.

Той правеше същото, но много предпазливо.

— Мисля, че нямам честта да познавам господин Тримли — изрече тихо Конкордия.

— Той е очарователен, много елегантен джентълмен — отвърна госпожа Хокстън. — Изцяло разчитам на него, когато става дума за мода и вкус.

— Чудесно. Как се запознахте с него?

— Бяхме представени един на друг на соаре у Дънингтън миналата година. — Госпожа Хокстън любезно попита: — Предполагам, че и вие сте присъствали, госпожо Нетълтън. Въпреки че не си спомням да съм ви забелязала. Но пък тогава имаше толкова много хора, нали?

„По дяволите!“ — каза си Амброуз. Не бе подготвил Конкордия за подобен въпрос.

— Тогава не водех особено активен социален живот — спокойно обясни Конкордия. — Съпругът ми беше вече много болен. Смятах, че мястото ми е до него.

Амброуз направо ѝ се възхити. Дамата се съвзе много бързо.

— Да, разбира се — веднага се съгласи госпожа Хокстън. — Простете ми. Не се съобразих. Е, както казах, запознах се с господин Тримли точно на това соаре. Разбираме се прекрасно.

— Сигурно често се виждате с него?

— Да. Ще ме придружава на бала на Гришам утре вечер — гордо се усмихна тя. — Предполагам, че и вие сте получили покана?

— Да, разбира се. За съжаление все още не се чувствам готова да присъствам на подобни събития.

— Разбирам.

Гостенката много внимателно остави чашата в чинийката.

— Предполагам, че сте наели доверен човек, който да се грижи за бизнес делата на благотворителното училище, за което се грижите финансово?

— Господин Тримли се грижи за тези неща. Аз не се занимавам с нищо. Както вече ви казах, намирам, че да се занимава човек с добра кауза, не представлява никакъв проблем.

— Струва ми се, че този господин Тримли е доста полезен човек — заключи Конкордия.

— Не знам какво бих правила без него — отговори домакинята.

* * *

Малко по-късно, много горда от представянето си, Конкордия позволи на Амброуз да я хване за ръка и да ѝ помогне да слезе по стълбите пред входната врата на къщата на госпожа Хокстън.

Те се обърнаха и тръгнаха към ъгъла.

— Май ти беше много забавно, а? — иронично отбеляза той.

Тя се съсредоточи върху това да си придаде сдържано аристократично достойнство.

— Какво искаш да кажеш? Мисля, че се справих невероятно добре с ролята си.

— Така е. Всъщност останах с впечатлението, че доста ти хареса да играеш ролята на високомерна господарка на моя простичък доверен човек.

— Ако това ще те утеши, и ти изигра отлично ролята си. Наистина, мисля, че за първи път виждам доверен човек, който толкова много да прилича на доверен човек.

— Благодаря ти. — Той спря един минаващ файтон. — С годините станах истински експерт в това да се сливам с тапетите на стената.

Тя се усмихна и му подаде ръката си, за да ѝ помогне да се качи във файтона.

— Притежаваш изумителни умения, Амброуз.

— Ти също, Конкордия. — Той затвори вратата и се настани на седалката срещу нея. — Възхищението ми към учителската професия нараства с всеки изминал ден.

— Е? — Тя го погледна през воала. — Предполагам, че следващата стъпка е да научим нещо повече за този тайнствен господин Тримли?

— И аз така мисля, да. — Амброуз погледна навън през прозореца. — Изглежда е важна фигура. Може да се окаже, че именно той е бизнес партньорът на Ларкин.

— Мисля, че госпожа Хокстън не е сред заговорниците. Очевидно гледа на благотворителното училище просто като на средство да се издигне в очите на висшето общество.

— Съгласен съм с теб — каза той. — Предполагам, че добрият ѝ приятел господин Тримли я манипулира. Със сигурност не е първият случай, в който мошеник се е лепнал за богата жена от висшето общество и я използва за свои собствени цели. Изглежда е успял да убеди и Едит Прат да стане съучастничка в този пъклен план.

Конкордия се смръщи от отвращение.

— Предполагам, че за да си осигури нейната помощ, е трябвало да плати солиден подкуп.

— Добре си я преценила.

— Как смяташ да откриеш Тримли? — любопитства тя. — Ще наблюдаваш къщата на госпожа Хокстън ли?

— Това е един от начините — отговори той. — Но предполагам, че ще загубя доста време. Има и по-лесен начин.

— И какъв е той?

— Госпожа Хокстън спомена, че Тримли ще я придружи утре вечер на бала у семейство Гришам. И аз ще присъствам на него. Ще има много хора. Би трябвало да разпозная Тримли без особени проблеми.

Тя го погледна изненадана.

— Шегуваш се.

Той смръщи вежди.

— Защо казваш това?

— Сигурно не говориш сериозно, че ще отидеш на светски бал.

— Защо не?

— Първо, има малък проблем с поканата.

— Лесно ще се сдобия с покана, ако се наложи. Но поне засега не виждам необходимост да си правя този труд. На соаретата на лейди Гришам винаги има много хора. Никой няма да забележи един човек в повече.

— Искам да дойда с теб — каза тя. — Бих могла да ти помогна да наблюдаваш хората.

Той ѝ хвърли замислен поглед.

Тя поклати глава.

— Знаех си, че е невъзможно, но ти благодаря, че поне се замисли над идеята ми.

— Не виждам защо да не дойдеш с мен. Като жена може би ще успееш да научиш неща, които аз не бих научил.

— Има обаче един малък проблем. Нямам подходяща рокля за случая — напомни му тя. — Роклите, които поръча на шивачката, са много хубави, но нито една не е подходяща за бал.

— Роклята няма да е проблем.

— Сигурен ли си?

Той се усмихна.

— Напълно.

— Звучи доста вълнуващо. Никога не съм ходила на бал. Ще бъда като Пепеляшка.

— Винаги съм казвал, че баловете изобщо не приличат на тези от приказките. — Амброуз опъна краката си и скръсти ръце. — Искях да ти кажа нещо друго. Внимателно прегледах тефтерчето, което намерих в бюрото на Кътбърт. Мисля, че е нещо като счетоводна книга.

— За какви сметки става дума. Има ли връзка с благотворителното училище?

— Не. Мисля, че си е водил сметки за загубите, които е претърпял на комар. — Амброуз замълча. — Очевидно Кътбърт не е имал късмет. Когато е умрял, е дължал на някого голяма сума пари.

— Александър Ларкин?

— Мисля, че случаят е точно такъв, да.

Тя се замисли за момент.

— Смяташ ли, че Ларкин и Тримли са използвали дълговете му, за да го принудят да вземе участие в престъпните им планове?

— Много е вероятно.

Тя потръпна.

— И сега Кътбърт е мъртъв.

— Хората, които имат вземане-даване с Александър Ларкин, често свършват по този начин. Но в миналото повечето му жертви са били други престъпници и злодеи или членове на по-нисша класа. Спокойно можем да кажем, че са били от онези престъпления, които не правят сензация в пресата. Нито пък мотивират силите на закона да водят задълбочено разследване. Но сега Ларкин и новият му съдружник изглежда са готови да поемат повече риск.

— Разбирам какво искаш да кажеш. Последните убийства са на учителка, собственичка на агенция, която предлага учителки на девически училища, и доверен човек.

— Нито един от тях не се е движел във висшето общество, разбира се, но всички са смятани за уважавани хора. За разлика от случая със сестрата на моята клиентка, подобни убийства правят впечатление.

— Но само когато трупите са открити — напомни ми Конкордия. — Госпожица Бартлет просто изчезна. Госпожа Джарвис се предполага, че се е самоубила. А тялото на Кътбърт все още не се е появило.

— Така е. И въпреки това, хрумна ми, че Ларкин и съдружникът му трябва да смятат ученичките ти за изключително ценни.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Конкордия застана пред стълбата и погледна нагоре към тухления зид, който се канеше да прескочи.

— Няма да повярваш, Амброуз, но когато ми каза, че ще присъстваме на бала у Гришам тази вечер, си се представих облечена в малко по-различна рокля.

Той хвана здраво стълбата, за да не се клати, докато тя се качва по нея.

— Уверявам те, че си много привлекателна като камериерка на дами от висшето общество. Бонето и престилката ти отиват.

— Поне ми бе спестено унижението да нося този безвкусен костюм на лакей, с който си облечен ти.

— Мисля, че ти обясних защо е нужно да се маскираме. Домакиня като лейди Гришам би наела допълнителна прислуга за приема. Никой няма да забележи една камериерка и един лакей в повече.

Тя се заизкачва по стълбата. Знаеше много добре, че я е донесъл, за да може да се изкачи спокойно и удобно. Той лесно би могъл да се изкачи по стената и без стълба.

— Сега разбирам защо не се притесни, че нямаме покана — рече тя.

— Защо да се занимавам с такива дребни подробности, когато мога да прескоча градинския зид?

— Предполагам, че това е много изкусен и хитър начин да погледнеш на нещата.

Тя стигна до последното стъпало на стълбата и се спря, за да хване полите на наметалото и на роклята си. Бързо прехвърли първо единия, а после и другия си крак от другата страна.

Когато благополучно се качи и седна върху дувара, пред погледа ѝ се разкри огромна градина, окъпана от лунната светлина. В далечината се виждаше къщата на Гришам. От балната зала се носеше музика.

Представи си се облечена в приказна рокля да танцува валс в обятията на Амброуз. В най-съкровените ѝ мечти косата ѝ бе вдигната в елегантен кок, украсен с цвете-бижу. Амброуз, разбира се, изглеждаше невероятно красив в официалния си костюм.

Тя се усмихна.

— За какво, по дяволите, мислиш? — попита той от върха на стълбата.

Тя се стресна и леко подскочи. Не бе чула кога се е качил и е застанал до нея.

— Нищо важно — тихо отвърна.

— Опитай се да се съсредоточиш. Не искам никакви грешки тази вечер.

— Няма нужда да ми четеш лекции, Амброуз. Много добре знам какво трябва да правя.

— Искрено се надявам да е така. — Той вдигна стълбата и я прехвърли от вътрешната страна на градината. — Не забравяй, че не бива да поемаш никакви рискове. Ако изпаднеш в затруднение или беда, или ако по някаква причина се почувстваш обезпокоена от нещо, веднага ми сигнализирай.

— За десети път ми го казваш откакто излязохме от къщи, Амброуз. Знаеш ли какъв ти е проблемът?

— Кой от многото? — Той слезе по стълбата чевръсто като котка. — Напоследък не мога да се оплача от липсата на проблеми.

Това я обиди, но внимаваше да не го показва.

Предпазливо се качи на стълбата и заслиза с далеч по-малка грация, отколкото той бе демонстрирал.

Той я чакаше долу. Когато отново застана пред него, тя посегна да нагласи очилата си.

— Проблемът ти е в това, че не оценяваш инициативата у партньора си — каза тя.

— Може би е така, защото не съм свикнал да работя с партньор. От години не съм имал такъв.

Това я заинтересува.

— Някога си имал партньор?

— В самото начало — разсеяно отговори той и свали сакото си. — Как изглеждам?

Тя го погледна внимателно, но единственото нещо, което можа да различи от униформата му на лакей в тъмното, беше светлата перука.

— Не мога да кажа със сигурност. Много е тъмно.

— Бонето ти е накриво. — Той вдигна ръка към косата ѝ. — Чакай, ще ти го оправя.

— Заклевам се, че имаш зрението на котка, Амброуз.

— И Стоунър винаги казваше това. — Той я хвана за ръката. — Ела, скъпа, отиваме на бала. След тази вечер вече няма да казваш, че не те водят сред изисканите кръгове на обществото.

* * *

Два часа по-късно Конкордия се затича по тъмен коридор и отвори една тясна врата. Слабата светлина от коридора освети голям килер, пълен с парцали, метли, кофи и четки.

Тя влезе вътре и затвори вратата. „Най-сетне сама“ — помисли си и се облегна уморено на вратата.

На кого би му хрумнало, че да играеш ролята на камериерка ще се окаже толкова изтощително? Не бе имала и миг покой откакто бе попаднала в дамската стая за почивка.

Заедно с други две също толкова смутени и измъчени прислужници тя бе помогнала на върволица капризни дами. Прекара по-голямата част от времето на колене, помагайки на дамите да обуят балните си пантофки и да закачат шлейфовете на натруфените си рокли, за да не ги спъват, докато танцуват. Освен това се бяха случили няколко малки злополуки — разляно шампанско и скъсани фусты. Имаше и един-два случая, в които я бяха повикали да почисти подозрителни петна от трева върху копринени ризи.

Поне нямаше опасност да я разкрият, помисли си тъжно тя. Бялото боне и престилката на камериерка се оказаха толкова добра маскировка, колкото и вдовишкия воал. Нито една от елегантните дами, които бяха минали през стаята за почивка, не беше обърнала внимание на трудолюбивите прислужници.

Другите камериерки бяха приели присъствието ѝ, без да задават въпроси. Всички бяха прекалено заети и можеха само да бъдат благодарни за допълнителната помощ. Още повече, че никой не

очакваше от една камериерка, която е била наета само за една вечер, да познава огромната къща.

Единственият критичен момент беше, когато госпожа Хокстън, облечена с рокля с много тежки волани и с жабо от розова и лилава коприна, прошумоля през прага на стаята за почивка.

Но добрата и щедра благодетелка на девическия пансион „Уинслоу“ почти не разговаря, да не говорим, че изобщо не погледна камериерката, която беше клекнала на килима, за да закачи дългия шлейф на роклята ѝ.

Конкордия с нежелание вдигна ръце към бонето, за да се увери, че си е на мястото, и отвори вратата.

Излезе в тихия коридор. Запита се дали Амброуз е видял „неуловимия“ господин Тримли в балната зала.

— Я виж ти, я виж ти, я виж ти, какво имаме тук? Криеш се, за да не си вършиш задълженията, а?

Мъжът зад нея леко фъфлеше от изпитото количество шампанско. Конкордия се престори, че не го е чула. Бързо тръгна по коридора към дамската стая за почивка, където щеше да бъде в безопасност.

Зад нея се чуха тежки стъпки. Тя вдигна полите на роклята си, готова да избяга.

Мускулеста мъжка ръка я хвана за ръката и я накара да спре на място.

— Къде си се разбързала така?

Тя се обърна. Оказа се лице в лице с едър, силен джентълмен, облечен в скъп, шит по поръчка официален костюм. Имаше достатъчно светлина в коридора, за да види лицето му. Личеше си, че някога е бил доста красив. Но лицето му беше загрубяло от прекаляването с алкохола, тежката храна и развратния начин на живот.

Той ѝ се усмихна похотливо.

— Очила, а? Май не съм спал с прислужница, която носи очила. Но както винаги съм казвал, за всичко си има първи път.

Силното желание да го зашлеви почти я завладя изцяло. Но си напомни, че в момента играе ролята на прислужница, а те не удрят гостите.

— Извинете, сър. — Положи огромни усилия да говори спокойно, хладнокръвно и учтиво. — В дамската стая за почивка ме

чакат.

Той се изхили глупаво.

— Не се притеснявай, че ще закъснееш. Ще свърша много бързо.

— Моля ви, пуснете ме да си вървя, сър. Ще изпратят някого да ме потърси, ако веднага не се върна към задълженията си.

— Съмнявам се, че на някого ще му липсва една малка прислужница за няколко минути. В къщата е пълно с прислуга тази вечер. — Той започна да притиска гърба ѝ към вратата на килера. — Хайде да се позабавяваме малко. Не се безпокой, няма да съжаляваш.

Това направо я вбеси. Заряза слугинския акцент и започна да говори с обичайния си преподавателски тон.

— Как смеете, сър? — сопна му се тя. — Така ли се отнасяте към по-нисшите в обществото от вас? Нямате ли обноски? Елементарно домашно възпитание? Нямате ли капка благоприличие?

Развратният пияница спря и я погледна така, сякаш някой неодушевен предмет му бе проговорил.

— Какво е това? — смутено попита.

— Би трябвало да се срамувате от себе си. Нямате никакво право да се възползвате от жени, които са принудени да работят, за да си изкарват честно прехраната. Всъщност един истински джентълмен би сметнал за свой дълг да защитава такива жени.

Тя се опита да се възползва от това, че той е шокиран, за да освободи ръката си. Но той я стисна толкова здраво, че чак я заболя.

— За кого се мислиш, че държиш такъв тон на един аристократ. — Той я разтърси. — Ще те науча къде ти е мястото. Дяволите да ме вземат, ако не го направя.

Силно я блъсна в килера.

Този път Конкордия наистина се уплаши. Играта взе да загрубява. Надявайки се, че наоколо има и други прислужници, тя изкрещя за помощ.

Пияният джентълмен запуши устата ѝ с ръка.

— Млъкни или ще стана груб, обещавам ти. Можеш спокойно да забравиш за бакшиш.

Той отвори вратата на килера и започна да я тегли в тъмното. Дланта му покриваше носа и устата ѝ. Едва дишаше. Нарастващата паника се смеси с ярост.

Пресегна се и го одраска по бузата. Той изръмжа от болка и я пусна.

— Какво ми направи, глупава кучко такава?

Тя сложи ръце на гърдите му и го блъсна с всичка сила.

Пияният мъж изгуби равновесие, политна назад и падна по гръб на пода.

Тя блъсна вратата, завъртя ключа и я заключи.

— Ето те и теб — каза Амброуз някъде от коридора зад нея. — Търсих те навсякъде.

Точно от това имаше нужда, помисли си тя, намествайки очилата си. Ако Амброуз знаеше, че току-що едва не я изнасилиха, без съмнение веднага щеше да я качи на някой файтон под наем и да я изпрати у дома.

— Тъкмо си почивах — увери го тя, оправяйки бонето и престилката си. — Да си камериерка на дами е доста изтощителна работа, знаеш ли?

По вратата се чу яростно тропане, последвано от викове:

— Пусни ме, кучко! Как смееш да се отнасяш с по-висшите от теб по този неуважителен начин! Ще се погрижа да си тръгнеш без препоръки тази вечер. Още преди зазоряване ще се окажеш на улицата.

Амброуз погледна вратата и попита:

— Някакъв проблем ли е имало?

— Не, ни най-малко. — Тя широко му се усмихна. — Нищо, с което не мога да се справя. Защо си ме търсил?

Вратата зад нея се разтресе от силни удари.

— Веднага отвори вратата.

— Отдръпни се — нареди ѝ Амброуз.

Отново я обзе паника.

— Амброуз, не бива да правиш нищо прибързано. Не можеш да си позволиш да се замесиш в скандал с джентълмен точно тази вечер. Това ще изложи на риск целия ти план.

— Задръж това. — Той ѝ хвърли връхната си дреха и нейното наметало.

— Амброуз, моля те, тази вечер имаме да вършим много по-важни неща. Не е моментът да се разсейваме.

— Ще отнеме само минутка. — Той отключи вратата, отвори я и влезе вътре.

— Крайно време беше — каза вбесеният човек. Замълча, щом видя Амброуз. — Какво става тук? Какво си мислите, че...

Вратата се затвори и той остана насаме с Амброуз в килера.

Конкордия чу няколко тихи думи, последвани от удари. Тя трепна.

Вратата се отвори. Амброуз се показва, намествайки перуката си на лакей. Конкордия зърна свито тяло на пода, преди вратата отново да се затвори.

— Така, това е готово — каза Амброуз. — Да тръгваме. И без това загубихме достатъчно време.

— Не си го убил, надявам се — разтревожи се тя.

— Не го убих — потвърди той и бързо я дръпна по коридора.

— Не бях виновна аз.

— Не, вината е моя, защото ти позволих да участваш в това рисковано начинание тази вечер. Трябваше да се досетя.

— Амброуз, това не е честно. Мисля, че се справих много добре със ситуацията.

— Така е. Не това ме притеснява.

— А какво те притеснява?

— Фактът, че той видя лицето ти и може да опише как изглеждаш.

— Не се тревожи за това — увери го тя. — Заради слабото осветление и фактът, че е доста пиян, да не говорим за това, което му стори ти, ще си спомни много малко, ако въобще си спомни нещо за случилото се тази вечер. Сигурна съм, че няма да може да ме опише. Освен това никой не си спомня как изглежда една прислужница.

— Ще обсъдим този проблем по-късно. В момента нямаме време за губене.

Той вървеше толкова бързо, че тя подтичваше след него.

— Как ме намери?

— Една от прислужничките, които работят в стаята за почивка, ми каза, че си изчезнала по този коридор.

Минаха по един балкон с изглед към балната зала. Тя чу тих неискрен смях, уморени гласове и пиянски разговори. Погледна надолу. Полилеите хвърляха светлина върху обсипаните с бижута рокли на дамите. Джентълмените изглеждаха доста елегантни в

официалните си костюми. Това бе напълно различен свят, помисли си тя, доста дребнав и нищожен свят всъщност.

— Съжالياвам, че не можа да се насладиш на своята приказка — тихо каза Амброуз.

— Сигурна съм, че онова, което се случва долу в балната зала, не е наполовина толкова вълнуващо, колкото приключението, което двамата преживяваме. Имаш най-интересната професия на света, Амброуз.

Той изглеждаше учуден. После ѝ се усмихна.

— Рядко ми се случва да скучая.

— Защо бързате толкова много? — попита тя. — Какво се е случило? Видя ли Тримли?

— Да. Пристигна в компанията на госпожа Хокстън и цяла вечер я ухажва.

— Чудесно. Но защо дойде да ме търсиш? Мислех, че искаш да го следиш.

— Така е. Но преди малко един от лакеите му занесе бележка. Новината, която получи, изглежда, доста разтревожи Тримли. Извини се на госпожа Хокстън и на останалите и много бързо излезе от балната зала. Проследих го и го чух да иска да му донесат шапката, палтото и да му поръчат файтон.

— Тръгна ли си?

— Да. Но ще му трябва известно време, за да намери файтон. Улицата е пълна с частни файтони, защото тази вечер тук има много хора.

— Чудя се защо не е помолил госпожа Хокстън да му обслужи с нейната карета.

— Сигурно защото не е искал кочияшът ѝ да разбере къде отива — отвърна Амброуз с нескрито задоволство.

Тя бе обзета от вълнение.

— Смяташ, че отива на тайна среща ли?

— Да. Набързо се извини и се измъкна от балната зала.

— Какво ще правим?

— Смятах да те оставя тук, докато го проследя. Имаше нещо в бележката, което прикова цялото му внимание. Искам да видя къде ще отиде в отговор на онова, което пише в нея.

— Искам да дойда с теб — бързо каза тя.

— Не се страхувай, със сигурност тръгваш с мен — мрачно рече той. — След случилото се в килера няма да поема риска и да те оставя тук сама.

— Прекалено много преувеличаваш значението на този малък инцидент.

— Малък инцидент ли? Мъжът едва не те изнасили.

— И друг път съм си имала работа с типове като него. Като преподавателка на млади дами бях принудена да поставям доста роднини-мъже на мястото им. Ще се изненадаш колко много така наречени „джентълмени“ не се колебаят да се възползват от сама жена без финансови средства.

Той я погледна възхитен и ѝ се усмихна.

— Очевидно си водила много рискован и опасен начин на живот, госпожице Глейд.

— Както и ти, господин Уелс.

Те свърнаха зад един ъгъл и се сляха с върволица лакеи, които носеха тежки сребърни подноси.

Когато стигнаха до горещата, задимена кухня, една готвачка ги погледна сърдито.

— Къде си мислите, че отивате вие двамата? — попита тя, бършейки потта от бузите си с престилката. — Тук има много работа за вършене.

— Ей сега се връщаме — увери я Амброуз. — Бетси има нужда от малко чист въздух.

— Точно сега ли? Ами може да диша колкото си иска чист въздух, след като гостите на мадам си отидат. — Готвачката видя сакото и пелерината, които държеше Конкордия. — Откъде взехте тези неща? Затова ли искате да излезете навън толкова набързо?

Разнесе се ужасният трясък на сребро и порцелан. Всички, включително и ядосаната готвачка, се обърнаха, за да погледнат злополучния лакей, който току-що бе изпуснал подноса.

— Погледни какво направи, проклет глупак такъв — изкрещя готвачката. — Отне ми часове да приготвя този пай от раци. Мадам ще се вбеси, когато разбере колко храна е била похабена тази вечер. Ще те изгони, без да ти даде никакви препоръки.

— Ела — прошепна Амброуз и дръпна Конкордия към вратата.

Те избягаха в градината. Амброуз спря, за да хвърли бялата си перука, шапката и ливреята зад живия плет.

— Дай ми палтото — каза той. — Сложи моето наметало. Не искам някой да забележи, че лакей и слугиня се качват в нает под наем файтон близо до тази къща. — Той бързо я огледа и се пресегна, за да свали бялото боне от главата ѝ. — Прислужниците не се возят във файтони под наем.

— И почтените дами не се возят в подобни файтони — напомни му тя. — Поне не с мъже, които не са техни съпрузи. Предполага се, че пътуват с каляски или омнибуси. Кочияшът със сигурност ще предположи, че съм много лесна, ако се кача във файтон под наем с теб.

— Това не може да бъде избегнато. — Той се обърна и тръгна през лабиринта от жив плет. — Прикрий лицето си с качулката на пелерината. Не се отделяй от мен.

Прекосяха градините и отидоха на същото място, откъдето бяха влезли преди два часа. Конкордия не видя подпряната на земята стълба, докато не се спъна в нея.

— Внимавай — каза Амброуз и я хвана с лекота. Той се наведе, вдигна стълбата и я облегна на тухления зид. — Този път аз ще се кача пръв.

Тя го последва, борейки се с пелерината и полите на роклята.

Само след няколко минути и двамата бяха извън градината.

— Насам. — Амброуз я хвана за ръката и тръгна към улицата. — Побързай. Не искам да изпуснем Тримли.

— Ами стълбата?

— Остави я. Няма да ни трябва повече.

Пред къщата на Гришам се бяха наредили частни карети. Недалеч Конкордия видя светлините на няколко файтона под наем.

Чу познато подсвиркване с уста. Един от лакеите викаше файтон. В отговор първият файтон в редицата тръгна към входната врата на голямата къща.

— Това трябва да е файтонът на Тримли — рече Амброуз. — Той слиза по стълбите.

Бързо я поведе през тъмното към наредените в редица чакащи файтони и избра един в края на редицата.

Кочияшът, седнал на капрата, хвърли бърз поглед на Конкордия. Но интересът му веднага секна, щом двамата с Амброуз се качиха по тясното стъпало и седнаха в отворения файтон.

Щом се настаниха, Конкордия разбра защо висшето общество не одобрява идеята жените да се возят в такива открити двуколки. Имаше нещо авантюристично в тези файтони. Единствената седалка осигуряваше място за двама души, които да седнат много близо един до друг. Тясното пространство бе изключително интимно.

Амброуз каза на кочияша:

— Следвай файтона, който напуска къщата, но гледай колегата ти да не те забележи.

Той пъхна няколко банкноти през отвора.

— Да, сър. — Кочияшът сложи парите в джоба си. — Това няма да представлява никакъв проблем в този час на нощта.

Файтонът потегли.

Конкордия бе изненадана от скоростта и маневреността му.

— Какъв чудесен начин за пътуване. От тук се вижда всичко. Виж колко бързо се движим. Много практично. Не виждам защо добре възпитаните дами да не могат да се возят в такива файтони.

Амброуз не изпускате от очи файтона, в който пътуваше Тримли.

— Би ли учила на това младите дами в твоето девическо училище?

— Да.

Точно в този момент минаха под една газова лампа. На слабата светлина Конкордия видя леката усмивка на Амброуз.

— Намираш плановете ми да основа девическо училище за смешни ли? — попита го тихо тя.

— Не, Конкордия. Смятам, че са изключително дръзки и достойни за уважение и възхищение във всяко едно отношение.

— О! — Не знаеше какво да каже. Никой не я бе насърчавал и подкрепял в нейните мечти откакто починаха родителите ѝ. Това много я поласка.

Те следваха файтона на Тримли по малките оживени и натоварени улици. Накрая той зави по една от уличките.

— По дяволите — прошепна Амброуз. — Значи ето къде отива.

Конкордия усети напрежението му.

— Какво има? — попита.

— Тръгнал е към минералните бани „Донкастър“ — отвърна той.

— Минава полунощ — каза тя. — Баните сигурно са затворени.

— Да. Коего прави посещението на Тримли още по-интересно и любопитно.

Малко по-късно Амброуз каза на кочияша:

— Спри тук, моля.

— Да, сър.

Файтонът спря. Конкордия погледна Амброуз.

— Какво смяташ да правиш?

— Очевидно Тримли отива в баните. — Той свали шапката си и махна палтото си. — Предполагам, че някой, по всяка вероятност Ларкин, си е уредил среща с него тук. Ще го проследя, за да видя какво ще успее да науча.

Тя огледа тъмната улица. Мъглата стана по-гъста и започна да скрива газовите лампи. Потрепери.

— Мисля, че трябва да дойда с теб — каза.

— Невъзможно. Ще останеш тук с кочияша, докато се върна.

Тонът му беше категоричен. Вече го познаваше добре и знаеше, че няма смисъл да спори с него. Имаше моменти, в които можеше да разговаря разумно с него, но имаше и такива, в които това беше невъзможно. Сега бе именно такъв момент.

— Това не ми харесва, Амброуз. Обещай ми, че ще бъдеш много, много внимателен.

Той вече беше станал, готов да стъпи на тротоара. Спря се и се наведе, за да я целуне по устните.

— Ако не се върна до петнайсет минути или ако нещо те притесни или разтревожи, нареди на кочияша да те закара на Рансъмхелт Скуеър №7. Потърси Феликс Денвър. Разбра ли?

— Кой е Феликс Денвър?

— Стар познат — отговори той. — Разкажи му какво се случи. Той ще помогне на теб и на момичетата. Разбра ли ме, Конкордия?

— Да. Но, Амброуз...

Той вече беше на тротоара.

— Не позволявай някой да се доближи до дамата, докато си върша работата — заповяда той на кочияша. — Ясно ли е? Ако някой

се доближи, тръгвай веднага. Дамата ще ти даде адреса, в случай че се забавя.

— Да, сър — отвърна кочияшът. — Не се тревожете за вашата дама. Ще се погрижа за нея. Познавам този квартал. Безопасен е.

— Благодаря — каза Амброуз.

Той бързо се отдалечи.

Конкордия го изпрати с поглед, докато изчезна в мъглата.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Амброуз стоеше в тъмния вход на една сграда точно срещу баните „Донкастър“ и гледаше как Тримли отвори входната врата на мъжкото отделение с ключ.

Личен ключ за сградата, това беше много интересно. Дали Тримли притежаваше дял от предприятието? В добри отношения ли беше със собственика?

Възможно бе ключът да е откраднат, разбира се, но начинът, по който Тримли го използваше, говореше, че не за първи път влиза в сградата.

Преди малко Тримли бе оставил файтона си на съседната улица. Явно не искаше кочияшът да види точно къде отива.

Много предпазлив човек, заключи Амброуз. Но щом човек имаше вземане-даване с престъпен бос, трябваше да е предпазлив.

През отворената врата на баните Амброуз видя слаб лъч светлина. Или някой прислужник беше светнал лампата, или някой беше отишъл преди Тримли. Вероятно беше Ларкин.

Вратата бързо се затвори зад Тримли. Амброуз изчака още няколко минути, оставяйки време на „жертвата“ си да се захване с работата, която бе дошъл да върши. След това прекоси улицата и откри, че Тримли е оставил вратата отключена. Изводът беше, че няма намерение да остане дълго.

Амброуз бавно отвори вратата. Малкото фоайе беше потънало в мрак.

Слабата светлинка, която беше забелязал преди малко, идваше от притворената врата на съседната стая.

Той влезе във фоайето, затвори вратата много тихо и прекоси помещението до другата врата.

Беше идвал тук веднъж, представяйки се за клиент. Това се случи в началото на разследването на смъртта на Нели Тейлър. Тогава бе огледал внимателно вътрешността на баните и сега можеше да се ориентира в тъмното. Архитектът на сградата явно беше харесвал

мрачния готически стил. Високи, сводести тавани и дълги входове оставяха много място за сенки и тъмнина.

Той леко откряна вратата на съблекалнята и огледа кабинките, отделени със завеси. Стенен свещник хвърляше достатъчно светлина, за да разкрие голяма купчина хавлиени чаршафи, сложени върху една маса.

Нямаше и следа от Тримли, но се чуха бързи стъпки, които отекваха по теракота някъде навътре в баните.

Амброуз прекоси съблекалнята и се озова в първата сауна. Отоплението беше намалено още преди часове, когато баните бяха затворени за през нощта, но все още беше топло. Стенен свещник с кръгъл лампион от матово стъкло хвърляше бледа светлина върху белите плочки.

Минавайки между пейките и столовете, които редовните клиенти използваха през деня, той стигна до друга врата и я отвори.

Газовата горелка на стената в това помещение беше още по-слаба, но той видя тъмните очертания на големия квадратен басейн в средата на помещението.

Някъде капеше вода.

Той тръгна към вратата в другия край на помещението.

Видя тъмна фигура да плува под повърхността на водата в студения басейн.

На пръв поглед изглеждаше, че е сако на джентълмен, което някой небрежно е хвърлил във водата. След това видя безжизнените ръце, които се показваха от маншетите на ръкавите.

Невиждащите очи на мъртвеца бяха вперени в Амброуз, странно обвиняващи.

Александър Ларкин.

В съседната зала за игра на комар се отвори врата. Внезапният силен трясък прониза злокобната тишина. Някой изтича по плочките. Не бяха същите стъпки, които бе чул преди малко, помисли си Амброуз. Но със сигурност някой искаше да избяга.

Той влезе в сауната с басейн точно навреме, за да види как един мъж заобикаля широкия басейн и тича към тъмния коридор.

Амброуз се затича. Той скъсяваше разстоянието, когато паникьосаният мъж внезапно спря на вратата и вдигна ръце.

— Не стреляйте. — Започна да отстъпва назад. — Моля ви, не, няма да кажа на никого, кълна се.

Амброуз спря и се скри в сянката на кабинките отдясно. Сега видя по-ясно мъжа, когото допреди малко преследваше. Той беше слаб и прегърбен от възрастта и тежкия труд, който бе полагал цял живот. Шапката му и дебелият непромокаем престилка показваха, че е служител в баните.

Амброуз го позна. Мъжът бе известен в баните като Стария Хенри.

— Опасявам се, че имаш невероятно лошия късмет да се озовеш на неподходящото място в неподходящия момент — каза Тримли от сводестата врата. — Наистина не мога да ти позволя да кажеш на полицията, че си ме видял на мястото на убийството на Ларкин!

Той направи няколко крачки към Стария Хенри. Лампата, която осветяваше входа към коридора, блесна върху револвера в ръката му.

Той вдигна пистолета.

— Моля ви, не ме убивайте, сър — помоли се Хенри.

Амброуз се размърда и нарочно издаде тих звук. Тримли се стресна и бързо се обърна, оглеждайки се в тъмното.

— Кой е там? — попита. — Покажи се.

— Пусни човека, Тримли — обади се Амброуз. — Той няма нищо обща с тази история.

— Ти си, нали? — Тримли се взря в кабинките. — Ти си този, който отмъкна момичетата от замъка. Реши ли се най-после да работиш с нас? Ще ти направим много добра оферта за момичетата. Искаме и учителката, разбира се. Не можем да я оставим жива. Тя знае прекалено много.

— Пусни човека и тогава ще обсъдим този въпрос.

— Защо проклетият служител е толкова важен за теб? — попита Тримли. — Той знае ли нещо важно?

За човек като Тримли хората означаваха нещо само ако можеха да му помогнат да постигне собствените си цели. Парите и властта определено бяха най-важното за него.

— Бъди сигурен — многозначително каза Амброуз, — че той е много по-важен, отколкото можеш да си представиш.

Тримли хвърли сърдит поглед на треперещия служител.

— Трудно ми е да повярвам в това.

Амброуз се сети, че тази вечер всички лампи в баните бяха запалени, и реши да рискува.

— Ларкин не ти е разказал за служителя, нали? — попита.

— За какво говориш?

— Помисли малко, Тримли. Защо според теб Ларкин му се е доверил да дойде тук тази вечер и да запали лампите?

— Той е просто един прислужник. Да пали лампите е едно от задълженията му.

— Не познаваше Ларкин много добре, нали? Той се доверяваше напълно на много малко хора на този свят. Очевидно ти не си един от тях.

— Не е вярно. — Тримли изглеждаше обиден. — Той ме смяташе за свой партньор. Имаше ми доверие.

— Партньор. — Амброуз се засмя. — И все пак не ти е казал причината, заради която този човек е тук тази вечер.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Ларкин и Хенри са стари познати — каза Амброуз, печелейки време така, както го бяха учили баща му и дядо му. „Подхвърли някоя и друга подробност, момче, и те ще клъвнат веднага.“ — И двамата произхождат от „тинята“. Този мъж веднъж е спасил живота на Ларкин. Случило се е доста отдавна. Ларкин не забравяше подобни услуги.

Старият Хенри изстена, но явно схвана какво става. Той не отрече, че се познава отдавна с големия престъпник.

— Откъде знаеш всичко това? — бързо попита Тримли.

— Наблюдавам Ларкин от доста време — призна Амброуз. — Може да се каже, че разследвам този човек.

— Дяволите да го вземат — изруга Тримли. — Той ми каза, че някой е решил да завземе империята му, но си помислих, че е проява на параноя.

Амброуз не каза нищо. Някъде в тъмното по плочките течеше вода. Звукът отекваше злокобно.

— Покажи се — заповяда Тримли. — Говориш като джентълмен. Няма причина да не правим бизнес заедно. И без това си търся нов съдружник, както виждаш.

Амброуз пристъпи напред и застана до една поставка, на която имаше две големи празни кани, от онези, използвани от

прислужниците, които мият косите на клиентите. Лампата беше зад гърба му, така че лицето му остана в сянка. Двамата мъже бяха от другата страна на басейна.

От толкова далече и при тази слаба светлина беше много малко вероятно Тримли да успее да стреля с револвера и да го улучи. Но Хенри все още се намираше в смъртна опасност.

— Какво предлагаш? — тихо попита Амброуз.

— Спри на място. — Тримли вече беше по-спокоен. Сега очевидно се чувстваше господар на ситуацията, след като виждаше силуета на Амброуз. — Вдигни ръцете. Искам да видя дали нямаш пистолет.

— Не съм въоръжен. — Амброуз вдигна ръце с дланите нагоре. — Имай предвид, че ако убиеш мен, ще загазиш много повече, отколкото ако убиеш служителя.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина следях Ларкин. Но някой друг разбра за теб, Тримли. Аз съм единственият, който може да ти каже името на полицейския инспектор, който стигна до заключението, че с Ларкин сте съдружници.

— Лъжеш. Никой не знае за мен. Никой. Аз съм джентълмен, дяволите да те вземат, а не престъпник. Защо един инспектор от полицията би ми обърнал внимание?

— Имам новина за теб, Тримли. Полицията подозира и аристократи в извършването на различни престъпления. Просто е трудно да се извършват арести в тези кръгове. Полицията се нуждае от доста повече доказателства и улики, за да го направи. Но бъди сигурен, че в твоя случай инспекторът е на път да се сдобие с много улики срещу теб.

— Откъде знаеш всичко това?

— Не е ли очевидно? Аз съм човекът, когото той прати, за да събере въпросните улики, от които се нуждаеше.

Тримли направо онемя.

— Невъзможно. Лъжеш ме.

— Не изпадай в паника. Аз съм бизнесмен по душа. Според мен правосъдието е нещо, което може да бъде купено и продадено, точно като онези четири момичета, които вие с Ларкин отвлякохте.

— Ще ми кажеш ли името на инспектора?

— Ще ти продам името му, ако се споразумеем за цената —
отвърна Амброуз. — Освен това мога да направя така, че уликите,
които събрах срещу теб до този момент, да изчезнат.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Амброуз трябваше вече да се е върнал. Конкордия потръпна и се загърна по-плътно с пелерината си. Сигурно се бе случило нещо лошо. Беше толкова уверена в това, както никога досега в живота си.

Бързо стана и скочи на улицата.

— Сега пък къде тръгнахте? — попита кочияшът и я погледна разтревожен. — Господинът ми заръча да ви наглеждам.

— Мисля, че той се намира в голяма опасност. Някой може да се опита да го убие. Трябва да отида при него. Ще ми помогнете ли, моля?

— Да го убие ли? — Думите ѝ го стреснаха и той откачи юздите. — Никой не ми каза, че ще се забъркам в такива неприятности.

— Почакайте, моля ви. Имам нужда от помощта ви.

— Платихте ми доста щедро, но не достатъчно, за да ме накарате да се замесвам с убийство.

Кочияшът дръпна юздите. Конят тръгна напред.

— Поне извикайте полиция — помоли му се Конкордия.

Кочияшът не ѝ отговори. Беше прекалено зает да размахва камшика си, принуждавайки коня да препуска в галоп.

Само след секунди тя се оказа съвсем сама на улицата.

Затича се към входа на баните.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Ти си бизнесменът, който посети онази глупава крава Ровента Хокстън, чиято цел е да се изкачи по социалната стълбица, нали? — попита Тримли. — Коя беше жената с теб? Онази, която каза, че иска да основе благотворително училище?

— Тя не е от значение — отвърна Амброуз. — Актриса, която наех да изиграе тази роля.

— Онази глупава кучка Хокстън ти каза за мен, нали? — Тримли не можеше да скрие отвращението си. — Сигурно си бил на бала тази вечер. Последвал си ме, когато дойдох тук.

— Може би — не отрече Амброуз.

— Почти те пипнах онази вечер, когато отиде да се видиш с Кътбърт в офиса му, знаеш ли?

— Хората ти са некадърни.

— Това не бяха моите хора. Бяха хората на Ларкин. Когато Кътбърт се опита да ми продаде информация, отнасяща се до някой си господин Далримпъл, който го бил потърсил, за да събере сведения за момиче на име Хана Радбърн, веднага разбрах какво се е случило.

— Ти се съгласи да купиш информацията от Кътбърт, а после си го накарал да ми изпрати бележка в клуба. Когато Кътбърт вече не ти е бил нужен, си накарал Ларкин да нареди да го убият.

— Планът беше да те проследим, когато напуснеш офиса му онази вечер. Искях да разбера кой си и къде криеш момичетата. Но нещата се объркаха.

— Точно както се объркаха и в замъка — рече Амброуз. — Между другото, ти ли нареди да убият Нели Тейлър, или Ларкин даде тази заповед?

— Така ли се казваше? — равнодушно попита Тримли.

— Да.

— Всъщност нямам общо със смъртта ѝ. Тя беше една от малките курви от турската баня на Ларкин. Много му харесваше да чука жените, които работят тук. Тогава Нели Тейлър му бе любимка,

поне така си мисля. Предполагам, че е научила повече за неговия бизнес, отколкото е било полезно за нея.

— И се е отървал от нея?

— Очевидно — ядосано отговори Тримли. — Забрави за тази Тейлър. Тя не бе от значение. Дай да говорим по същество. Как се казва полицейският инспектор, за когото твърдиш, че ме наблюдава?

— Хайде сега, не вярваш, че ще ти дам тази информация, докато си насочил пистолет срещу мен, нали? Аз не съм въоръжен. Няма защо да се страхуваш от мен. Свали оръжието и ще поговорим като джентълмени.

— Не те виждам много добре. Излез на светло.

Амброуз пристъпи в малкия кръг светлина, която идваше от свещника на стената.

— Не виждаш ли, че ръцете ми са празни? — попита той, вдигайки ги високо.

Тримли се вгледа внимателно и най-сетне се успокои.

— Добре тогава, каква е цената ти за момичетата? По-добре да е разумна, иначе...

Той внезапно замълча, когато нещо изтрополи в коридора зад него.

— Какво е това? — изръмжа той, предишното му раздражение се върна. — Кой е там?

„Дяволите да го вземат“ — помисли си Амброуз. Стоунър щеше да се гордее с него. Стратегията на преговарянето вършеше страхотна работа. Но както често казваха баща му и дядо му, един умен човек винаги трябва да е готов за изненади.

— Май имаме гости — отговори Амброуз. Той се възползва от това, че Тримли се разсея за миг, и взе една от тежките кани за вода.

— Един от твоите хора ли? — попита Тримли.

Той започна да върти глава ту към тъмния коридор, ту към Амброуз.

— Определено не е от моите хора — отговори Амброуз. Държеше каната до десния си крак. — Може да е човек на Ларкин.

Шумът стана по-силен. Тримли заобиколи разтреперания служител.

— Познаваш ли този звук?

— Мисля, че не ви разбрах, сър — отвърна уплашен Стария Хенри. — Мисля, че е една от количките за бельо. Използваме ги да разкарваме чаршафите и хавлиените кърпи.

— Дяволите да го вземат. Има ли някой друг от персонала тук тази вечер?

— Не, сър. Само аз съм, сър — отвърна човекът. — Поне така си мислех.

Една количка се появи на вратата към коридора. Тя беше толкова натоварена, че не можеше да се види кой стои от другата страна.

— Спри — заповяда Тримли.

Нямаше време да заобиколи басейна, осъзна Амброуз. Трябваше да хвърли каната през водата.

Точно в този момент количката внезапно заподскача напред, набирайки скорост. Този, който я буташе, току-що я бе засилил.

— Дяволите да те вземат — извика Тримли изплашен.

Той стреля към количката.

Амброуз хвърли каната. Тримли се дръпна настрана, за да се предпази от връхлитащата срещу него количка.

Каната го удари по рамото вместо по главата, както възнамеряваше Амброуз.

Тримли извика от болка, но не падна на земята. Обаче изпусна револвера. Той изтрополи на плочките. Обезумял, Тримли залитна, а после се завъртя, за да потърси пистолета.

Амброуз се затича, заобикаляйки басейна. Видя револвера на пода много близо до ръба на басейна.

— Вземи пистолета му — извика той на замаяния служител.

Старият Хенри се окопоти и се обърна, за да вземе пистолета.

— Не го виждам. Къде е?

Не можеше да му кажа къде точно е проклетият пистолет. Тримли щеше да го чуе и да го вземе преди Стария Хенри.

Още няколко крачки и щеше да стигне до Тримли.

— Виждам пистолета. — Конкордия връхлетя от коридора, пелерината ѝ се вееше зад нея. Беше се насочила право към ръба на басейна.

Тримли рязко се обърна и я последва. И той беше видял пистолета.

„По дяволите — помисли си Амброуз. — Само това ми липсваше.“

Младата жена стигна до пистолета преди Тримли. Тя дори не се опита да го вдигне, което щеше да е ужасна грешка. Амброуз знаеше това, защото Тримли щеше да ѝ го отнеме.

Тя ритна оръжието в басейна.

— Какво си мислиш, че правиш, глупаво същество такава — изкрещя Тримли.

Той се нахвърли върху нея и я бутна. После се обърна и хукна към вратата за коридора.

Конкордия изплува на повърхността и си пое въздух.

— Добре ли си? — попита я Амброуз, забавяйки ход за малко.

— Да — отвърна тя, закашля се и стъпи на дъното на басейна. — Добре съм. Тичай след него. Не се притеснявай за мен.

Той хукна към тъмния коридор. Изгуби Тримли от поглед, но чуваше стъпките му да се отдалечават към изхода.

В тази част на сградата беше тъмно, но Тримли тичаше с увереността на човек, който познава помещението. Той отвори една врата в края на коридора и изчезна през нея.

Амброуз беше само няколко крачки след него. Зад вратата видя спираловидна стълба. Тримли отиваше на покрива.

Амброуз бързо се качи, слушайки стъпките му.

В горната част на стълбището се отвори врата. Нахлу влажен нощен въздух.

Амброуз излезе и видя Тримли да стъпва върху парапета, който ограждаше покрива, и да скача върху покрива на съседната сграда. Той бързо го последва и скъси разстоянието между тях.

Нищо чудно, че Феликс не е могъл да засече кога Ларкин влиза и излиза от баните, помисли си той. Престъпният бос си е имал таен вход. Интересно дали Ларкин е знаел, че неговият партньор-джентълмен го е открил.

Щом разбра, че няма да успее да избяга от преследвача си, Тримли внезапно спря, наведе се и взе някакъв предмет, който се намираще на покрива. Той бързо се обърна. На слабата лунна светлина Амброуз добре видя дългата тръба в ръцете му.

— Не знам кой си, но си адски досаден — каза Тримли и се втурна напред, размахвайки тръбата.

Амброуз се просна по корем на покрива. Тръбата изсвистя във въздуха само на няколко сантиметра над главата му.

Той се претърколи, скочи на крака и се затича към Тримли.

— Не, не се приближавай. — Тримли направи няколко крачки назад. — Не се приближавай, дяволите те взели. — Вдигна тръбата, за да опита отново да го удари.

Амброуз се отмести наляво.

Другият отново отстъпи назад. Амброуз се опита да го ритне.

За да избегне удара, Тримли отстъпи назад. Кракът му се удари в парапета. Той залитна, изгуби равновесие и полетя назад.

— Не! — изкрещя.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Сигурна ли си, че ти е топло и си суха? — попита Амброуз от отсрещната седалка на файтона.

— Да, благодаря — учтиво отговори Конкордия. За пореден път отговаряше на този въпрос. — Казах ти, че водата в басейна все още беше топла, а служителят бе така мил и ми даде хавлиени кърпи, за да се изсуша.

Освен това Старият Хенри беше извадил очилата ѝ от водата с помощта на една дълга кука.

Въпреки това тя знаеше, че изглежда странно, увита от главата до петите в палтото на Амброуз. Тежката връхна дреха се бе оказала доста полезна. Беше ѝ позволила да мине за мъж пред кочияша на файтона.

Не знаеше какво си е помислил за голямата хавлиена кърпа, увита около главата ѝ. Определено прибавяше интересен моден щрих. Вероятно веднага си е помислил, че се връща модата на тюрбаните, която някога беше много популярна в най-изисканите бални зали.

Не се притесняваше за собственото си здраве. Беше сигурна, че ще оцелее след гмуркането в басейна. Тревожеше се за Амброуз. След като се върна от покрива, беше в лошо настроение. Почти не говореше.

— Тази вечер спаси живота на горкия старец — рече тя. — Ако не беше отишъл навреме, Тримли щеше да го убие.

— Старият Хенри е информаторът, който ми събщи, че Нели е споменала, че Ларкин се е изпуснал пред нея и ѝ е казал какво става в замъка Олдуик. Той ми даде първата солидна улика по този случай.

— Старият Хенри един от твоите бивши клиенти ли е?

— Да. С това ми се издължи.

Файтонът спря. Конкордия погледна през прозореца и видя редица красиви къщи.

— Това трябва да е Рансъмхелт Скуеър — рече тя. — Мили боже, каква красива къща. Знам, че хората, които работят в отдел „Криминални разследвания“, получават по-висока заплата от

обикновените полицаи, патрулиращи по улиците, но не знаех, че с нея могат да си позволят подобен лукс.

Амброуз отвори вратата на файтона.

— Феликс не е купил тази къща със заплатата си на инспектор от полицията.

— От богато семейство ли произхожда?

— Не, но успя да спечели много пари, преди да стане полицай. Инвестира ги много добре. — Той слезе от файтона. — Изчакай ме тук. Връщам се след минутка.

Качи се по стълбите на номер седем. Вратата се отвори в отговор на почукването му.

Пламъчето на свещта потрепваше. Амброуз каза нещо на човек, когото Конкордия не виждаше. Вратата се затвори. Амброуз слезе по стълбите и се качи във файтона.

Входната врата на номер седем отново се отвори. Един мъж слезе по стълбите. Когато мина под газената лампа, тя видя, че носи в ръка балтон. За това кратко време беше успял да обуе панталона и обувките, но все още закопчаваше ризата си.

— Баните „Донкастър“ — нареди на кочияша, преди и той да се качи в неосветения файтон, който бързо потегли.

— Защо, по дяволите, идваш у нас винаги в два часа през нощта, а? — сопна се Феликс. — Не можеш ли да се научиш да идваш в прилично време? — Той чак сега видя Конкордия на отсрещната седалка. — Вие сигурно сте учителката.

Тя не виждаше ясно чертите на лицето му в тъмното, но гласът му беше много приятен.

— Да, така е — отговори.

Амброуз се облегна назад.

— Конкордия, позволи ми да ти представя инспектор Феликс Денвър. Феликс, това е госпожица Глейд.

— Добър вечер, госпожице Глейд. Или по-скоро, добро утро? — Феликс завърза вратовръзката си. — Не искам да ви засегна, но бихте ли ми обяснили какво е това на главата ви? Последната мода при вечерните шапки може би?

— Хавлиена кърпа. — Тя се смути и инстинктивно посегна към главата си. — Косата ми се намокри.

— Така ли? — каза той. — Не забелязах навън да вали дъжд.

— Това е дълга и объркана история. Ще оставя господин Уелс да ви обясни.

— Чудесна идея. — Феликс леко се обърна към Амброуз. — Обяснявай, Уелс.

— С две думи казано, Ларкин и тайнственият му съдружник са мъртви — отвърна той.

— И двамата ли?

— Да. Непознатият партньор се оказа мъж на име Едуард Тримли. Много се сближил с богатата вдовица на име госпожа Хокстън — поредната връзка, от която и двамата партньори се възползват за собствена изгода. Много често се среща във висшето общество. Той се е възползвал от парите и връзките ѝ. А тя е имала елегантен придружител, когато се е нуждаела от такъв.

— Госпожа Хокстън е спонсорка на девическия пансион „Уинслоу“ — услужливо добави Конкордия.

— Значи това е връзката с училището — замислено рече Феликс.

— Да — отговори Амброуз. — Тази вечер с госпожица Глейд проследихме Тримли от един бал до баните „Донкастър“. Изглежда, отиваше там, за да се срещне с Ларкин. Сигурно са се скарали. Когато пристигнах в сградата, Ларкин вече беше мъртъв. Тялото му плува в един от басейните.

— А къде е тялото на Тримли? — попита Феликс. — Или ще се наложи да претърся сградата?

— На уличката зад баните — отвърна Амброуз с безизразен глас. Той говореше по този начин откакто слезе от покрива.

— Смъртта на Тримли беше нещастен случай — бързо обясни Конкордия. — Амброуз го последва на покрива. Борили са се и Тримли паднал през парапета.

Настана кратка, напрегната тишина.

Точно в този момент Конкордия разбра, че каквото и да се бе случило на покрива, едва ли е било нещастен случай.

— С две думи, случаят е разрешен — каза Феликс. — За съжаление аз оставам без свидетел, когото да разпитам, нали? Освен ако няма някой очевидец.

— Единственият очевидец е служителят от банята — призна Амброуз. — Аз разговарях с него, но се оказа, че всъщност не е видял убийството. Точно тогава е бил в друга част на сградата.

— Тримли възнамеряваше да го убие, за да го накара да замълчи — добави Конкордия. — Ако Амброуз не се беше намесил навреме, горкият човек щеше да е мъртъв.

— Как така служителят е бил замесен в тази история — попита Феликс.

— Каза ни, че е получил нареждане да отвори баните след работно време — отговори Амброуз. — Това не се случва за първи път. Изглежда, че Ларкин често е използвал баните за тайни среднощни срещи със съдружниците си от подземния свят, точно както предположих.

— Знаех си, че там става нещо нередно — рече Феликс.

— Ларкин е използвал таен вход на покрива. Затова ти и хората ти не сте го видели да влиза или да излиза от баните. Но Тримли е научил за него. Подозирам, че и част от персонала е знаел за него, но са постъпили много мъдро и са си мълчали, за да запазят работата си.

— А Нели Тейлър? — попита Феликс.

— Тримли нарече Нели една от курвите на Ларкин и предположи, че е научила какво е възнамерявал да прави с Фийби, Хана, Едуина и Теодора.

— Затова я е убил — заключи Феликс. — Копеле! — добави.

— Да — съгласи се Амброуз.

— Според нас госпожа Джарвис, жената, управлявала агенцията, която снабдяваше замъка с учителки, и госпожица Бартлет, първата учителка, са били убити по същата причина — рече Конкордия. — Те са стигнали до заключението, че момичетата са първите от многото добре възпитани млади дами, които Ларкин е възнамерявал да превърне в първокласни куртизанки и да ги продаде на този, който му предложи най-висока цена. По нищо не личи те да са знаели за ролята на Ларкин или Тримли в този план, но са знаели как да се свържат с Кътбърт. Направили са фатална грешка, като са се опитали да го изнудват.

— Кътбърт, разбира се, веднага е предупредил Тримли за опасността и Ларкин е уредил двете жени да бъдат отстранени — каза Амброуз. — По-късно Тримли и Ларкин са се отървали и от Кътбърт. Отчасти аз съм виновен за това. Преценили са, че щом аз го открих, и полицията ще успее.

— Толкова много мъртви — тихо каза Феликс. — Между другото как е бил убит Ларкин?

— Не извадих тялото от басейна, но изглежда са го ударили по тила, той е изпаднал в безсъзнание и са го оставили да се удави. Ако жертвата бе някой друг, а не Ларкин, смъртта му можеше спокойно да мине за поредния нещастен случай в баните.

— Каквото е бил и случаят със сестрата на твоята клиентка — замислено рече Феликс.

— Точно така.

— Е, станалото — станало — каза инспекторът. — Може и за добро да е. Много ми се искаше да разпитам Ларкин, най-вече за неговите бизнес начинания. Но да си кажа право, щеше да се окаже изключително трудно да обвиним двамата мъже в убийство. Нямахме никакви улики срещу Ларкин, а социалното положение на Тримли щеше да направи изправянето му пред съда много трудно.

— Най-лошото в цялата тази работа е — добави Амброуз, — че скоро някой друг ще заеме мястото на Ларкин.

— Така става — философски се съгласи Феликс. — Но пък иначе ще си изгубя работата, защото няма да има нужда от нас. Докато има злодеи и престъпници, ще има и нужда от полицията. — Той погледна Конкордия. — Мога ли да попитам защо сте вир-вода, госпожице Глейд?

— Тримли ме бутна в един от басейните.

— Когато пристигнах в баните, Тримли се опитваше да използва възрастния човек като заложник — обясни Амброуз. — Положението беше напечено. Аз не бях въоръжен, а Тримли имаше пистолет.

— Разбирам — рече Феликс.

— Конкордия отвлеche вниманието на Тримли, като бутна към него количка, пълна с бельо. Последваха минути на хаос и объркване, по време на които Тримли бутна Конкордия в басейна.

— Амброуз представя нещата прекалено изискано и любезно — каза Конкордия. — Истината е, че когато се появих, той почти контролираше положението. Опасявам се, че провалих плановете му. Но трябва да кажа, че той много бързо се нагоди към новата ситуация.

— Да, Амброуз винаги е умеел да прави промени в движение. — Феликс сякаш се забавляваше. — Преди години този му талант беше изключително полезен.

— Вие двамата се познавате от доста отдавна, доколкото разбирам? — каза Конкордия.

Файтонът спря на улицата пред баните, Феликс отвори вратата и слезе на паважа. Обърна се и погледна Конкордия. На светлината на уличната лампа тя видя, че той е изключително красив мъж. Освен това разбра, че той много се забавлява.

— Амброуз не ви ли е казал, госпожице Глейд. С него бяхме съдружници преди доста време. Справяхме се много добре, докато Джон Стоунър не се появи и не настоя да ни превърне в почтени хора.

— Освен това Стоунър ни направи свои наследници — добави Амброуз, — което обезсмисли кариерата ни на крадци. Какъв е смисълът да крадем, след като не се нуждаем от пари? И двамата трябваше да си търсим други професии, където да използваме уменията си.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— Ти работиш като консултант за Скотланд Ярд? — Конкордия гледаше от файтона как Феликс Денвър прекосява улицата и отива към вратата на баните.

— От време на време. — Амброуз леко почука по покрива на файтона, за да даде знак на кочияша да тръгва. — Като частен детектив често ми се налага да работя с Феликс. Така стана и когато поех този случай. Щом разбрах, че е възможно Ларкин да има пръст в смъртта на Нели Тейлър, веднага информирах Феликс.

— Кога се запознахте?

— Няколко дена след убийството на баща ми. И двамата се опитвахме да откраднем дрехи, прострени в един двор. Скарахме се за едни много хубави панталони. Накрая решихме, че ще е по-добре да работим заедно.

— Феликс как се е озовал на улицата?

— Родителите му починали от треска, когато бил на дванайсет. Когато се запознахме, той живееше съвсем сам от една година. Вече беше станал закоравял престъпник. Научих много от него.

— А как се запознахте с господин Стоунър?

— Може да се каже, че беше по време на работа. Нахлухме в неговата къща, използвайки обичайната си стратегия, Феликс беше на наблюдателния си пост. Аз влязох вътре. Стоунър ме спипа.

— Мили боже. Цяло чудо е, че не е извикал полицията, за да ви арестува и двамата.

— Стоунър е забележителен човек.

— Вие с Феликс Денвър също. — Тя замълча. — Кога ще съобщиш на клиентката си, че мъжете, отговорни за смъртта на сестра ѝ, са мъртви?

— Много скоро.

— Новината без съмнение ще ѝ донесе душевно спокойствие.

— Може би до известна степен — каза Амброуз. — Но подозирам, че няма да ѝ донесе онова, което търси тя.

Справедливостта и отмъщението не дават истинска утеха.

Тъгата, която долови в думите му, я трогна.

— Винаги ли си такъв, когато приключваш някой случай, Амброуз?

— За какво, по дяволите, говориш?

— Винаги ли се натъжаваш, след като си намерил отговорите? — За момент се уплаши, че няма да ѝ отговори.

— Ти си много проникателна жена, Конкордия — най-сетне каза той. — Как позна?

— Предполагам, че се чувстваш зле, когато приключи някой случай, защото дълбоко в себе си знаеш, че онова, което си открил, няма да утеши клиентите ти. Смяташ, че си ги предал по някакъв начин.

— В края на краищата, не мога да им дам онова, което смятат, че купуват, когато ме наемат.

— Амброуз, това не е вярно. — Тя се приведе и хвана ръката му между своите. — Не разбираш какво точно продаваш на клиентите си — справедливост или отмъщение.

— Точно заради това идват при мен.

— Може така да си мислят, но справедливостта и отмъщението са грижа на законодателството, полицията и правосъдната система. Понякога тези институции вършат страхотна работа. Но понякога не го правят. И в двата случая това няма нищо общо с твоята професия.

Той стисна ръката ѝ.

— Ако това, което казваш, е истината, тогава изглежда, че не мога да предложа почти нищо на клиентите.

— Грещиш. Даваш им нещо, което не могат да получат никъде другаде.

— И какво е това?

— Отговори. — Тя осъзна, че той стисна ръката ѝ още по-силно. Беше я хванал така, сякаш тя може да го измъкне на безопасно място. — Даваш на клиентите си отговори на някои от въпросите, от които не могат да мигнат по цели нощи. Това е несравним дар. Да разбереш истината може да не означава справедливост или усещане за възмездие, но е жизненоважно за много хора.

На светлината на лампата, под която минаха, тя видя, че той е вперил поглед в тъмната нощ. Лицето му беше като издялано от камък.

Беше мрачно, както когато го видя за първи път в конюшните на замъка.

След известно време той се обърна към нея.

— Никога не съм гледал на работата си по този начин. Накара ме да видя нещата от различна светлина. Караш ме да погледна от различен ъгъл на много неща. Как успяваш да го постигнеш?

— Сигурно учителският ми манталитет си казва думата. Твоята работа е да търсиш отговори. Моята обаче не е.

— А в какво се състои твоята работа?

— Задачата ми е да науча ученичките си как да задават правилните въпроси.

* * *

Кучетата ги посрещнаха радостно, когато Амброуз отвори вратата на градината на имението. На Конкордия веднага ѝ направи впечатление, че къщата е топла и добре осветена за този час от нощта. Камините сигурно са били запалени преди часове.

— Ето ви и вас. — Госпожа Оутс се появи от кухнята с поднос в ръце. — Време беше да се приберете. — Очите ѝ се разшириха, когато зърна Конкордия. — Какво, за бога, се е случило с дрехите ви, госпожице Глейд?

— Това е дълга и сложна история — отговори тя и погали Данте.

— Извинете за любопитството, но хавлиена кърпа ли сте си завили на главата?

— Боя се, че да.

— Госпожица Глейд претърпя злополука тази вечер — обясни Амброуз. — Трябва да се стопли и да облече сухи дрехи.

— Разбира се. В библиотеката е доста топличко. Може да изчака там, докато господин Оутс запали камината горе в нейната стая. — Госпожа Оутс бързо тръгна по коридора. — Елате. Току-що направих чай за всички.

— Момичетата още ли са будни? — попита Конкордия. — Почти три часът е. Трябваше отдавна да са си легнали.

— Всички искаха да ви изчакат.

Госпожа Оутс отвори вратата и влезе в библиотеката. През отворената врата се чу звучен, весел смях. Амброуз я въведе в стаята.

— Стегни се. Имам чувството, че ще мине известно време, преди да можем да си легнем.

— Не те разбирам. — Тя бързо влезе в библиотеката. — Защо всички са будни в този час? Момичетата се нуждаят от сън. Знаеш, че много държа на тези неща.

Внезапно спря, щом видя Хана, Фийби, Едуина и Теодора. Четирите момичета бяха седнали около една маса. Всяка държеше карти. Имаше и малка купчина монети пред всяко момиче.

Те не бяха сами на масата. Един елегантен белокож джентълмен седеше заедно с тях. Той държеше карти в дългите си пръсти.

— Мили боже! — рече строго Конкордия. — Да не би вие, млади дами, да играете комар?

Те веднага спряха да се смеят и я погледнаха.

— О, не, госпожице Глейд — отрече Фийби. — Просто провеждахме изключително интересни експерименти, за да проверим законите на вероятността.

— Колко странно — рече Конкордия. — Прилича ми на игра на карти със залагания.

— Госпожице Глейд! — извика Едуина. — Какво е станало с дрехите ви?

Теодора зяпна.

— Той отново я е насиллил.

— Нападнал я е — прошепна Хана. — Точно както Лусинда Роузууд.

Слабият, изискан мъж, който седеше на игралната маса, се изправи с изключителна грациозност.

— Най-сетне се прибрахте от бала, както виждам. — Той огледа Конкордия в мъжката дреха и хавлиената кърпа на главата. После погледна Амброуз, който все още беше с униформата на лакей. — Бал с маски, а?

— Може и така да се каже. — Амброуз отиде до масата с брендито. — Конкордия, позволи ми да ти представя Джон Стоунър.

— Господин Стоунър. — Тя намести очилата си. — Значи в крайна сметка сте жив, сър. Трябва да призная, че съм много приятно изненадана.

Стоунър се засмя. Смехът му бе дълбок и искрен и стопли библиотеката повече, отколкото огъня в камината.

— Надявам се да не сте прекалено разочарована. — Той отново се поклони.

Блясъкът в очите му я накара да се усмихне.

— Напротив — промърмори тя. — За мен е облекчение, че не сте погребан някъде в градината.

— Все още не, поне засега — каза Стоунър. — Елате и седнете до огъня. Чаша бренди ще ви се отрази добре.

Тази вечер бе преживяла твърде много и нямаше сили да води безсмислен спор за злините на комара, реши Конкордия.

— Каква великолепна идея — съгласи се тя.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Малко по-късно Конкордия седеше пред уютната камина в стаята си, облечена с нощница, пенъоар и чехли. Хана и Едуина се бяха свили на килимчето в краката ѝ. Фийби бе седнала на един стол. Теодора бавно разресваше с четка косата на Конкордия, за да може огънят да я изсуши.

— И господин Тримли, и господин Ларкин ли са мъртви? — попита Фийби.

— Да. — Младата жена беше отговорила на този въпрос вече няколко пъти през последните двацет минути. Но разбираше, че момичетата имат нужда да бъдат сигурни в това. — Всички сте в безопасност. Нито един от тези двама мъже няма да нарани никоя от вас.

Хана прегърна коленете си и напрегнато се загледа в пламъците.

— След като вече не ни грози никаква опасност, сигурна ли сте, че искате да ни задържите при себе си, госпожице Глейд?

Тя не се поколеба.

— Напълно. Може и да не сме истинско семейство, но преживяхме доста заедно. Затова връзката между нас е не по-малко силна и здрава от кръвната връзка.

Теодора се усмихна тъжно и малко иронично:

— Със сигурност е по-силна от връзката, която ние с Едуина имаме с леля Агнес и чичо Роджър. Те нямаха търпение да се отърват от нас, след като починаха родителите ни.

Фийби намести очилата си.

— Ами господин Уелс?

— Какво за него? — попита Конкордия.

— Той беше много мил с нас, но може да не ни иска за постоянно.

Хана кимна мрачно.

— Истина е. Защо да ни иска, след като вие двамата се ожените?

— Стига с тия глупости — спокойно каза Конкордия. — Нека да ви изясня нещо. Ние с господин Уелс не сме говорили за брак.

Вратата тихо се отвори. Амброуз погледна събралите се пред камината.

— Името си ли чух?

Хана бързо се обърна към него:

— Госпожица Глейд казва, че двамата не сте говорили за брак.

Момичетата го погледнаха и очакваха той да потвърди.

Амброуз скръсти ръце на гърдите си и се облегна на рамката на вратата.

— Това е нагла лъжа. Много добре си спомням един разговор на тази тема. Проведохме го във фойтона под наем на път за дома на госпожа Хокстън. — Той погледна към Конкордия. — Не си ли го спомняш?

— Това беше по-скоро неприятен спор, доколкото си спомням — тихо отговори тя.

— Ето на! — обърна се Амброуз към момичетата. — Неприятен или не, проведохме този разговор.

— Слава богу — въздъхна с облекчение Теодора.

— Отлични новини — щастливо заяви Фийби.

— Значи всичко е наред — каза Едуина.

Хана се усмихна.

— Признавам си за момент, че се притесних, да не би да има проблем.

— Ако всички са доволни и щастливи — рече Амброуз, — мисля, че е крайно време да си лягаме. Утре няма да ставаме рано. Закуската ще бъде сервирана доста по-късно.

Той стана и направи път на момичетата да излязат от стаята. Когато стъпките им отекнаха по стълбите, той погледна Конкордия.

— Добре ли си? — попита, без да се помръдне от вратата.

— Да — без да се замисли, отвърна тя. После сбърчи нос. — Всъщност не, не съм добре. Чувствам се така, както в нощта, когато избягахме от замъка. Притеснена. Непокойна. Не знам как да го обясня.

— Абсолютно нормално — каза той. — Онази вечер ти обясних, че онова, което усещаш, е резултат от опасността и вълнението, което преживя. И аз не съм имунизиран срещу това.

— Но явно ти се справяш далеч по-добре с подобни чувства от мен.

Той леко се усмихна.

— Малко по-умело ги прикривам.

Тя го погледна. В нея се надигна желание, което я стисна за гърлото и ѝ отне способността да говори. Осъзна, че в момента повече от всичко друго на света ѝ се иска той да я целуне.

„Овладей се! — помисли си. — Не можеш да се хвърлиш на врата му. Не и тук в спалнята си. Цялата къща ще е наясно какво се случва.“

Тя здраво стисна ръцете си в скута.

— Ами, предполагам, че и двамата се нуждаем от сън.

— Права си. — Той излезе в коридора. — Но и аз не мисля, че ще мога да заспя, докато не се успокоя.

— И какво смяташ да направиш, за да се успокоиш? Да изпиеш още една чаша бренди ли?

— Не — отговори той, изглеждаше замислен. — Смятам да се поразходя.

— Ще ходиш на разходка? По това време?

— Няма да се отдалечавам много. Мисля да се разходя в оранжерията. Смятам, че обстановката там е успокояваща.

— Разбирам.

Той бавно се усмихна.

— Оранжерията действа добре не само на нервите, тя е изключително интимно място. Ако двама души се срещнат там случайно по това време на нощта например, никой друг в къщата няма да разбере за тяхната среща.

Той тръгна по коридора.

Конкордия гледаше отворената врата на стаята си.

Някой, сигурно госпожа Оутс, беше изгасил лампите в библиотеката и коридорите. Стъпките на момичетата заглъхнаха на горния етаж.

Постепенно къщата утихна. Тя не можеше да откъсне очи от отворената врата.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Той я чакаше в сянката на една разклонена палма. Не знаеше дали ще дойде, не беше сигурен какво ще направи, ако не се появи.

В оранжерията беше приятно топло от тръбите, които я отопляваха, инсталирани под пода. През огромните стъклени прозорци влизаше лунна светлина.

Нужна му беше силна воля, за да стои тихо в тъмното. Имаше моменти в миналото му, когато беше пожелавал да бъде с жена след нощ, изпълнена с насилие. Но откакто беше срещнал Конкордия, не му се бе случвало, не и с този отчаян копнеж. Той беше един Ванза-господар на чувствата и страстите си.

Но с нея всичко беше различно. Тя заплашваше способността му да запазва самообладание, както никой друг не го беше правил.

Лунната светлина потръпна леко. И последната лампа в къщата изгасна. Обзе го тъжно чувство на загуба.

Все пак тя нямаше да дойде.

Какво беше очаквал? Тази вечер преживя много. Беше изтощена.

Чу, че вратата на оранжерията се отваря.

Отчаянието отпреди минутка внезапно бе пометено от радостно очакване.

Наблюдаваше я как идва към него, една феерична фигура в бяла роба. Когато мина под сребрилата светлина, той видя, че не е вдигнала тъмната си коса. Тя падаше на раменете ѝ на лъскави вълни, създавайки тайнствени сенки, които скриваха част от лицето ѝ.

В този момент сякаш бе омагьосан от прекрасна магьосница.

Тя се движеше бавно и предпазливо по пътеката сред гъстата растителност, отстранявайки от пътя си широките листа с ръка.

— Амброуз? — тихо го повика.

Разбра, че не го вижда. Излезе от транса, в който беше изпаднал и който тя бе предизвикала у него, и излезе от сянката на палмите.

— Ето ме — обади ѝ се той.

Тръгна към нея със същата сигурност, с която преди много години пое риска да се довери на Стоунър и да отиде да учи Ванза.

Когато го видя, тя се затича към него.

Той разтвори ръце и я притисна силно към себе си.

Тя го обгърна с ръце. Така го стисна, сякаш никога нямаше да го пусне, и вдигна лицето си, за да я целуне.

Щом устните им се сляха, той разбра, че тази вечер нейното желание, нейният копнеж са не по-слаби от неговите. Фактът, че тя го желаше със същата силна страст, напълно премахна преградите на самообладанието му. Искаше да ѝ каже толкова много неща, но вече не можеше да мисли трезво и не си спомняше думите. Не че имаше някакво значение. Думите вече не бяха важни.

Той свали пеньоара от раменете ѝ и го хвърли на пейката. Когато разкопча нощницата, нейните малки гърди идеално се побраха в ръцете му. Усети напрегнатите, твърди зърна.

Тя разкопча ризата му с треперещи ръце. Когато я свали, сложи дланите си върху гърдите му, покривайки Ванза-татуировката. Топлината на ръцете ѝ върху кожата му накара всичко вътре в него да се свие от желание.

Той зърна на масичката до тях сгънат брезент. Взе го и го опъна върху голямо пространство, заградено с млада папрат.

Конкордия не протестира, когато я положи върху импровизираното легло. Тя го целуна по врата и заби ноктите си в раменете му. Той вдигна нощницата до кръста ѝ и разкри влажното, сладострастно място между краката ѝ. Уханието ѝ направо възпламени мозъка му.

Тя се натисна върху ръката му, трепереща и нетърпелива. Той трябваше да положи доста усилия, за да разкопчае панталона си. Тя го обгърна с длан и прокара пръст по главичката на еректиралата му мъжественост, изучавайки и опипвайки.

Безумното желание напълно го завладя. Трябваше да потъне в нея, или щеше да спре да диша. Потръпвайки от усилието, което полагаше, за да се контролира, той влезе в тясното топло пространство. Тя се стегна, пое си дълбоко въздух и после се надигна, за да го поеме още по-дълбоко в себе си.

Когато усети, че кулминацията ѝ приближава, той спря да въздържа своята. Двамата едновременно потънаха във вихъра на

страстните усещания.

Последната му разумна мисъл, преди да се отдаде изцяло на вълната от удоволствие и блаженство, бе дали Конкордия беше права, когато каза, че работата му е да намира отговори. Едно нещо обаче беше сигурно. Тя беше отговорът на въпросите, които го будеха посред нощ през по-голямата част от живота му.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

На следващия ден всички седнаха да закусват чак в единайсет часа.

— Господин Оутс каза, че сигурно някой е оставил вратата на оранжерията отворена снощи — заяви госпожа Оутс. Тя остави пълна кана с чай на масата за закуска. — Кучетата влезли и стъпкали леха с млада папрат. Унищожили всичко.

Конкордия замръзна на място. Бузите ѝ пламнаха. Погледна Амброуз, който спокойно се хранеше.

— В природата на кучетата е да ровят в пръстта, ако им се отдаде такава възможност — отбеляза философски той. — Фийби, би ли ми подала бурканчето със сладко?

— Да, сър. — Тя го взе и му го подаде. — Не обвинявайте Данте за щетите обаче. Той през цялото време беше в библиотеката с нас, докато вие с госпожица Глейд се върнахте. Прекара останалата част от нощта в стаята, в която спим ние с Хана. Нали, Хана?

Тя вдигна глава. В погледа ѝ се четеше изненада, сякаш бяха прекъснали далеч по-важни мисли.

— Да, вярно е.

— Сигурно го е направила Беатрис — предположи госпожа Оутс.

— Тя беше в стаята с Теодора и мен снощи — услужливо каза Едуина.

Джон Стоунър намаза с масло препечената филийка.

— Значи кучетата не са виновни. Чудя се какво ли се е случило с горките папрати?

Конкордия забеляза искриците в очите му и веднага разбра, че се е досетил какво се е случило. Тя смръщи вежди към Амброуз, за да го предупреди да мълчи, но той не ѝ обърна внимание. Явно не се притесняваше от посоката, която поемаше разговорът.

Тя се овладя и побърза да смени темата на разговора.

— Може някое бездомно куче да е влязло в градината и да се е вмъкнало в оранжерията — решително каза. — Е, мисля, че достатъчно говорихме на тази тема. Хана, лошо ли ти е? Сънува ли кошмар миналата нощ?

— Не, госпожице Глейд. — Момичето бързо изправи гръб. — Просто се бях замислила, това е всичко.

Конкордия не ѝ повярва, но нищо не каза. Масата за закуска не бе подходящото място да разпитва момичетата.

— След като опасността отмина, мисля да изведа момичетата на чист въздух, за да се поразходят — рече тя. — Прекалено дълго стоят затворени вътре в къщата. Градината е много приятна, но не е достатъчно голяма за дълга ободрителна разходка.

Едуина грейна.

— Може ли да отидем на пазар, госпожице Глейд?

— Аз искам да отида в музея — заяви Фийби. — Човек може да получи здравословна разходка, обикаляйки някой музей.

— Аз предпочитам да отида в някоя галерия — рече Теодора.

Хана порови с вилицата в чинията си, но нищо не каза.

— Мисля, че паркът е достатъчен за днес. — Амброуз погледна Конкордия. — Ще вземете и кучетата, разбира се. И те имат нужда да потичат малко.

Това беше заповед, а не предложение. Конкордия осъзна това и се стресна. Потръпна от ужас. Искаше да го попита защо настоява да ги пазят кучетата, но не посмя да го направи пред момичетата.

— Мога ли да обуя панталона си за разходката, госпожице Глейд? — настоятелно попита Фийби.

— Само ако се съгласиш да скриеш косата си под шапка и да се маскираш като момче — отвърна тя. — Момиче, облечено в момчешки дрехи, би привлякло вниманието на хората. А ние не искаме това да се случи.

Фийби грейна от радост.

— Нямам нищо напротив, стига да мога да нося панталона си и навън.

— Аз ще облека синята рокля за разходка — заяви Едуина.

— Не трябва да забравям скицника и молива си — добави Теодора. — От доста време не съм имала възможност да рисувам пейзажи.

Хана остави вилицата си.

— Имате ли нещо против да се кача горе в стаята си? Не ми се излиза на разходка.

Конкордия свъси вежди.

— Какво не е наред, скъпа? Главата ли те боли?

— Не. Просто съм уморена, това е всичко. Тази нощ не спях добре.

* * *

— Позволи ми да те поздравя, Амброуз. — Стоунър се отпусна в един фотьойл и погледна Амброуз. — Младите дами ме информираха, че с госпожица Глейд скоро ще се жените.

— Все още не е решено. — Амброуз отиде до другия край на библиотеката и се загледа през прозореца в градината. — Все още чакам госпожица Глейд да ми поиска ръката.

— Моля, не разбрах какво каза?

— Госпожица Глейд е нестандартна дама. Тя има модерно виждане за отношенията между половете.

Стоунър се прокашля.

— Извини ме, но от разговора ми с момичетата разбрах, че имате сексуална връзка. — Той замълча за миг. — Да не говорим за злополуката с папратта снощи.

Амброуз рязко се обърна и тръгна към бюрото.

— Госпожица Глейд също има вина за това. Надявам се да почувства своята отговорност и да постъпи честно и почтено.

По-възрастният мъж вдигна вежди.

— Нейната отговорност?

— Точно така.

Стоунър дълго време наблюдава Амброуз.

— Дяволите да те вземат, страхуваш се да ѝ предложиш брак, нали? Мислиш, че ще ти откаже.

Амброуз хвана много здраво облегалката на стола. Джон Стоунър го познаваше много добре.

— Да речем, че не искам да я накарам да се почувства длъжна да се омъжи за мен, само за да спаси репутацията си.

— А, да, сега разбирам. — Стоунър се усмихна и наклони глава.
— Използваш „стратегията на измамата“.

— По-скоро става дума за „стратегията на отчаянието“.

— А какво ще стане, ако госпожица Глейд остане върна на нестандартните си модерни принципи и не ти предложи да се ожениш за нея? Със сигурност не смяташ да поддържаш тайна любовна връзка с една учителка? Не и безконечно, надявам се.

— Няма да се откажа от госпожица Глейд, каквото и да ми струва това. Стига сме говорили на тази тема. — Амброуз взе лист хартия от средното чекмедже.

— Не евентуалната сватба или липсата на такава исках да обсъдим тази сутрин. Искаше ми се да чуя съвета ти по един друг въпрос.

Стоунър погледна така, сякаш беше готов да се възпротиви, но в крайна сметка само сви рамене.

— Добре тогава. С какво мога да ти помогна?

Амброуз погледна онова, което беше написал на листчето.

— Имам чувството, че нещо... — той се поколеба, търсейки точната дума — не е напълно завършено в този случай.

— Един-два въпроса, на които все още не си намерил отговори?

— Да. И може да се окаже невъзможно да намеря отговорите, защото и Ларкин, и Тримли са мъртви. Въпреки това съм решил да опитам.

Стоунър се намести по-удобно на стола си.

— Какво те притеснява?

Амброуз вдигна поглед от бележката.

— Въпросът, който не спирам да си задавам, е какво точно са смятали да правят Ларкин и Тримли с момичетата?

Веждите на Стоунър се сключиха.

— Мисля, че ти каза, че са планирали да продадат на търг момичетата като скъпи, изискани куртизанки.

— Това е заключението, което Конкордия и предшественичката ѝ госпожица Бартлет са си направили. Има известна логика в това. Но това, което ме безпокои и не ми дава мира, е, че Ларкин е вложил пари в бордеи, един-два от които обслужват богати и изискани клиенти. Според Феликс през последните няколко години той не се е занимавал лично с тази дейност. След като този бизнес му носел пари, преценил,

че е по-добре да остане в сянка. Смятал се е за инвеститор, а не за сводник.

— Какво искаш да кажеш?

Амброуз се облегна назад.

— По всичко личи, че е проявил изключителен личен интерес към плановете, отнасящи се до момичетата. Питам се защо, след като не е било в стила му лично да се замесва в нелегални дейности.

— Може би е смятал, че потенциалната печалба си заслужава личното му участие в тази схема.

— Сигурно си прав. Но има и още едно-две любопитни неща, които ми правят впечатление в този случай. Едното е многото убийства. Макар и да е вярно, че Ларкин е бил жесток и безкомпромисен и със сигурност не се е поколебавал да се отърве от всеки, когото смята за заплаха за империята си, той не се е изкачвал по стълбицата на успеха, оставяйки след себе си много трупове, които хора като Феликс могат лесно да открият и да свържат с него. Поне не труповете на хора от висшата класа.

— Разбирам какво имаш предвид. — Сега Стоунър изглеждаше доста замислен. — Трябва да е бил наясно, че ще е доста лесно да му се размине убийството на жена като Нели Тейлър. Но определено е бил по-внимателен и предпазлив с убийството на хора като госпожица Бартлет, госпожа Джарвис и Кътбърт, защото тяхната смърт е можела да привлече вниманието на Скотланд Ярд.

— Гарантирам, че той и Тримли са били на път да се измъкнат безнаказано за убийствата. Обаче броят им противоречи на онова, което Феликс ми е разказвал за обичайните методи на Ларкин.

— Може би убийствата са били под влиянието на Тримли. — Стоунър сви устни от отвращение и погнуса. — Той е бил нов в бизнеса с жестоките престъпления и сигурно се е наслаждавал на тази власт.

— Ролята на Тримли в тази афера е третият въпрос, който остана без отговор. Защо Ларкин си е взел партньор? Според мен това е последното нещо, от което се е нуждаел. Имал е абсолютно всичко, за което човек би могъл да мечтае — голямо богатство, прекрасна къща, прислуга, елегантни карети, красиви жени. Какво друго е искал?

— Има стара Ванза-поговорка: „Алчността е ненаситен звяр, който никога не може да бъде задоволен“.

Амброуз барабанеше с пръсти по бюрото.

— А пък баща ми и дядо ми много обичаха да повтарят: „Когато разбереш какво най-много желае един човек на света, можеш да му продадеш всичко“.

— Мислех си, че според Феликс Ларкин е имал нужда от джентълмен-партньор, защото е искал да разшири своя бизнес и сред висшата класа.

— Това е работната хипотеза и до този момент — обясни Амброуз. — Но лично аз имам някои съмнения. Ларкин не е бил от хората, които лесно се доверяват на когото и да било, още по-малко на джентълмен, който се е движел в много по-висши кръгове. Той би приел за партньор човек от тези среди само ако е смятал, че това ще му помогне да постигне нещо, което много силно желае. Парите не са били единствената му цел. Това и сам е знаел как да постигне.

— Какво мислиш за всичко това?

— Мисля — каза Амброуз, ставайки на крака, — че с Феликс много сме подценили амбициите на Ларкин. Но има някой, който може да успее да хвърли малко светлина по този въпрос.

— Кой?

— Ровента Хокстън.

Стоунър направи гримаса.

— Мили боже, не и тази глупава, безмозъчна кариеристка.

Амброуз беше на половината път до вратата.

— Виждам, че добре я познаваш. Искаш ли да ме придружиш? Имам намерение да я посетя.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Времето беше топло. Свежият ветрец бе прогонил обичайната мъгла. Разходката в парка щеше да е доста приятна, помисли си Конкордия, ако момичетата не бяха повдигнали въпроса за връзката ѝ с Амброуз.

— Кога ще помолите господин Уелс да се ожени за вас? — попита Фийби на път за къщата. Тя дръпна каишката на Данте, за да се махне от едно дърво, което бе привлякло вниманието му. — Ако бях на ваше място, нямаше да чакам прекалено дълго. Може да се появи някоя друга и да ви го отмъкне.

— Не съм убедена, че това би могло да се случи — отвърна Конкордия. — Както ти и Хана отбелязахте още в странноприемницата, господин Уелс не е първа младост. Сами виждате, че досега не се е появила друга жена, която да го заведе до олтара. По всяка вероятност няма никаква заплаха, що се отнася до това.

— Шегувате се с нас, госпожице Глейд — каза Теодора. — Много добре знаете, че господин Уелс е точно на подходящата възраст за вас.

— Така ли мислиш? — попита тя. — Един по-млад мъж би бил по-подходящ.

— Но е много малко вероятно да намерите по-млад мъж — рече Едуина. — Не и на вашата възраст.

— Благодаря ти, че ми напомни, че вече съм стара, Едуина.

— Може би трябва да подадете букет цветя на господин Уелс, госпожице Глейд — предложи Теодора. — Това би било много романтичен жест.

Едуина нагласи каишката на Беатрис.

— Жените не подаряват цветя на мъжете. Обикновено не — отстъпи Теодора. — Но Уелс не е като останалите джентълмени.

— Не — призна Конкордия, качвайки се по стълбата на къщата. — Изобщо не е като другите мъже.

„Той е мъжът, когото обичам. Това го прави уникален. И какво, по дяволите, ще правя?“

Госпожа Оутс отвори вратата и им се усмихна.

— Разходката на чист въздух ви се е отразила добре. Предполагам, че ще искате чай с торта.

— Благодаря, госпожо Оутс. — Конкордия свали ръкавиците си. — Хана слезе ли?

— Все още си почива. — Госпожа Оутс затвори вратата зад момичетата и кучетата.

— Господин Стоунър у дома ли е? — попита Фийби. — Обеща да ни разкаже за някои от старинните предмети, които е събирал по време на пътуванията си.

— Господин Стоунър и господин Уелс излязоха веднага след вас — отвърна госпожа Оутс. — Казаха, че щели да изясняват някои неща. Защо не отидете в библиотеката? Ще заръчам на Нан да ви донесе чай и нещо за хапване.

Конкордия тръгна към стълбището.

— Първо ще отида да видя как е Хана. Не ѝ е присъщо да лежи през деня. Ще дойда при вас в библиотеката след няколко минути.

Тя бързо се качи по стълбите. Тревогата ѝ се засилваше с всяка крачка. Хана бе чувствително и плахо момиче, но по принцип здравето ѝ бе отлично. Може би събитията от последните няколко дена се бяха отразили на нервите ѝ.

Вратата на стаята ѝ беше затворена. Конкордия почука лекичко.

— Хана? Добре ли си, скъпа?

Не получи отговор. Завъртя топката на бравата и отвори вратата.

Хана не беше вътре, беше излязла. Върху безупречно оправеното легло имаше оставена бележка:

„Скъпа госпожице Глейд,

Моля ви, не се притеснявайте за мен. Ще се върна навреме за чая. Знам, че вие с господин Уелс няма да одобрите това, но отивам в девическия пансион «Уинслоу».

Ученичките излизат, за да се разходят на двора само по двамадесет минути три пъти на ден. Има малка дупка в оградата, която живият плет скрива. Надявам се да мога да

я използвам, за да привлека вниманието на приятелката ми Джоан. Трябва да знае, че съм добре. Сигурно много се тревожи за мен.

Искрено ваша, Хана“

Конкордия погледна госпожа Оутс, Фийби, Едуина и Теодора, които се бяха качили след нея и сега стояха на прага на стаята.

— Това е ужасно. Тя няма никакви пари у себе си. Сигурно е тръгнала пеша. Цяло чудо ще е, ако не се е изгубила.

Фийби прехапа устни и погледна Едуина и Теодора, преди да се обърне отново към Конкордия.

— Мисля, че е имала достатъчно пари, за да си наеме файтон, госпожице Глейд — рече тя.

— Какво искаш да кажеш? — попита Конкордия.

— Снощи господин Стоунър ни показва как да отворим някои от тайните чекмеджета в стария скрин в библиотеката — обясни Едуина. — В едно от тях открихме банкноти и монети. Господин Стоунър каза, че можем да ги задържим.

— Тях заложихме, когато господин Стоунър ни демонстрираше теорията на вероятностите — добави Теодора. — Хана спечели доста голяма сума, преди вие с господин Уелс да се приберете.

Едуина изглеждаше направо ужасена.

— Ако госпожица Прат открие Хана да се опитва да говори с Джоан, ще я затвори в мазето.

— Не бихме могли да направим нищо друго, освен да чакаме и да се надяваме Хана бързо да се върне — тъжно каза Фийби.

Конкордия стана.

— Не мога да оставя нещата на случайността. Отивам в училището. Когато се върнат господин Уелс и господин Стоунър, кажете им какво се е случило.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— Новината за смъртта на господин Тримли много ме разстрои, разбира се. — Ровента Хокстън сложи ръка на пищния си бюст и тъжно се усмихна на Стоунър. — А сега се говори, че може да е имал вземане-даване с човек от престъпните среди. Просто не мога да повярвам. Чувствам се като пълна глупачка.

— Разбирам ви. — Стоунър взе чашата от прислужницата. — Ето защо дойдох веднага, щом чух клюката. Не исках да повярвате, че познатите ви от висшето общество са ви изоставили, само защото сте имали нещастieto да познавате Едуард Тримли.

Очите на дамата се отвориха широко от ужас.

— Но аз нищо не знаех за връзките му с престъпните среди.

— Разбира се, че не сте знаели. — Стоунър цъкна с език. — Но знаете как е в обществото. Хората вярват на всичко, което чуят.

— Боже мой! — Госпожа Хокстън изглеждаше шокирана. — Никой няма да повярва, че не съм знаела нищо за престъпните деяния на Тримли.

— Сигурен съм, че злото може да бъде поправено поне до известна степен — увери я Стоунър.

Амброуз стоеше тихо с гръб към прозореца, играейки ролята на помощник на Стоунър.

Възхищаваше се на умелия начин, по който Стоунър се справяше с госпожа Хокстън. След всичките тези години, помисли си той, все още имаше на какво да се научи от своя наставник в живота.

Госпожа Хокстън бе съсредоточила цялото си внимание върху Стоунър.

— Какво искате да кажете?

Той елегантно ѝ намигна.

— По стечение на обстоятелствата аз съм в състояние, да речем, да поправа някои погрешни впечатления, които може да са били оставени от конкретни членове на обществото.

Госпожа Хокстън пребледня.

— Господи! — отново каза тя.

— Добре тогава, ако ми разкажете малко по-подробно за отношенията ви с Тримли, ще се погрижа върнатата версия на случилото се да се разчуе из подходящите кръгове.

— Много съм ви благодарна, сър. Какво точно искате да знаете?

„Колко прочувствено и демонстративно въздъхна от облекчение госпожа Хокстън — помисли си Амброуз. — Жената изглежда беше направо ужасена от мисълта, че би могла да бъде замесена в някой скандал.“

Стоунър се облегна назад, повдигна леко панталона си и кръстоса крака по много елегантен начин.

— Тримли споменавал ли е пред вас за две млади дами на име Едуина и Теодора Купър?

— Близначките Купър ли? — Тя се намръщи смутена. — Какво общо имат те с цялата тази история? Чух, че и двете са загинали по много трагичен начин преди няколко месеца.

— Наистина. Разговаряли ли сте с Тримли за тях?

— Ами да, мисля, че съм му споменала за тях. — Госпожа Хокстън нетърпеливо махна с ръка. — Но съвсем бегло.

— Можете ли да си спомните по какъв повод заговорихте за тях на този човек?

— Не виждам какво общо има това с опасността да се разрази скандал.

— Повярвайте ми, госпожо Хокстън — отговори Стоунър. — Уверявам ви, че знам какво правя.

— Да, разбира се. Простете ми. Просто тази сутрин съм толкова нервна и разстроена. — Тя отпи от чая и остави чашата. — Темата за близначките Купър възникна по време на една глупава игра, която Тримли искаше да играем.

— Каква игра?

— Той ме предизвика след твърдението ми, че познавам добре хора, които се движат във висшето общество, като ме помоли да назова имената на млади дами от добри семейства, които рядко идват в Лондон. Всички момичета трябваше да отговарят на цял списък с изисквания, наложени от него.

Амброуз не помръдна.

— Какви бяха изискванията? — попита Стоунър.

— Трябваше да живеят в провинцията, да нямат почти никакви близки роднини и да бъдат наследници. — Госпожа Хокстън тихо изсумтя. — Трябва да кажа, че това не беше кой знае какво предизвикателство за мен. Казах имената на близначките Купър и още две имена почти незабавно.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Девическият пансион „Уинслоу“ изглеждаше точно толкова мрачен и отблъскващ, колкото и предишния път, когато беше тук, помисли си Конкордия, докато се качваше по стълбите към входа. Следобедното слънце не беше стоплило тъмните прозорци на старата къща.

Тя беше избрала най-сеплата и официална рокля, която Амброуз беше поръчал: тъмносиня рокля с дискретен турнюр, висока яка и дълги, тесни ръкави. Боти, ръкавици и сламена шапка с лилава панделка допълваха тоалета ѝ. Днес нямаше да има вдовишки воал, който да скрива лицето ѝ.

Докато пътуваше към училището, обмисляше как да постъпи, за да намери Хана. Не беше много разумно просто да почука на вратата и да попита дали Хана е идвала. Едит Прат все пак беше замесена в престъпление, което засягаше и момичетата. Едва ли щеше да си признае, че я е затворила в къщата.

Разбира се, ако Хана наистина беше в пансиона, а не на път за къщата на Джон Стоунър.

Това беше най-трудното в тази задача. Нямаше как да разбере дали Хана е била разкрита, или се е измъкнала жива и здрава и е на път за вкъщи.

Тя потропа много силно на вратата.

Вратата отвори същата изморена и повехнала госпожица Бърк, която я бе въвела в кабинета на госпожица Прат предишния път.

Жената с нищо не показва, че я е разпознала.

— Мога ли да ви помогна?

Конкордия размаха тефтерчето, което държеше в ръка.

— Бъдете така добра и информирайте госпожица Прат, че госпожица Шелтън иска да говори с нея. Можете да ѝ кажете, че ме изпраща госпожа Хокстън.

Името на благодетелката на училището имаше много мотивиращ ефект върху госпожица Бърк.

— Моля ви, последвайте ме, госпожице Шелтън. Ще ви придружа до кабинета на госпожица Прат. В момента тя обсъжда седмичното меню с готвачката. Смята, че се хвърля прекалено много храна и че количеството зеленчуци и месо, които поръчваме, трябва драстично да бъде намалено. Но ще ѝ кажа, че сте тук. Сигурна съм, че ще ви приеме съвсем скоро.

Госпожица Бърк бързо я поведе по коридора и отвори една врата.
— Благодаря.

Конкордия влезе в офиса. Госпожица Бърк затвори вратата доста леко и елегантно, и побърза да намери работодателката си.

Конкордия огледа помещението. Почти нищо не се беше променило от последното ѝ посещение. Скъпата сива пелерина на Едит Прат висеше на закачалката до вратата. Табелката със „Златните правила за покорни момичета“ все още беше зад бюрото. Госпожа Хокстън и кралицата продължаваха да гледат от портретите на стената.

Огледа бюрото и прецени дали е разумно отново да го прерови. Може би щеше да намери някаква информация за Хана.

От коридора се чу глас.

— За първи път чувам за тази госпожица Шелтън. — Едит беше много ядосана. — Не мога да си представя защо госпожа Хокстън я е изпратила тук.

Ето решението на дилемата, помисли си Конкордия. Нямаше да има време да прерови чекмеджетата на бюрото.

Подготви се психически за ролята, която възнамеряваше да играе, и се обърна към вратата.

Пелерината, закачена до вратата, привлече погледа ѝ. По нея имаше големи тъмни петна.

Конкордия се приближи и я огледа. Изглежда, директорката е била изненадана от проливен дъжд.

Но скоро не беше валяло.

Пулсът на Конкордия се ускори още повече. Неочакваното разкритие много я изплаши.

Пелерината може да се е намокрила по този начин, ако човекът, който я е носил, е стоял съвсем близо до голям басейн с вода, когато труп е паднал вътре.

Водата се е разплискала наоколо.

„Успокой се. Мисли разумно. Не бързай да си правиш заключения. Пелерината може случайно да се е намокрила“ — помисли си тя. Представи си труп във водата под влияние на скорошните събития.

И въпреки това Едит Прат е била замесена в тази работа от самото начало. Предположението беше, че е играла второстепенна роля в тази ужасна кървава пиеса и е трябвало просто да скрие момичетата на територията на девическия пансион.

Ами ако всички бяха подценили ролята на Прат в тази драма?

Конкордия докосна едно от мокрите петна по пелерината. „Такава дебела вълнена дреха съхне трудно в затворено помещение, трябва й много време“ — разсъждаваше тя.

— Трябва да обясня на госпожа Хокстън, че не мога да бъда прекъсвана, когато й хрумне. — Гласът на Едит се чуваше много отблизо.

Отговорът на госпожица Бърк бе толкова тих, че Конкордия не чу точно какво каза.

Тя едва дишаше. Трябваше да измъкне Хана оттук. Тъмното мазе беше най-малкото мъчение тук. Ако Прат беше замесена в тази история, както подсказваше мократа пелерина, нямаше да се поколебае да убие момичето.

Мили боже, ами ако най-лошото вече се беше случило?

Вратата рязко се отвори. Едит се втурна в стаята, красивото й лице бе разкривено от нетърпение и раздражение.

— Госпожице Шелтън? Аз съм госпожица Прат. По какъв въпрос ви изпрати тук госпожа Хокстън? Не бях предупредена за посещението ви.

— Разбира се, че не сте били информирана — отвърна рязко Конкордия. — Аз съм основателка и директорка на „Дружеството за защита на момичетата сираци“. Мисията ни е да се уверим, че за младите момичета в сиропиталищата се грижат добре. Сигурно сте чували за нас?

Едит настръхна.

— Не.

Конкордия леко се усмихна.

— Много жалко. Госпожа Хокстън ме упълномощи да направя изненадваща проверка на този пансион.

Директорката остана с отворена уста.

— За какво говорите? Госпожа Хокстън никога не е смятала за необходимо да инспектира училището.

— Вашата любезна благодетелка наскоро прочела във вестника за ужасните условия в някои сиропиталища. Изглежда, че млади момичета са били продавани на съдържатели на публични домове. Сигурно и вие сте чели тези неща?

— Да, да, видях скандалната статия в жълтата преса. Но ви уверявам, че „Уинслоу“ е почтена институция, която приема сираци само от добри и уважавани семейства. Нашите момичета стават гувернантки и учителки, не проститутки.

— Не се съмнявам във вас, госпожице Прат. И въпреки това за нейно собствено успокоение госпожа Хокстън изисква пълна проверка. Много е притеснена и разтревожена.

— За какво е разтревожена? — попита Едит, изчервявайки се от гняв.

— Искане да се увери, че няма никаква опасност училището да бъде замесено в подобен скандал. Сигурна съм, че разбирате гледната ѝ точка. Госпожа Хокстън се движи във висшето общество. Скандал, свързан с благотворителната ѝ дейност, ще е изключително неприятен и притеснителен.

Едит се изправи и изпъна рамене.

— Уверявам ви, че няма нищо, което да тревожи госпожа Хокстън в училището.

— И все пак бяха ми дадени указания и възнамерявам да ги изпълня. Госпожа Хокстън настоява да инспектирам училището от горе до долу.

— Но...

— От горе до долу, госпожице Прат. — Конкордия извади молив и отвори тефтерчето си. — Ако откажете да ми сътрудничите, веднага ще бъде назначена нова директорка на пансиона.

Госпожица Прат остана шокирана:

— Това е оскърбително и жестоко. Повече от година съм директорка на „Уинслоу“. Тук никога не е имало какъвто и да е скандал.

— Ако искате да продължите да заемате тази длъжност, съветвам ви да изпълните нарежданията на благодетелката на училището. —

Конкордия мина покрай нея и излезе в коридора. — Елате, госпожице Прат, колкото по-скоро започнем, толкова по-скоро ще свършим. Да започнем от мазето и кухните.

— Изчакайте тук — бързо я последва Едит. — Дайте ми няколко минути, за да предупредя персонала и да уредя някои неща. Сигурна съм, че няма да откриете никакви нередности и всички ще са доволни.

Конкордия вече беше стигнала до средата на коридора.

— Моля ви да съберете всички момичета в трапезарията. Искам да се уверя, че са добре, че не са недохранени, че са в добро здравословно състояние. Повикайте и персонала. Искам да проверя и тях.

Едит спря точно до нея.

— Госпожице Бърк, съберете момичетата и персонала в трапезарията веднага.

— Да, госпожице Прат. — Госпожица Бърк веднага тръгна към предната част на огромната къща.

Лошата миризма на развалена храна, пресечено мляко и гранясала мазнина насочи Конкордия към кухнята. Тя влезе през вратата с бързи крачки...

... И едва не падна, когато се подхлъзна на мръсния линолеум.

— Мили боже! — Тя едва успя да се хване за тежката маса, която заемаше централната част на помещението, за да не падне. — Кога за последен път този под е бил мит както трябва — със сапун и оцет?

Две жени с доста мръсни престилки и бонета я зяпнаха. Едната от тях бъркаше в голяма тенджера. Миризмата, която се носеше, не беше особено апетитна.

— Няма значение. — Конкордия се изправи и насочи вниманието си към едната помощничка. — Извършвам проверка по нареждане на благотелката на тази институция. Възнамерявам да започна от мазето. Бъдете така добра и ми покажете вратата.

— Ъ-ъ, от другата страна на огнището е, госпожо — колебливо отговори другата жена.

— Благодаря. — Конкордия бързо се запъти към тясната врата.

— Но тя е заключена, госпожо — добави готвачката.

На Конкордия направо й прималя.

— Къде е ключът?

— У госпожица Прат — отвърна втората готвачка. — Тя не позволява на никого да слиза долу без позволение.

— Госпожице Шелтън? — чу се гласът на Едит. — Изчакайте ме, ако обичате. Ще ви разведа из училището.

— Внимавай! — каза тихичко първата готвачка на колежката си. — Цял ден е в лошо настроение.

Едит влезе в кухнята. Спря и погледна готвачките.

— Вървете в трапезарията и изчакайте там останалите. Ние с госпожица Шелтън ще дойдем след малко.

— Но супата ще загори — възрази първата готвачка.

— Зарежи супата.

— Да, госпожице Прат.

Двете жени бързо излязоха от помещението.

— Ключът от мазето, ако обичате, госпожице Прат — каза Конкордия.

— Да, разбира се. — Едит откачи един железен ключ от ключодържателя, който висеше на кръста ѝ. Хвърли го на Конкордия, която успя да го хване.

— Давайте. Отворете вратата. Не мога да си обясня защо толкова държите да инспектирате мазето, но това си е ваша работа. Ще откриете, че всичко е наред.

Конкордия предпазливо тръгна към вратата и пъкна ключа в старата ключалка.

— Действайте по-бързо — сопна се Едит, скъсявайки разстоянието между тях. — Нямаме цял ден на разположение.

Вратата беше много тежка и Конкордия трябваше да я дръпне с двете си ръце. Щом се отвори широко, светлината от кухнята освети тясно стълбище. Останалата част от мазето тънеше в непрогледен мрак. Тя отвори уста и понечи да извика Хана по име.

Зад нея някой тичаше.

Тя погледна през рамо и видя, че Едит връхлита върху нея със стиснати зъби и свиреп поглед. Госпожица Прат бе взела тежък железен тиган от масата. Стискаше го с две ръце.

Жената се готвеше да извърши убийство, осъзна Конкордия.

Опита се да избегне смъртоносния удар, подхлъзна се и падна на пода.

Тази злополука спаси живота ѝ. Жестокият удар на Едит мина на няколко сантиметра от главата ѝ.

Едит залитна, после отново замахна.

Конкордия много добре знаеше, че полите ще ѝ попречат и ще я спънат, и дори не се опита да се изправи на крака. Вместо това коленичи и бързо се скри под дървената маса. Точно навреме. Тиганът удари масата с такава сила, че тенджерите и дъските за хляб върху нея издрънчаха. Няколко капака подскочиха и паднаха на пода.

Едит изсъска от ярост. Запрати тигана в най-близката стена.

Конкордия излезе от другия край на масата, вдигна полите на роклята си и успя да се изправи на крака.

— Ти провали абсолютно всичко. — Лицето на Едит беше червено от гняв. — Ще си платиш за това, което направи. — Взе голям нож от поставката за ножове.

Конкордия впери поглед в острието, вкаменена от ужас. Беше попаднала в капан между дългата маса и стената. Едит се приближаваше към нея.

— Вече не си толкова смела и дръзка, а, Конкордия Глейд?

— Знаеш коя съм? — Конкордия видя купчината тенджери и тигани върху масата. Грабна единствения предмет, с който ѝ се стори, че ще успее да се защити от ножа — голям, тежък капак.

— О, да, Конкордия Глейд. Когато днес Хана дойде тук, спомена името ти. — Усмивката на Едит сякаш беше гравирани от лед. — Когато я затворих в мазето, тя непрекъснато повтаряше, че ще дойдеш да я спасиш. Нито за миг не се усъмних в думите ѝ. Разбрала си колко са уязвими тя и останалите момичета, нали?

— Ти уби Александър Ларкин снощи, нали?

— Наложих се да го убия. Той ме предаде.

— Как, по дяволите, го е направил?

— Научих, че възнамерявал да се ожени за едно от момичетата — изрече с мъка и гняв. — След всичко, което сторих за него, той планираше да вземе една от тях за своя съпруга. Без значение коя, стига да е почтена девица с добри връзки в обществото. Искаше добре възпитана дама, каквато един истински джентълмен с добри финансови възможности би взел за съпруга, нали разбираш? Не му пукаше, че го обичам.

Конкордия се промъкна покрай масата. Едва сега усети миризмата на супа.

— Защо Ларкин би пожелал да се ожени за едно бедно сираче, дори и да е добре възпитано, и от добро семейство? — попита тя. Опитваше се да разсее Едит колкото е възможно по-дълго. Със сигурност някой щеше да се върне в кухнята, за да види защо се бавят толкова.

— Та те изобщо не са бедни — изрече Едит с възмущение. — Те са наследници. И четирите. Всяка една от тях струва цяло състояние. Такъв беше планът ми още в самото начало.

— Твоят план?

— Щяхме да ги предложим за продажба на търг и да ги продадем на този, който даде най-високата цена. Има много зестрогонци, джентълмени с амбиция да се изкачат по социалната стълбица на всяка цена. Единствено женитбата с наследница от добро семейство с кристалночиста репутация може да помогне на един мъж да уреди положението си в обществото, нали? А най-хубавото беше, че те можеха да платят за своите съпруги от наследството на младите дами.

Конкордия осъзна жестоката истина и цялата потръпна.

— Мислех си, че момичетата е трябвало да бъдат продадени като куртизанки.

— Амии! Курви много на този свят. Почтените наследници, от друга страна, винаги трудно са се намирали. Планът бе много прост. Трябваше да направим така, че момичетата временно да изчезнат. Алчните им роднини, които бързат да вземат парите и имотите, трябваше да повярват, че те са мъртви.

— Но след търга изчезналите наследници е трябвало като по чудо да се появят отново, да възкръснат, почтено омъжени за джентълмени, които да могат да претендират за наследството на младите си съпруги.

— Точно така — изсъска Едит.

— Звучи ми като сцена от романтичен роман, една от онези истории за тайни бракове и изчезнали наследници.

Другата жена изсумтя.

— Със сигурност щеше да е голяма сензация, когато се появи момичетата, живи и здрави и подходящо задомени. На пресата и

обществото щеше да им хареса много, а положението на момичетата в обществото щеше да бъде осигурено, защото не са били опозорени.

— Ето защо си си направила труда да основеш почтен девически пансион, когато си била принудена да преместиш момичетата от „Уинслоу“. Трябвало е да ги защитиш от скандали на всяка цена.

— Поруганите наследници щяха да бъдат ценни за нас, разбира се, но не чак толкова, колкото онези, които все още са непорочни.

— Ти ли уби госпожа Джарвис? — попита Конкордия.

— Онази глупава жена и приятелката ѝ Бартлет разбраха, че момичетата ще бъдат използвани, за да донесат печалба. Глупачките се опитаха да изнудват Кътбърт. Алекс нареди на хората си да се погрижат и за двете.

— Но си се нуждаела от заместничка на Бартлет в замъка, нали?

— Алекс настоя репутацията на момичетата да бъде защитена на всяка цена. Мислех си, че го прави, защото така ще струват много повече. Но по-късно научих, че иска да бъде сигурен, че неговата избраница е непорочна.

— Прегледала си досиетата на Джарвис и си открила мен.

— Тя беше направила някои забележки за теб. Тя знаеше най-голямата ти тайна. Много добре знаеше, че си дъщеря на основателите на общността „Бистри извори“.

— Джарвис е знаела за миналото ми?

— Без съмнение е планирала да използва информацията, за да те изнудва. Но благодарение на мен така и не успя да го направи.

— Ти използва тази информация вместо нея, нали? Така директорката на предишното училище, в което работех, е научила истинската ми самоличност. Ти си ѝ казала коя съм, за да загубя работата си. После си ми изпратила предложение за длъжност в замъка, знаейки, че отчаяно се нуждая от нова работа.

— Направих грешката да предположа, че заради положението, в което се намираш, няма да ни създаваш никакви проблеми. Но май съм се заблудила. Дяволите да те вземат!

Едит хвърли ножа през масата. Разстоянието беше толкова малко, че нямаше как да пропусне.

Конкордия инстинктивно вдигна ръката, с която държеше капака. Острието се удари в желязото и падна на пода.

Едит се обърна и се затича към поставката за ножове. Конкордия вдигна полите си, заобиколи масата и се затича към печката. Взе дебелията кухненска хавлиена кърпа. С нея хвана дръжките на тенджерата, в която вреше супата. Положи огромни усилия, за да вдигне тежката желязна тенджера.

Обърна се и видя, че Едит е почти до нея, острието на ножа беше насочено право към сърцето ѝ.

Тя залюля тенджерата и изсипа съдържанието върху Едит. Прат разбра прекалено късно за грозящата я опасност.

С ужасяващ писък тя изпусна ножа и вдигна ръце, за да защити лицето си от врящата течност.

Изкрещя и падна на колене. Ридаейки от болка и ярост, като обезумяла започна да бърше супата от лицето и ръцете си с полите на роклята.

В коридора се чуха стъпки. Конкордия чу гласа на разтревожения Амброуз:

— Къде са те?

— В кухнята — отговори госпожица Бърк. — Но госпожица Прат заповяда никой да не прекъсва разговора ѝ с госпожица Шелтън.

Амброуз връхлетя в кухнята. Стоунър, Феликс и един униформен полицай го следваха по петите.

— Внимавайте, подът е хлъзгав — предупреди ги Конкордия.

Всички, освен Амброуз спряха и погледнаха Прат.

— Дяволите да го вземат — промърмори полицаят. — Вижте какъв огромен нож.

Амброуз отиде при Конкордия и я прегърна.

— Кажи ми, че си добре.

— Нищо ми няма. Трябва да открием Хана.

Амброуз погледна входа към мазето.

— Мисля, че това няма да е проблем.

Тя бързо се обърна и видя Хана, застанала на вратата. Лицето и ръцете ѝ бяха изцапани с прах от въглища и новата ѝ рокля беше мръсна, но тя изглеждаше невредима. Гледаше Конкордия с празен поглед.

— Хана! — Конкордия отиде при нея и я прегърна. — Милото ми момиче, толкова се притесних за теб. Сигурно много си се уплашила.

Момичето я притисна силно и се заплака.

— Знаех си, че ще дойдете, госпожице Глейд. Само това си повтарях през цялото време, докато бях заключена тук долу. И бях права.

Полицаят извади малко тефтерче и молив. Той погледна Конкордия и се прокашля:

— Коя сте вие, госпожо?

Стоунър видя, че Амброуз притиска Хана в прегръдките си с една ръка и придърпа Конкордия към себе си с другата.

— Позволете ми да ви представя госпожица Глейд — рече той.
— Тя е учителката.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Късно същата вечер всички се бяха събрали в библиотеката. Амброуз наля бренди на Феликс, на Стоунър и на себе си. На Конкордия предложи шери. Момичетата пиеха чай. Данте и Беатрис бяха заели обичайните си места пред камината.

Амброуз взе чашата си и отиде да седне зад бюрото. Отпи голяма глътка бренди. Имаше нужда от нещо силно повече от всички присъстващи, помисли си той. Беше толкова близо да загуби Конкордия, че само мисълта за това беше непоносима за него.

Феликс погледна Конкордия.

— Прат е щяла да те удари по тила, докато отключваш вратата на мазето, госпожице Глейд. Целяла е да паднеш надолу по стълбите и да загинеш от „трагичен инцидент“. Ако се наложело, е била готова да те последва и да те удари още няколко пъти, за да те довърши. Не е очаквала да има особени трудности да се отърве от теб.

— Училището е било нейното царство — тихо каза Конкордия. — Ръководела го е еднолично, не е приемала никакви възражения. И ученичките, и персоналът са изпитвали истински ужас. Никой е нямало да се усъмни, че смъртта ми е обикновен нещастен случай. Във всеки случай нямало е да има никакви свидетели, освен Хана, защото Прат изпрати всички в трапезарията в другия край на сградата.

— Ако нямате нищо против — каза Амброуз. — Предпочитам да спрем да говорим за онова, което е можело да се случи. Все още се опитвам да се възстановя от шока от днешните събития. Не всички сме надарени със здравите нерви на една учителка, нали знаете?

Стоунър тихо се засмя.

— Много правилно.

Феликс се усмихна тъжно, облегна се назад и протегна краката си.

— Прат е била принудена от обстоятелствата спешно да се отърве от теб, госпожице Глейд. Не можела да ти позволи да откриеш Хана в мазето, така че е трябвало да направи нещо незабавно. Било е

рисковано, но тъй като е успяла да се справи при поне два подобни случая, е била сигурна, че ще успее и трети път.

Фийби вдигна глава, очите ѝ се бяха разширили зад стъклата на очилата.

— Госпожица Прат е убила двама души?

— Сестрата на клиентката ми е била първата ѝ жертва — рече Амброуз. — Тя е била една от Ларкиновите... — Видя предупредителното свиване на вежди на Стоунър, веднага замълча и бързо изрече: — Тя е била помощничка в баните и по една случайност е била близка приятелка на Александър Ларкин.

— Затова ли я е убила госпожица Прат? — попита Хана.

— Ами... — Амброуз отново замълча и погледна Конкордия с надеждата да му помогне. Не беше сигурен колко от ужасяващите подробности по случая иска момичетата да научат.

— Тези смели млади дами преживяха доста неща и мисля, че ще могат да понесат цялата истина. — Тя се обърна към момичетата: — Госпожица Прат е била влюбена в Александър Ларкин. Често са се срещали в едно от многобройните имения на Ларкин. Но тя започнала да подозира, че той има свои планове за търга. Разстроена и разочарована, една вечер отишла в баните „Донкастър“, за да му потърси сметка. Точно тогава той ѝ заявил безцеремонно, че възнамерява да се ожени за една от вас.

Момичетата се смръщиха от отвращение.

— Той беше толкова стар — каза Фийби.

— Освен това е бил жесток убиец — добави Хана и цялата потръпна. — Нито една от нас нямаше да се омъжи за него или за някой от ужасните зестрогонци, които е смятал да покани да наддават на търга.

В първия момент никой не каза нищо.

Амброуз погледна Феликс и Стоунър. Знаеше, че и те си мислят същото. Момичетата са щели да бъдат изнасилени и поругани от злите мъже, които са щели да ги купят. Нямало е да имат друг избор, освен да приемат брака. Обществото е щяло да приеме съпрузите без никакъв проблем. Във висшето общество е пълно със зестрогонци. Тримли бе типичният пример за това. Финансовото състояние на един мъж не бе толкова важно, колкото произходът му.

— Много правилно — каза Конкордия, усмихвайки се гордо. — Сигурна съм, че нито една от вас е нямало да позволи да бъде принудена да сключи нежелан брак, независимо от скандала или заплахите. Но Едит Прат, Ларкин и Тримли не са знаели, че вие сте свободомислещи млади дами.

Хана, Фийби, Едуина и Теодора грейнаха. Амброуз прикри усмивката си. Влиянието на Конкордия върху тях нарастваше с всеки изминал ден.

— Както казах — продължи Конкордия, — Едит Прат е била влюбена в Александър Ларкин. Затова, когато ѝ казал, че ще се ожени за една от младите дами, които тя му е осигурила, се скарала жестоко. Едит била страшно ядосана, направо бясна, когато си тръгнала от стаята, където се срещнала с него. Била направила само няколко крачки, когато Ларкин надникнал от вратата и повикал Нели Тейлър за един частен сеанс.

— Това било прекалено за Едит — продължи Феликс. — До този момент успявала да си втълпява, че Ларкин я смята за по-добра от неговите момичета от баните. Но през онази нощ осъзнала, че той вече не я уважава така, както уважава Нели Тейлър.

— Прат се скрила в частната стая и изчакала Ларкин да си тръгне от баните и да ги затворят за през нощта — добави Амброуз. — Когато Нели започнала да чисти, както правела всяка вечер, тя се промъкнала зад нея и я ударила с ръжена. Това е било убийство от гняв, но е послужило и за друга цел. Така Нели не е можела да каже на никого, че е видяла Едит Прат да се среща с предполагаем престъпен бос.

Конкордия погледна Феликс.

— Как Ларкин и Тримли са станали съдружници?

— Заслугата и за това е на Едит Прат — отговори той. — Прат и Ларкин са имали дългогодишна връзка. Започнала е преди няколко години, когато е била директорка на друг девически пансион за сираци. По онова време той все още сам е вършел по-голямата част от мръсната си работа. Обърнал се към нея по повод възможността да купи някои от сирачетата за публичните си домове. Тя се съгласила не само да работят заедно, но и да започнат любовна връзка.

Конкордия потръпна.

— Каква ужасна жена!

— Така е. — Феликс погледна момичетата и някак неспокойно се размърда на стола си. — Прат много добре е знаела, че Ларкин е женкар, но въпреки това си е въобразила, че заема специално място в сърцето му. Тя била „порядъчна жена“ все пак. Вярно, че обедняла и била принудена да си изкарва прехраната като учителка, но била дъщеря на дребни провинциални аристократи. Знаела, че общественото положение е много важно за Ларкин. Затова си мислела, че тяхната връзка е основана на нещо повече от страст и взаимна изгода.

— Освен това се смятала за негов съдружник — тихо добави Конкордия. — Нещо като бизнес партньор.

— Да. — Амброуз отиде до прозореца и се загледа в градината. — Но Ларкин я е смятал за човек, от когото може да извлече облага. Въпреки това ѝ е правил няколко услуги и ѝ помогнал да забогатее. В крайна сметка тя решила да се оттегли от бизнеса с продажбата на сирачета за публични домове. Смятала е, че е прекалено рисковано. Един скандал, в който е замесено нейното име, и щяла да изгуби всичко. Освен това искала да стане директорка на по-уважавана институция. Ларкин ѝ помогнал да заеме тази длъжност в девическия пансион „Уинслоу“.

— Госпожица Прат веднага разбрала, че най-добрият начин да се възползва от длъжността си в училището, е да намери щедър благодетел или благодетелка, които да осигуряват неограничени средства, но които да не участват активно в делата и управлението на училището — обясни Конкордия. — Направила някои проучвания и се натъкнала на името на госпожа Хокстън.

Амброуз кимна.

— Заедно с госпожа Хокстън получила и новия приятел на дамата, Едуард Тримли. Прат само го погледнала, веднага разпознала социален паразит и разбрала, че той може да ѝ бъде от полза.

— Точно тогава ѝ хрумнало да вземе в училището няколко млади наследнички и да ги продаде на търг на амбициозни джентълмени, които спешно искат да се издигнат в обществото — рече Амброуз. — Веднага разбрала, че от тази работа могат да се вземат страшно много пари. Споделила идеята с Ларкин и той бил очарован. За да получат подкрепата и на Тримли, се съгласили да делят печалбата на три.

— Тя много добре е разбрала що за човек е Тримли — каза Феликс. — Той бил възхитен, че е партньор на един гениален престъпен бос. Сигурно си е мислил, че ще получи голяма власт. Спокойно можем да кажем, че е подценил Прат. По всяка вероятност за него тя е била просто любовницата на Ларкин, нищо повече.

Конкордия въздъхна.

— Що се отнася до Едит Прат, тя прекалено късно е разбрала, че Ларкин е възнамерявал да се възползва от плана ѝ, за да осигури хубава и почтена наследница за самия себе си. Когато разбрала какво възнамерява да направи, се почувствала предадена. След като убила Нели Тейлър, веднага започнала да замисля и смъртта на Ларкин.

— Погрижила се убийството да бъде извършено вечерта, когато Гришам даваха бал — рече Амброуз.

— Наредила на Стария Хенри да отвори баните, което било обичайно за среднощните срещи на Ларкин. След това изпратила бележки на Ларкин и Тримли, информирайки ги, че е възникнал сериозен проблем и че незабавно трябва да се срещнат — надявала се да обвинят и да арестуват Тримли за убийството.

— Срещнала се с Ларкин в баните, преди да дойде Тримли — обясни Феликс. — Когато разбрал, че го е изиграла и го е примамила да отиде на срещата, много се ядосал. Никак не ѝ било трудно да го убие, защото на Ларкин и през ум не му е минало, че тя ще се обърне срещу него. Ударила го отзад с машата. Той паднал във водата в безсъзнание и се удавил.

— След това Прат избягала от местопрестъплението — рече Амброуз. — Малко след това дошъл и Тримли. Открил трупа, паникьосал се и се опитал да избяга през една от задните врати. Но се натъкнал на Хенри и веднага разбрал, че мъжът представлява заплаха за него, защото го е видял на местопрестъплението. Решил, че трябва да го убие.

— Но точно в този момент си се появил ти — каза Конкордия.

Амброуз кимна.

— А малко след това дойде и ти.

— Тримли не е имал никакъв шанс срещу вас двамата — със задоволство отбеляза Стоунър. Той погледна Феликс и момичетата с надежда да го подкрепят. — Страхотен екип са, нали?

— Така е, наистина. — Феликс се съгласи с подозрителна мила усмивка.

— Това е самата истина — потвърди Едуина.

Теодора кимна.

— Направо са съвършена двойка.

— Удивително как добре работят заедно — доста сериозно подчерта Фийби. — Отношенията между тях са бих казала доста „модерни“ нали, Хана?

— Да, и въпреки това доста романтични — настоя тя.

— Планът на Прат е бил доста хитър — каза Амброуз, за да сложи край на коментарите за отношенията му с Конкордия. — Тримли е използвал информацията, която му е дала Хокстън за висшето общество, за да подбере първата групичка наследнички. Търсили са момичета, произхождащи от уважавани провинциални аристократични семейства.

— Идеалната кандидатка била млада дама, съвсем сама на този свят, която заради положението си на наследница е била неудобна за някого — добави Феликс.

— С други думи, ако младата дама изчезне, парите ѝ ще вземе друг наследник — добави Стоунър.

— Точно така. — Феликс отново отпи от брендито. — Една наследница винаги е неудобна за някого, разбира се. Въпросът е да откриеш човека, на когото тя пречи. Тримли е бил много добър точно в това. Открил е човек, който да е готов да плати, за да изчезне наследницата, без да се задават много въпроси.

— И после направил така, че всички да повярват, че е загинала по време на трагичен инцидент. Телата, разбира се, не са били откривани — обясни Стоунър.

— Но вместо да „убие“ момичетата в така наречения „инцидент“, Тримли ги завел в „Уинслоу“ — продължи Амброуз. — Планът бил да ги държат там, докато се позабрави за тях, за да могат да организират търга. Но лелята на Фийби започнала да разпитва как и по какъв начин е загинала племенницата ѝ. Прат се изплашила и решила, че момичетата трябва да бъдат преместени на по-сигурно място. Не е могла да си позволи някой да ги открие в училището.

— Тримли и Ларкин накарали Кътбърт да уреди преместването на момичетата в замъка — рече Конкордия. — Безупречната репутация

на момичетата вдигала много цената им, а това означавало, че Едуина, Теодора, Хана и Фийби е трябвало да бъдат пазени и наглеждани. Това наложило основаването на така наречената академия за млади дами в замъка.

Амброуз я погледна, съзнавайки гордостта и възхищението, което излъчваше.

— Госпожица Бартлет не ставала за тази работа по очевидни причини — добави той. — Така че Прат използвала досиетата на агенцията, за да намери заместничка. Точно това била най-голямата ѝ грешка. Когато е наела теб, е попаднала на човек, който се е интересувал и се е грижел за ученичките си. Намерила е истинска учителка.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Тази нощ Конкордия изчака в леглото си, докато къщата притихне. Щом се увери, че всички са заспали, отметна завивката, стана и се пресегна да вземе халата и чехлите си. Намери очилата и си ги сложи. Пое си дълбоко въздух, запали една свещ, отвори вратата и излезе в коридора.

Вратата на спалнята на Амброуз беше затворена. Почука веднъж, съвсем тихичко.

Той веднага отвори, сякаш я чакаше. Беше с черния си халат. Незнайно защо тя забеляза, че е бос. Помисли си, че пръстите на краката му са много хубави.

— Дошла си, за да ме zlepоставиш ли пак?

Тя бързо вдигна глава. Пламъкът на свещта потрепна. Едва сега забеляза, че пръстите ѝ треперят.

— Не — отвърна тя.

— Жалко.

Беше много ядосана, но запази самообладание.

— Амброуз, писна ми от странното ти чувство за хумор. Трябва да поговорим.

— За какво?

— За нас.

— Разбирам. — Той скръсти ръце и се облегна на касата на вратата. — И къде смяташе да проведем този разговор?

— В библиотеката.

— Доколкото си спомням, последния път, когато бяхме там сами посред нощ, ти ме прельсти.

— Амброуз, кълна се, ако не спреш да ме дразниш...

— Не си и помисляй да предложиш да говорим в оранжерията. — Той повдигна ръка. — Ще е прекалено жестоко пак да обвиним Данте и Беатрис за поразииите, които ще направим там.

— Стига вече. — Тя изпъна рамене. — Последвай ме.

— Да, госпожице Глейд. — Той послушно излезе в коридора и затвори вратата на спалнята много тихо. — Къде отиваме?

— Място, което дори ти няма да сметнеш за подходящо за романтична среща.

— Не бих разчитал на това.

Преструвайки се, че не е чула забележката му, тя тръгна по коридора към безупречно чистата кухня на госпожа Оутс. Постави свещта на един от работните плотове и застана срещу Амброуз.

— Разбирам, че намираш шегите и остроумните забележки за брака за забавни, но те трябва да престанат.

— Уверявам те, никога не съм се шегувал на тази тема.

Тя присви очи, за да спре сълзите. Когато се съвзе, спокойно го погледна.

— Знам, че заради чувството ти за чест смяташ, че си длъжен да ми предложиш брак. Оценявам го, но не е необходимо.

— Говори от свое име. — Той огледа кухнята. — Дали е останало от пая със съомга?

Тя се ядоса:

— Опитай се да се съсредоточиш върху разговора ни, Амброуз.

— Съжалявам. — Той седна, сложи длани на масата и я погледна като добре възпитан ученик. — Какво казваше?

— И двамата знаем, че въпреки опита ти да омаловажиш важността на проблема, твоята репутация не е изложена на опасност. Нито пък моята, ако трябва да ти кажа истината.

— Хъх. — Той потри брадичката си. — Сигурна ли си?

— Да. — Тя се понадигна и дръзко му се усмихна. — Мога да се справя с каквото и да било проблем, свързан с отношенията помежду ни. Не забравяй, че дълги години съм крила миналото си. И този път ще успея да си създам нова самоличност. Рано или късно ще си намеря работа в някой девически пансион.

— Разбирам. Няма нужда да защитавам репутацията ти, това ли искаш да ми кажеш?

— Моята репутация си е моя отговорност, Амброуз, не твоя. Много мило от твоя страна, че проявяваш такава загриженост, но те уверявам, че не е необходимо.

— А момичетата? Останах с впечатлението, че тук доста им харесва. Знам, че Фийби е писала на леля си и няма търпение отново

да заживее с нея. Но нали нямаш намерение да изпратиш останалите при роднините, които с радост са платили на Тримли и Ларкин, за да се отърват от тях.

— Разбира се, че не. — Самата идея за това я шокира. — Обещах на момичетата, че могат да останат да живеят при мен. И през ум не ми е минало да се отметна от обещанието си.

— Не — съгласи се той. — Никога не би го направила.

— Те може и да са богати млади дами, но ще имат нужда от защита и стабилност, докато пораснат достатъчно, за да се грижат сами за себе си — продължи тя. — Трябва да се научат да управляват наследството си и да бъдат предпазливи с мъжете, които търсят богати наследници.

— Съгласен съм.

— Но момичетата са моя отговорност, Амброуз, не твоя — бързо каза тя. — Сега, след като опасността отмина, не бива да смяташ, че имаш някакви задължения към тях. Или към мен.

Той стана и се наведе напред.

— С други думи, свободен съм да се върна към живота, който водех преди. Това ли искаш да ми кажеш?

— Да. Точно това искам да ти кажа.

— Ами, ако този живот вече не ми харесва? — попита той.

— Моля?

— Ако съм открил, че предпочитам отново да имам другар до себе си?

— Амброуз...

— Преди да продължиш с извиненията си, че не успя да направиш от мен почтен човек, ще ми отговориш ли на един въпрос.

Тя едва дишаше.

— Какъв въпрос?

— Обичаш ли ме, Конкордия?

Сълзите, с които се бореше допреди малко, сега потекоха от очите ѝ. Тя свали очилата си и започва да ги бърше с ръкава на пеньоара си.

— Знаеш, че те обичам — прошепна.

— Не, не знам. Признавам, че се надявам да е така, но не бях сигурен и тази несигурност беше направо непоносима. Конкордия, погледни ме.

Тя примигна, за да проясни зрението си, и отново сложи очилата си.

— Какво има?

— Обичам те — каза той.

— О, Амброуз. — По бузите ѝ потекоха още сълзи. — Сигурно разбираш, че това е невъзможно.

— Защо?

Тя широко разпери ръце.

— Ти си заможен джентълмен, един от наследниците на имението на Стоунър. Ако наистина искаш да се ожениш, можеш да си намериш нещо много по-добро от една бедна учителка с опетнено минало.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че не съм джентълмен. Аз съм само един крадец, влязъл в правия път до някаква степен, който все още харесва тръпката от промъкването в чужди домове през прозореца посред нощ, от разбиването на заключени чекмеджета и от разкриването на тайни, които не са негова работа.

Тя се намръщи.

— Знаеш много добре, че това не е вярно. Ти си благороден, всеотдаен рицар, който се е посветил на това да поправя неправдите.

— Не, любов моя, аз съм професионален крадец, който произхожда от род на мошеници и измамници. Ти си благородният, всеотдаен човек, не аз. Отчаяно се нуждая от твоята морална подкрепа и съвет, за да устоя на изкушението да се върна към старите си навици.

— Амброуз. — Тя не знаеше дали да се смее или да плаче. — Не знам какво да кажа.

— Помоли ме да се ожения за теб. — Той се изправи и заобиколи масата, за да я прегърне. — Това е единственият начин да бъдеш сигурна, че няма да кривна от правия път, с това сметките ни ще бъдат уредени.

— Моля?

— Клиентите ми плащат в услуги, не в пари, ако си спомняш. Услугата, която искам от теб, е предложение за брак.

Тя постави ръце на раменете му. Видя топлината и надеждата в очите му. Амброуз не би я излъгал, помисли си. Бе поверила живота си и този на ученичките си в неговите ръце. Беше казал, че я обича. Тя можеше да му се довери, чувстваше го с цялото си сърце. От дълго

време в душата ѝ царяха студ и самота, а сега сякаш бе разцъфтяла, сякаш бе огряна и стоплена от слънчевите лъчи. Беше намерила човек, когото да обича. Нямахше да отхвърли този невероятен дар.

— Обичам те с цялото си сърце — прошепна тя. — Ще се ожениш ли за мен, Амброуз?

— Да — отвърна той с устни върху нейните. — Да, моля. Колкото се може по-скоро.

Цялото ѝ същество запя от радост. Тя обви ръце около врата му и отвърна на целувката с цялата страст и любов, която бе пазила за правилния мъж.

Той ѝ прошепна:

— Сгреши само за едно нещо.

— И какво е то?

— Въображението ми е по-богато, отколкото си мислиш. Например напълно съм способен да си представя тази кухненска маса като подходящо място за правене на страстна любов.

— Амброуз.

— Не и пред кучетата, надявам се — обади се Стоунър от прага.

Данте и Беатрис се втурнаха в кухнята.

— Нито пък пред младите дами — добави Стоунър.

Хана, Фийби, Едуина и Теодора се показаха зад него.

— Предложи ли му вече? — попита Хана.

Стоунър се усмихна на Амброуз и Конкордия.

— Да, мисля, че му е предложила.

— А какво отговори господин Уелс? — нетърпеливо попита Едуина.

Конкордия погледна развълнуваната групичка на прага на вратата. Всички бяха като едно голямо семейство, помисли си тя. Усещаше силната връзка, която я свързваше не само с Амброуз, но и с Джон Стоунър и четирите момичета. И Феликс Денвър беше част от това голямо семейство.

Тя разпозна това чувство. Не го бе изпитвала от години, но има неща, които човек никога не забравя.

Ето как се чувства човек, когато има семейство.

Тя се усмихна.

— С огромна радост искам да ви съобщя, че господин Уелс каза „да“.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Малко след полунощ Ани Петри вървеше през старото гробище. Мъгла обгръщаше надгробните камъни и паметници, точно както и първия път, когато се срещна с него. С една ръка стискаше пелерината си, а с другата беше вдигнала високо един фенер.

— Тук ли сте, сър? — прошепна в тъмното.

— Моля ви, изгасете фенера, госпожо Петри.

Гласът дойде откъм входа на близката гробница. Тя се обърна стресната, а после бързо изгаси фенера.

— Получих съобщението ви — каза тя. — А и видях статиите във вестника тази сутрин. За това как Едит Праг е убила Нели. Не знам как да ви благодаря, сър.

— Резултатът от разследването задоволява ли ви? — попита той. — Понякога отговорите не ни носят утехата, която бихме желали да получим.

— Може и така да е — отвърна тя. Самата тя се изненада колко силен е гласът ѝ. — Но определено мога да ви кажа, че се чувствам много по-спокойна, след като знам, че човекът, убил сестра ми, ще си плати за престъплението.

— Радвам се, че съм ви бил полезен.

Тя се поколеба.

— Що се отнася до хонорара ви, надявам се да не сте променили решението си да е услуга? Нямам много пари.

— Когато ме наехте, ви казах, че някой ден ще имам нужда от голямо количество от вашата стока. Този ден настъпи доста по-рано, отколкото очаквах.

— Моля, не ви разбрах, сър?

— Бих искал да купя от вас трийсет и осем слънчобрана.

— Но какво ще правите с толкова много слънчобрани, сър?

— Имам план.

— Да, сър. — Тя си напомни, че според слуховете този човек е доста странен. Разумните и здравомислещи хора все пак не се

захващат с онова, с което се занимаваше той. — Ще получите толкова слънчобрани, колкото поискате. Няма нужда да ми ги плащате. Ще ви ги подаря. След всичко, което сторихте за мен, това е най-малкото, което мога да направя.

— Да приемем, че един слънчобран е достатъчен, за да ми платите за услугата, която ви направих — каза той. — А за останалите ще получите добра цена.

— Щом настоявате, сър.

— Бих искал този, с който ще платите сметката си, да има много специален дизайн. Ще можете ли да направите това?

— Да, сър. Моята помощничка е много добра. Какъв дизайн искате за специалния слънчобран?

— Ще се погрижа да получите подробна скица.

— Много добре, сър.

— Благодаря ви, госпожо Петри.

Имаше почти недоловимо движение в тъмната сянка. Дали не ѝ се бе поклонил, сякаш е истинска дама, а не обикновена собственичка на магазин?

— Това ли е всичко, сър?

— Да, госпожо Петри. Надявам се да ме препоръчате на други хора, които биха се заинтересували от услугите ми.

„Не е възможно да се подиграва с мен — каза си тя. — Човек с неговата репутация със сигурност няма чувство за хумор.“

— Лека нощ, сър.

Тя повдигна фенера и бързо тръгна към изхода на гробището. Знаеше, че тази нощ ще спи малко по-добре.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Когато Конкордия влезе в трапезарията, настъпи тишина. Трийсет и седем нетърпеливи млади момичета станаха в знак на уважение. Трийсет и седем чифта очи се обърнаха към нея. Госпожица Бърк и още няколко души от персонала, които бяха останали на работа, бяха застанали до стената. И те изглеждаха нервни и притеснени. Хана, Фийби, Едуина и Теодора стояха в другия край на залата. Лелята на Фийби, Унифред, също беше при тях. Усмивваше се щастливо.

Конкордия бързо мина по пътеката между ученичките. Тя спря и се обърна, за да застане с лице пред аудиторията си. Видя приятелката на Хана, Джоан, седнала на първия ред. Изглеждаше развълнувана и изпълнена с надежди.

Амброуз наблюдаваше от прага на вратата. Любов и невероятна гордост се излъчваха от него. Тя усети обичта му. Феликс стоеше до него, облегал се на рамката на вратата. Джон Стоунър беше точно зад двамата мъже. Лицето му грееше от радост и щастие.

Тя отново насочи вниманието си към момичетата пред нея и усети невероятно чувство на радост. „Никой не вижда напред в бъдещето по начина, по който го прави една учителка — помисли си тя. — Това е, защото учителките гледат в очите на ученичките си.“

— Можете да седнете — каза им тя.

Чу се леко шумолене на поли и фусты, докато ученичките покорно заеха местата си.

— Добро утро — поздрави ги тя. — Казвам се госпожица Глейд. Аз съм новата директорка на вашето училище. Скоро ще се омъжа и след това ще ме наричат госпожа Уелс. Но няма да престана да ръководя „Уинслоу“.

В залата се чу тих шепот. Няколко от момичетата се спогледаха объркани. Жените никога не работеха извън дома си, след като се омъжат.

— Както много скоро ще откриете, аз имам някои много модерни, дори някои хора биха ги нарекли нестандартни теории за

образованието на младите жени — продължи Конкордия. — В пансиона ще настъпят промени. Ще назнача нова готвачка и ще изготвим ново меню. Освен това ще бъдат ушити нови униформи и във всички камини ще гори огън, когато времето е студено. Чаршафите ще се сменят по-често. Освен това училището ще приема момичета от всички слоеве на обществото, независимо дали произхождат от богати и уважавани семейства или не.

През залата премина тих шепот.

— Аз ще бъда главната учителка, но ще разчитам и на помощта на четири бивши възпитанички на пансиона, които са решили да се обучават и да станат учителки. Те се казват Едуина и Теодора Купър, Хана Радбърн и Фийби Лейланд.

Четири момичета грейнаха от радост и гордост.

— Освен това ще се радваме на вниманието на нов благодетел — продължи Конкордия. — Името му е господин Стоунър. Освен че ще се грижи за финансовите нужди на училището, той незабавно ще започне да води нов клас, в който всички вие ще бъдете обучавани на древна философия и на поредица от физически и медитативни упражнения. Вие ще бъдете първите жени, които ще бъдат обучени на изкуството на Ванза. Моята цел е да ви осигуря образование и умения, които ще ви позволят сами да изберете с какво да се занимавате за бъдеще, след като напуснете „Уинслоу“. Светът се променя много бързо. Младите дами, които се дипломират от училището, ще бъдат подготвени да се възползват от тези промени. Всъщност много се надявам някои от вас да са инициатори на тези промени.

Ученичките бяха вперили погледи в нея.

Тя се усмихна.

— Предстоят ни много приключения. Но точно в този момент слънцето грее и въздухът навън е чист. Разбрах, че повечето от вас не са излизали извън границите на двора на това училище от деня, в който сте пристигнали тук. Аз твърдо вярвам, че ежедневните разходки на открито са изключително важни и полезни. Предлагам да започнем още сега. Моля, последвайте ме.

Тя мина по пътеката между редовете от столове. Настана кратка, стряскаща тишина, последвана от тропане.

Момичетата скочиха на крака и побързаха да я последват.

Тя за кратко спря на прага и се обърна, за да ги погледне още веднъж.

— Още нещо. В предния салон има нови, красиви слънчобрани. Има по един за всяка от вас. Ваши са.

Амброуз ѝ намигна, докато водеше развълнуваните ученички към вратата. Тя му се усмихна с цялата си любов.

Стоунър и Феликс раздаваха слънчобраните в предния салон. След това Амброуз отвори вратата с галантен жест.

— Къде отиваме, госпожице Глейд?

Конкордия погледна едно дребно, луничаво момиче. Сигурно беше на не повече от осем години и в очите му вече се четяха тревогата и неувереността, типични не за децата, а за възрастните. Но зад предпазливостта и тревогата имаше и искрица детска надежда и сила.

— Как се казваш? — мило попита Конкордия.

— Дженифър, госпожо.

— Днес в парка има панаир, Дженифър — каза Конкордия. — Мисля, че ще е много приятно и полезно да присъстваш на панаир. От панаирите човек може да научи много.

Дженифър и останалите момичета зяпнаха от радост и щастие.

— Отиваме на панаир — прошепна някой.

Амброуз намигна на Конкордия.

— Нямам търпение да чуя как е минал денят ти, госпожице Глейд. Забавлявай се с новите си ученички.

— Ще се забавлявам — обеща тя.

Тя излезе на стълбите и разтвори красивия зелен слънчобран, който ѝ беше подарил. Цветето, символ на Ванза, вплетено в дизайна със златни нишки, улавяше светлината и блестеше.

— Последвайте ме, дами — каза тя на момичетата, които чакаха в предния салон.

Тя поведе ученичките си навън на слънце и към светлото им бъдеще.

Издание:

Аманда Куик. Излъжи ме нежно

Американска. Първо издание

ИК „Плеяда“, София, 2011

Редактор: Лилия Анастасова

ISBN: 978-954-409-311-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.